అపరాధ పరిశోధన

రు. 7·50 జూన్ '87

Blank Page

అపరాధ పరిశోధన అనుబంధం—162

నాలుగు నవలలు

(మీ కోసం "అపరాధ పరిశోధన" అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

బలిపీఠం
రచన: వి. యస్. రావ్

సమ ఉజ్జీలు
రచన: వసుంధర

అదృశ్య శక్తి
రచన: కె. బి. యస్. కుమార్

కుట్ర కోతి
రచన: కె. వి. యస్. ఎన్. మూర్తి

అన్వేషణ - పన్నెండవ భాగం

అపరాధ పరిశోధన సప్లిమెంట్—162
జూన్, 1987
వెల: రు. 7-50
ఏడాది చందా: 90 రూపాయలు

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:
శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక వర్గం:
ఏ. వీ. మోహన్రావ్
బొమ్మిడి అచ్చారావు
వి. యస్ రావ్
సుంకరి రాంప్రసాద్
విద్వాన్ షీలాదేవి

కార్యాలయం:
అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం
నారాయణగూడ, హైదరాబాదు-29
ఫోన్-64843

ముద్రణ:
క్రాంతి ప్రెస్,
2, ఫ్రాన్సిస్ జోసెఫ్ స్ట్రీట్, మద్రాసు-1.

బలిపీఠం

ఎ.యస్. రావ్

"అమ్మాయిగారూ, అయ్యగారు పిలుస్తున్నారు."

నవ్య వేళ్ళు టైప్ రైటర్ మీద ఆగాయి. తలయెత్తి గురవయ్య వేపు చిరునవ్వుతో చూసిందామె. ఈ అర గంటలో తనని 'అయ్యగారు' ఆరుసార్లు పిలిచారు.... మెల్లిగా లేచి స్వింగ్ డోర్స్ వైపు నడిచిందామె.

వెడల్పాటి టేబుల్ వెనక రబ్బరు బొమ్మలా కూచున్న సక్లేచా ఆమెని ఆదోలా చూశాడు. పర్మనెంట్ గా అతని మొహాన్ని అంటిపెట్టుకుని వుండే చిరునవ్వు యెక్కడికో వెళ్ళినట్టుంది.

"మిస్ నవ్యా, డాక్టర్ జగన్నాథ్ ఫోన్ చేశాడు. ఆయామ్ సారీ....మీ నాన్నగారికి స్ట్రోక్....మీ అమ్మగారు నీకు ఫోన్ చేయమన్నారుట.. డాక్టర్ జగన్నాథ్ నీకోసం కారు పంపిస్తున్నాడు...."

నవ్య శరీరం ఒక్కసారిగా చల్లబడింది. నాన్నకి హార్టుస్ట్రోక్.... రెండోసారి! రెండోసారి వస్తే ప్రమాద

మన్నాడు డాక్టర్.... ఆమె మొహంలోని కంగారుని సక్లేచా జాలిగా చూశాడు. "డాక్టర్ జగన్నాథ్.... మా ఫామిలీ డాక్టర్ కాదు.... నాన్న...." ముందున్న కవర్ని ఆమె చేతులు గట్టిగా పట్టుకున్నాయి.

"మీ ఫామిలీ డాక్టర్ సమయానికి లేదేమో!" అంటూ సక్లేచా తన ముందున్న కవర్ని ఆమెవైపు చాచాడు. "నవ్యా, ఈ వెయ్యిరూపాయలు వుంచుకో. అవసరం రావొచ్చు. ఇంకా కావలిస్తే సంకోచించకుండా అడుగు...."

నవ్య వణుకుతున్న చేత్తో కవర్ని అందుకుంది. "థాంక్స్...."

"ఫర్గెటిట్. బయల్దేరు. డోంట్ గెట్ వర్రీడ్. యువర్ డాడీ విల్ బీ ఆల్ రైట్!" సక్లేచా నవ్వుతూ అన్నాడు "అవసరమైతే రేపు లీవు తీసుకో."

నవ్య మళ్లీ అతనికి థాంక్స్ చెప్పి ఇవతలికి నడిచింది. తన సీటు దగ్గరికి వెళ్ళి, టేబుల్ మీదున్న పర్స్ని అందుకుని గుమ్మంవైపు కదిలింది. వరండాలో గురవయ్య ఆమెకి యెదురొచ్చాడు. అతని పక్కనే వైట్ యూనిఫామ్లో వున్న పొడుగాటి వ్యక్తి వున్నాడు.

"అమ్మాయిగారూ.... ఈయన మీకోసం వచ్చారు.." అన్నాడు గురవయ్య.

"మీకోసం డాక్టర్ జగన్నాథ్ గారు కారు పంపించారు...." అన్నాడు యూనిఫామ్లోని వ్యక్తి మారంగా అగి.

"నాన్నకి.... ఎలా వుంది?" నవ్య కంఠం వణికింది.

"ఇన్సెంటివ్ కేర్లో వుంచారు. మీ ఫామిలీ డాక్టర్ నిత్యానందంగారు కూడా వున్నారు...." అన్నాడతను.

నవ్య అతన్ని ఆందోళనతో చూసింది. డా॥ నిత్యానందంగారికి లొంగలేదంటే, జబ్బు తీవ్రంగానే వుండి వుండాలి.

"....ప....దం....డి...." అందామె అతి ప్రయత్నం మీద.

అతను కారు డోర్ తెరిచాడు. నవ్య ఎక్కి కూచుంది. కాసేపట్లో కారు కదిలింది. నవ్య కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ వుండే తండ్రి మొహం ఆమె కళ్ళముందు ప్రత్యక్షమైంది. నాన్న క్షేమంగా వుండాలి. నాన్నకి చాలా బాధ్యతలున్నాయి. తనకీ, చెల్లికీ పెళ్ళిళ్ళు... తమ్ముడి చదువు....

కారు మలుపులు తిరుగుతూ వెళ్తోంది. తనలోని కంగారుని గ్రహించిన డ్రైవరు కార్ని వేగంగా పోనిస్తున్నాడు. వేగం తగ్గకుండా కారు మలుపు తిరిగింది. తూలిపడబోతూ ఆపుకుని, నవ్య కిటికీగుండా చూడ్డానికి ప్రయత్నించింది. అద్దం పైకి ఎత్తబడింది. అద్దాన్ని కిందికి దించడానికి ఆమె చెయ్యి కదిలింది. సడన్ బ్రేకుతో కారాగింది.

డ్రైవర్ కిందికి దిగి, ఆమెవైపు డోర్ని తెరిచి, దూరంగా జరిగాడు. నవ్య ఆదరాబాదరా కిందికి దిగింది. కారు పోర్టికోలో ఆగి వుంది. ఆమె అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నాన్నగారు సెకండ్ ఫ్లోర్లో వున్నారు. రండి...." అంటూ అతను డోర్ని మూసి, కదిలాడు. నవ్య అతన్ని వెంబడించింది. అతను లిఫ్ట్ వేపు దారితీశాడు.

"అమ్మగార్ని ఇన్సెంటివ్ వార్డుకి తీసికెళ్ళు" అన్నాడతను యూనిఫామ్డ్ లిఫ్ట్ బాయ్‌తో. నవ్య

లిఫ్ట్‌లో దూరింది. కాసేపట్లో లిఫ్ట్ ఆగింది. నవ్య ఇవతలికి జరిగి ఆత్రంగా అటూ ఇటూ చూసింది. లిఫ్ట్ బాయ్ కదిలాడు.

మధ్యలో వున్న గది తలుపు ముందు ఆగాడు. తలుపు తెరిచి, తల లోపలికి దూర్చి క్షణకాలం చూసి వెనక్కి జరిగాడు. తలుపుని కొంచెం లోపలికి తోసి వినయంగా పక్కకి జరిగాడు.

“లోపలికి వెళ్ళండి” అన్నాడతను నవ్యతో. నవ్య దడదడ కొట్టుకుంటున్న గుండెతో లోపలికి జరిగింది. తలుపు మూసుకుంది. ఆమె కళ్ళు ఆత్రంగా గదంతనీ వెతికాయి. చిన్న గది. ఖాళీగా వుంది. ఎదురుగా వున్న గుమ్మంమీద ఆమె చూపులు వాలాయి. ‘నో అడ్మిషన్’ అని ఆంగ్లంలో రాసుండిన బోర్డు గుమ్మంమీద వేళ్ళాడుతోంది. నవ్య వేగంగా అటు వేపు నడిచింది. వణికే చేత్తో డోర్ హాండిల్ని తిప్పింది. తలుపు చప్పుడు చేయకుండా లోపలికి జరిగింది.

నవ్య గదిలోకి దూరింది. గది మధ్యలో మంచం వుంది. ఆమె చూపులు మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకున్న వ్యక్తిమీద ఆగాయి. నవ్య కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విచ్చుకున్నాయి. ఆ వ్యక్తి తన తండ్రి కాదు ... నాన్న ఎక్కడున్నాడు ...?

2

మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకున్న వ్యక్తి లేచి, కూచుని కాళ్ళని కిందికిదించాడు. చూడీదార్ పైజామా. పసుపచ్చ సిల్కు జుబ్బా. వంకీలు తిరిగిన జుట్టు. సన్నటి మీసాలు. తెల్లటి పళ్ళు నవ్యవైపు మెరుస్తున్నాయి. నవ్య అతన్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. “డాక్టర్ ....”

"డాక్టర్ కావాలనే ప్రయత్నించాను. కానీ లాభం లేకపోయింది. మెడిసిన్ మనకి కొరుకుడు పడలేదు!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

నవ్య అతని చిన్న చిన్న కళ్ళల్లోకి అర్థంకానట్టు చూసింది. గదిలోని ఎయిర్ కండిషన్డ్ వాతావరణం ఆమె మొహంమీద చెమటని ఆర్చలేకపోతోంది.

"నా...న్న...."

అతను మెల్లిగా లేచి, ఎత్తుగా నిల్చున్నాడు. "ఓహ్ నాన్న....యస్. మీ నాన్న గురించి మరిచేపోయాను.." అంటూ అతను వేళ్ళమధ్య పొగలు చిమ్ముతున్న సిగరెట్ని టేబుల్ మీదున్న యాష్ ట్రేలో పడేశాడు.

నవ్య అతన్ని అయోమయంగా చూస్తోంది. ఎవరితను? డాక్టర్ కాదు....నాన్న యెక్కడున్నాడు?

"మీ నాన్న ఎక్కడ వుండాలో అక్కడే వున్నాడు. నువ్వు యెక్కడికి రావాలో అక్కడికే వచ్చావు...." అతను ఆగి ఆమెవేపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"వాటీస్ దిస్? ఎవరు నువ్వు? నాన్న ఎక్కడున్నాడు?" నవ్య ఆత్రంగా ప్రశ్నించింది.

"నేనెవరో నీకు అనవసరం. నీతో అర్జెంటు పని వుండి, ఇలా పిలిపించాను. పిట్టలు పట్టేవాడు వలదాగా గింజలు చల్లి పిట్టల్ని ఆకర్షించినట్టు మీ నాన్న పేరు చెప్పి నిన్ను ఇక్కడికి ఆకర్షించాను...."

నవ్య ఉలిక్కిపడింది. తన తండ్రికి సీరియస్ గా వుందని యేమార్చి తనని ఇక్కడికి రప్పించాడు! అంటే, తన తండ్రి ఆరోగ్యం బాగానే వుందన్నమాట! నవ్య తేలిగ్గా నిట్టూర్చింది. అయితే ఏదో భయం ఆమె హృదయాన్ని అదేక్షణంలో ముళ్ళపిడికిలిలా బిగించింది. తను

8

ఇక్కడికి యెందుకు తీసుకురాబడింది?

ఆమె ఆలోచనల్ని పసిగట్టినట్టు అతను చిన్నగా నవ్వాడు. నవ్య కంగారు కోపంగా మారుతోంది. ఆమె గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగింది. రెండు అంగల్లో తలుపుని సమీపించి, హాండిల్ తిప్పే ప్రయత్నం చేసింది. హాండిల్ పూర్తిగా తిరగలేదు. తలుపు లాక్ చేయబడింది. బిగ్గరగా ధ్వనించిన అతని నవ్వు ఆమెని విసురుగా వెనక్కి తిప్పింది. నవ్య నిప్పులు కక్కుతూ అతన్ని చూసింది.

"నేను అనుకుంటేగానీ, నువ్వు బైటికి వెళ్ళలేవు!" అతను సగర్వంగా అన్నాడు.

నవ్య పెదవులు వణికాయి. "ఏమిటీ నీ దౌర్జన్యం? నువ్వెవరు?" అరిచిందామె.

"మూడో ప్రశ్న—'ఎందుకు పిలిపించారు?'—అని నువ్వు అడగాలి! అడక్కపోయినా ఫర్వాలేదు. ఈ రోజు ఇప్పుడు నీతో నాకు పని వుంది. ఆ పని చేస్తావ్; క్షేమంగా తిరిగి వెళ్ళిపోతావ్!" అన్నాడతను జుబ్బా జేబులోకి చేతిని పోనిస్తూ.

నవ్య అర్థంకానట్టు చూసింది. అతను ఆమెవైపు ఠీవిగా కదిలాడు. కొంచెం దూరంలో ఆగాడు. అతని చెయ్యి జుబ్బా జేబులోంచీ ఇవతలకి వస్తోంది. నవ్య కంగారుతో తలుపుకి వీపు ఆనించి, అతుక్కుపోయింది. అతని చెయ్యి తటాలున కదిలింది. నాలుగు కలర్ ఫోటోలు నవ్య దగ్గరగా నేలమీద పడ్డాయి. అప్రయత్నంగా ఆమె వాటివేపు చూసింది.

నవ్య గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్టనిపించిందామెకి. ఆమె చేతుల్లోంచీ పర్సు కిందపడిపోయింది. ఆమె కళ్ళకి రెప్పలున్న సంగతిని మరిచి

పోయింది.

నాలుగు పోజుల్లో తన ఫోటో రంగుల్లో అవుపిస్తోంది. తన మొహంమీద చిరునవ్వు నాట్యం చేస్తోంది....తన వొంటిమీద....తన వొంటిమీద నూలుపోగుకూడా లేదు!

నవ్య తన కళ్ళని నమ్మలేకుండా వుంది. ఆమె తలలో రాకెట్లు దూసుకుపోతున్నాయి. రెండు చేతుల్తో కణతల్ని నొక్కుకుందామె. తను బుద్ధి తెలిసిన దగ్గర్నుంచీ యెప్పుడూ ఇలా, ఈ ఫోటోల్లోలా దిగంబరంగా వుండలేదు! తనని యెవరు ఫోటో తీశారు? ఈ స్థితిలో ఎవరు యెప్పుడు తీశారు? తను ఎప్పుడూ లేని ఈ స్థితిలో దారుణమైన పోజుల్లో ఎవరు ఫోటోలు తీశారు? ఇదంతా కలా, నిజమా?

"నవ్యా, ఆ ఫోటోల్ని తీసుకో. కావాలంటే నా దగ్గర ఇంకా వున్నాయి!" నవ్వుతున్న అతని కంఠం ఆమెని హెచ్చరించింది. త్రుళ్ళిపడి నవ్య అతన్ని ఆదుర్దాగా చూసింది. ఆమె శరీరంమీద తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకినట్టుంది. అర్థంకాని సిగ్గుతో అవమానంతో ఆమె శరీరం కంపించుకుపోతోంది. నెత్తురు పూర్తిగా ఇంకిపోయిన ఆమె మొహాన్ని అతను సంతృప్తితో చూశాడు.

"వివిధ పత్రికల్లో,—బూతు పత్రికల్లో ఈ ఫోటోలు అచ్చవడం నీకు ఇష్టంలేదనుకుంటాను...." అంటూ ఆగి, సిగరెట్ ముట్టించాడతను. నవ్య దిక్కుతోచనట్టు అతన్ని చూసింది.

"కావాలంటే, ఈ ఫోటోల్నీ, నెగటివ్స్‌నీ నీకు ఇచ్చేస్తాను....అయితే దానికి ప్రతిఫలంగా నువ్వు ఆ ఫోటోల్లోలా తయారై ఈ మంచంమీదికి చేరాలి!" సిగరెట్ పొగ ఊదుతూ నవ్వాడతను.

నవ్య శరీరం ఒక్కసారిగా చల్లపడింది. నాలుక తడి ఆరిపోతూ మందంగా తయారవుతున్నట్టు ఆమెకు స్ఫురించింది. "నో!" అప్రయత్నంగా, కీచుగా అరిచిందామె. "ఈ .... ఫోటోలు .... ఎక్కడివి?" తడబడుతూ అడిగిందామె.

"డోంట్ వర్రీ ఎబౌట్ సచ్ థింగ్స్! చెప్పింది చేసి, వాట్ని పట్టుకెళ్తావా?"

"నో! ఇది అన్యాయం! నువ్వు...."

"ష్! నో టాక్! ఉపన్యాసాలంటే నాకు పరమ చిరాకు! నీ కాళ్ళ దగ్గరున్న ఫోటోల్లోలా తయారై నువ్వు కొంచం ఎక్కకపోతే తలుపులు తీసేస్తాను. వెళ్ళిపోవచ్చు! అయితే నీతో పాటు నీ వెనకాలే ఈ ఫోటోలూ రెక్కలు కట్టుకుని ఎగిరిపోతాయ్. అరడజను పత్రికల్లో అచ్చై వేలాది కళ్ళకు విందుచేస్తాయ్. ఆ తరవాత ఫోటోల కోసం ఫోటోగ్రాఫర్లు నీ ఇంటిముందు క్యూలో నించుంటారు!"

వణుకుతున్న చేతుల్ని పిడికిళ్ళుగా బిగించింది నవ్య. వేడిగా కిందికి జారుతున్న కన్నీళ్ళగుండా అతన్ని చూసింది. "నన్ను అన్యాయం చేయొద్దు.... పెళ్ళి కావాల్సినదాన్ని....ప్లీజ్...." ఎక్కిళ్ళు ఆమె కంఠానికి అడ్డు తగిలాయి.

అతను చిన్నదా నవ్వాడు. "నీ పెళ్ళికి నేను అడ్డు రాను. చెప్పినట్టు చేయకపోతే ఈ ఫోటోలు అడ్డొస్తాయి!"

వణుకుతూ నవ్య కిందపడున్న ఫోటోల వేపు చూస్తూ కిందికి వంగింది. కాళ్ళదగ్గర పడున్న పర్సుని అందుకుంది. ఆమె కళ్ళు చెదిరినట్టున్నాయి. రెప్పలు టపటపలాడించి,

నీటి ధారని తొలగించి, ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆమె గుండె వేగం పెరిగింది. ఫోటోలో....కుడితొడ లోపలి భాగంలో వెడల్పాటి మచ్చ ఆమె దృష్టిని ఆయస్కాంతంలా ఆకర్షిస్తోంది. నాలుగు ఫోటోలమీదుగా ఆమె చూపులు పరుగెట్టాయి. ఉద్రేకంతో డప్పులా మోగుతున్న గుండెని అదుపులో పెట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఆమె లేచి నిలబడి, అతని ముఖంలోకి సూటిగా చూసింది. ఏదో ధైర్యం, ఆవేశం ఆమె రక్తంలో ఉరకలెత్తుతున్నాయి.

"యూ బాస్టర్డ్!" నవ్య కంఠంలో ఇప్పుడు వణుకు లేదు. ఆమె కళ్ళల్లో ఇందాకటి తడిలేదు.

"యస్?" అతను ఎగతాళిగా అన్నాడు.

"ఎవతో సిగ్గులేనిదాని ఫోటోకి నా తలని అతికించి నన్ను భయపెట్టాలని చూస్తున్నావా? నీ అంతు చూస్తాను! యూ స్కౌండ్రల్! యూ...."

"హోల్డాన్! తెలివిగా కనిపెట్టావ్! ఇంటలిజెంట్ బిచ్! ఫోటోలోని పుట్టుమచ్చ నీకు లేదని అర్థమవుతోంది. ఆల్ రైట్. అది, నీకు అంతగా ఉపయోగించదు! ఎందుకంటే నీ ఫోటో చూసిన ప్రతివాడికీ అవయవాల్ని నగ్నంగా చూపించి, ఫోటో నీది కాదని నువ్వు చెప్పలేవు! మీ నాన్నకూడా ఈ ఫోటో తన కూతురిదే అనుకుంటాడు! నీ అసలు ఫోటోను చూపేగానీ అతను నమ్మడు. నీ 'అసలు' ఫోటోను తయారుచేసి నువ్వతనికి చూపించలేవు!"

నవ్య ఆందోళనతో చూసింది. ఆమె గుండె వొక్కసారి ఆగి, మళ్ళీ పరుగెత్తడం ప్రారంభించింది. ఔను. ఆ ఫోటోలోవున్నది తను కాదని నమ్మించడం అంత సులు

ఖంకాదు....అది అసాధ్యం! వణుకుతున్న పెదవుల్ని అరచేత్తో కప్పుకుంది నవ్య. మళ్ళీ పొంగుతున్న కన్నీళ్ళ గుండా ఆ కిరాతకుడిని చూసింది. తనదికాని తన ఫోటో తనని గడగడలాడిస్తోంది.

"ఉంటావా? వెళ్తావా?" అతను వెటకారంగా అడిగాడు. నవ్య చెయ్యి ఆవేశంతో కదిలింది. పర్సు చక్రంలా తిరుగుతూ అతనివైపు దూసుకెళ్ళింది.

అవలీలగా పర్సుని పట్టుకుని అతను మంచంమీదికి గిరాటేశాడు. మెల్లిగా ఆమెవైపు అడుగులేశాడు. కింద పడున్న ఫోటోల్ని ఏరి, చేత్తో పేకముక్కల్లా పట్టుకున్నాడు. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"నీకు రెండు నిమిషాలు గడువిస్తు. అవ్వ కావాలో, బువ్వ కావాలో తేల్చుకో!" అన్నాడతను నవ్వుతూ. అతని కళ్ళు నవ్వడంలేదని నవ్య గుర్తించింది.

"నీకు డబ్బు కావాలంటే ఇస్తాను....నన్నొదిలేయ్. ప్లీస్...." అందామె గద్గద కంఠంతో.

"డబ్బు! నీ దగ్గర, మీ నాన్న దగ్గర డబ్బెంతుందో నాకు తెలుసు! నాక్కావాల్సిన డబ్బు ఇవ్వాలంటే నువ్వు మరెవరికో నీ శరీరాన్ని తాకట్టు పెట్టాలి! ఆ పనేదో ఇక్కడే చేయొచ్చుగా!" అతని కంఠంలో నిర్లక్ష్యం ధ్వనించింది.

నవ్య అతన్ని అయోమయంగా చూసింది. "నువ్వెవరో నాకు తెలియదు. నేను నీకు ఏ అపకారమూ చేయలేదు! ఎందుకు నన్ను పీడిస్తున్నావ్?....ఎందుకు నన్ను...."

అతని మొహంమీద నవ్వు మాయమైపోయింది. కళ్ళల్లో ఏదో ఆగ్రహం కత్తికొనలా తళుక్కుమంది. "నీ నిర్లక్ష్యం, అహంకారం ఇంకా అట్లాగే వున్నాయ్!

కాలేజీ రోజుల్నుంచీ నువ్వు మారలేదన్నమాట! కనీసం నన్ను—ఆ రోజుల్లో నీ కాళ్ళ దగ్గరికి దొర్లుతూ వచ్చి, నీ స్నేహంకోసం, ప్రేమకోసం అర్రులు చాచిన నన్ను గుర్తుంచుకోలేదన్నమాట!" ఆగి, అతను నిట్టూర్చాడు.

నవ్య అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసింది. కాలేజీరోజులు! నాలుగేళ్ళ క్రితం ఇతన్ని తను చూసిన గుర్తేలేదు! ఎవరితను? పిచ్చివాడా?

"అందగత్తెననే గర్వంతో ఆ రోజుల్లో నన్ను నువ్వు గడ్డిపోచలా చూశావు. నా ఉనికినే నువ్వు గుర్తించలేదు! నవ్యా, నా హృదయాన్ని గాయపరిచావు! నీమీదున్న కోరిక నాలో పెరుగుతూనే వుంది. ఆ కోరికను, ఇప్పుడు, ఈ విధంగా కసితో తీర్చుకోబోతున్నాను; తీర్చుకుంటాను!"

నవ్య అతన్ని కన్నీళ్ళతో ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "నిజంగా నువ్వెవరో నాకు తెలీదు. నేను ఎవర్నీ అవమానించలేదు. బాధపెట్టలేదు...."

"చాలామంది కుర్రాళ్ళు నీకోసం అర్రులు చాచారు. అందర్నీ నువ్వు తృణీకారభావంతో పురుగుల్లా చూశావు. అందరూ నిన్ను మరిచిపోయి జీవితంలో—పెళ్ళిళ్ళతో సర్దుకుపోయారు! నేను అందరిలాంటివాణ్ని కాను! నువ్వు మరిచిపోయినా నేను మరిచిపోను!" అతని కంఠం కసితో పదునెక్కినట్టుంది.

"ప్లీజ్....నన్ను వొదిలెయ్.... ఆ నకిలీ ఫోటోలు ఇచ్చెయ్...." నవ్య తడబడుతూ అడిగింది.

అతను తల అడ్డంగా వూపుతూ చిరునవ్వు నవ్వాడు. "నకిలీ ఫోటోలు! అసలు బొమ్మ ఆడమన్నట్టు ఆడితే గానీ ఈ నకిలీ బొమ్మలు చేతికి చిక్కవు!" నవ్వుతూ

ఆగాడతను. "వంటింట్లోకి వచ్చేసిన వుండేలు కత్తి కిందికి చేరకుండా తప్పించుకోలేదు!"

నవ్య కంగారుగా చూసింది. అతను నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు.

"అర్థంకాలేదా? నా నాగస్వరానికి అనుగుణంగా నువ్వు ఆడకపోతే, నేనే ఆడిస్తాను; పొరను ఖాళీచేసి!" అతని కళ్ళు ఆమె ఊదారంగు దుస్తుల్ని అర్థవంతంగా, ఆశగా చూశాయి. "నేను చెయ్యి చేసుకునే పరిస్థితి కల్పించబడితే, అవసరం తీరాక కూడా ఈ ఫోటోలు నీకు ఇవ్వబడవు! మొదట్నుంచీ శ్రమపడి వీట్ని నువ్వు సంపాయించుకోవాలి!"

నవ్య కన్నీళ్ళు సన్నని బుగ్గలగుండా కాలువలుగా జారాయి. తడి ఆరిపోయిన పెదవుల్ని నాలుకతో తడపడానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేసింది. ఆమెలో సాగుతున్న సంకుల సమరాన్ని నవ్వుతూ చూశాడతను.

"నవ్యా, ఇందాక ఇష్టంలేకపోతే నువ్వు వెళ్ళిపో వచ్చన్నాను. ఇష్టం వున్నా, లేకపోయినా నువ్వు నా దప్పికనీ, ఆకలినీ తీర్చాలి!" అంటూ అతను టేబుల్ వైపు కదిలాడు. ట్రేలో వున్న జర్దా బీడాని నోట్లో దోపుకుని నమలడం ప్రారంభించాడు.

నవ్య అగ్ని కణాల్లా వున్న కళ్ళతో అతని వీపునే చూస్తోంది. ఈ విపత్తు తనకి యెందుకు సంభవించింది? తనేం చేసింది? ఏం చేయకుండా వుండిపోయింది.

అతను జుబ్బాని తీసి, కుర్చీమీదికి విసిరాడు, పైజమాని తీసి, అండర్ వేర్ తో ఆమె వేపు తిరిగాడు. అతని ఛాతీని దట్టంగా కప్పిన వెంట్రుకలమీద బంగారం

గొలుసునుండీ వేళ్లాడుతోన్న పులి గోరు మెరుస్తోంది. జర్దా బీడా రసం అతని పెదాల్ని పల్చటి రక్తంలా తడుపుతోంది.

"నీకోసం రోజంతా ఇలా విగ్రహంలా నుంచోలేను. కమాన్, నీ ఫోటోలు సంపాయించుకో!" అన్నాడతను. అతని కళ్ళల్లో కాలుతున్న కోరికని, తనకి అర్థంకాని ఏదో కోరికని నవ్య ఆందోళనతో చూసింది. తన పర్సులో కత్తిలేనందుకు ఆమె విచారించింది. కత్తి వుంటే వాడిని అంతం చేయకపోయినా, తనని వాడికి బలి అవకుండా చూసుకోగలిగేది....

అతను క్షణకాలం వాలుగా నవ్యని చూశాడు. అతని చెయ్యి మెల్లిగా మంచం కిందికి సాగింది.

తలుపు దగ్గర చిన్నగా చప్పుడైంది. నవ్య ఉలిక్కిపడి తొంగి చూసింది. కారు డ్రైవ్ చేసుకువచ్చిన వ్యక్తి తలుపు మూసి, అతనివైపు వినయంగా, ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"మంత్రాలకు చింతకాయలు రాలేలా లేవు. కోడిపెట్టకు ఈకలు వొలిచేయ్!" అన్నాడతను. అతని కంఠంలో అధికారం ధ్వనించింది. డ్రైవర్ నవ్యముందుకి జరిగాడు. అతని చూపులు నవ్య పైటమీద నిలిచాయి. చిరునవ్వుతో అతని పెదాలు కొద్దిగా విచ్చుకున్నాయి. నవ్య అతన్ని అర్థంకానట్టు చూసింది.

అతని చెయ్యి పాంటుజేబులోకి వెళ్ళింది; ఇవతలికి వచ్చింది. అతని వేళ్ళ మధ్య ప్రత్యక్షమైన ఎర్రటి పిడి వున్న కత్తిని చూసి నవ్య ఉలిక్కిపడింది. అతను నీడలా ఆమె దగ్గరగా కదిలాడు. నవ్య బిగ్గరగా కేకపెట్టబోయింది. కత్తి చల్లగా ఆమె చెవిమీద ఆనింది. గుట

కలు మింగుతూ, కన్నీళ్ళతో చూసింది నవ్య.

"కదిలే కత్తి రక్తాన్ని రుచిచూస్తుంది!" అన్నాడతను. అతని ఎడమ చెయ్యి ఆమె భుజం వేపు సాగింది.

"ఇతని సహాయం అవసరంలేదు! బైటికి పంపేయ్!" తన కంఠంలో ధ్వనించిన నిర్ణయం నవ్యకే ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"గోపీ, వెళ్ళు. నీ పని చూసుకో" అన్నాడతను విజయగర్వంతో.

కత్తి దూరంగా కదిలింది. గోపీ నవ్వు మొహంతో కదిలాడు. తలుపు తెరుచుకుంది; మూసుకుంది.

నవ్య రెప్పవేయకుండా అతన్నే చూస్తోంది. వణుకుతున్న ఆమె చేతులు కదిలాయి. ఊదారంగు చీర ఆమె కాళ్ళ చుట్టూ కుప్పగా పడింది. అతని కళ్ళు గుండ్రంగా తయారవుతున్నాయి. జర్దాని నములుతున్న అతని నోరు కదలడం మానేసింది. మహిషాసురుడిని సంహరించబోయే భద్రకాళి తనలోని కరుణనీ, శాంతాన్నీ విసర్జించినట్టు నవ్య తన దుస్తుల్ని విసర్జించింది. నెత్తురు గుంటల్లా వున్న కళ్ళతో తదేకంగా అతని కళ్ళలోకే చూస్తూ మంచం వేపు కదిలింది.

పర్వతాల మధ్య లోయలో సన్నగా ప్రవహించుకుపోతున్న నదిలా సాగుతున్న ఆమె కన్నెటిని తృప్తికరంగా చూస్తూ అతను కదిలాడు.

3

చెదిరిపోయిన ముంగురులు, నుదురంతా అలుక్కుపోయిన తిలకం, ఉబ్బిన పెదవులు, ఎర్రగా చూస్తున్న పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. పర్సుని చేతో పట్టుకొని తన ముందు నించున్న నవ్యని అతను చిరునవ్వుతో చూశాడు.

పైశాచికమైన తృప్తి, విజయగర్వం అతని మొహంలో నాట్యం చేస్తున్నాయి.

"థాంక్స్ హనీ. ఇంతకాలం నిన్ను ఊహించుకుంటూ ఎందరో ఆడాళ్ళలో నిన్ను చూసుకునే ప్రయత్నం చేశాను. కానీ, గన్నేరులో గులాబీ కనిపించిందని ఇవాళ తెలుసుకున్నాను! థాంక్స్ ఎగైన్!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

నవ్య తదేకంగా అతని మొహంలోకి చూసింది. కుడి చేతిని అతనివైపు చాచింది. "ఫొటోలు.... నెగటివ్ లు" అంది కష్టంగా.

అతను ఉషారుగా నవ్వాడు. "నీలో అందం, ఆకర్షణా, ధైర్యం, తెలివీ అన్నీ వున్నాయ్. అందుకే నీకోసం పిచ్చెత్తిపోయాను...."

"ఫొటోలు; నెగటివ్ లు."

అతను నవ్వు ఆపేసి భుజాలు ఎగరేశాడు. వొంగి, తలగడ కిందికి చేతిని పోనిచ్చాడు. ఒక కవర్ని తీసి ఆమెవైపు విసిరాడు. కిందపడిన కవర్ని నవ్య అందుకుంది. అందులోంచీ ఇవతలికి లాగిన ఎనిమిది ఫొటోల్నీ, నాలుగు నెగటివ్స్‌నీ పరీక్షగా చూసి, పర్సులో పడేసుకుంది. అతన్ని సూటిగా చూసింది.

"ఇందాకా నాకు చూపించిన నాలుగు శాంపుల్స్" అంది.

మళ్ళా నవ్వుతూ అతను మంచంమీంచీ లేచాడు. కుర్చీమీద పడున్న జుబ్బాజేబులోంచీ నాలుగు ఫొటోల్ని తీసి ఆమెకి అందించాడు. నవ్య వాటిని పర్సులో పడేసుకుంది. యేదో గుర్తువచ్చినవాడిలా అతను మళ్ళా జుబ్బా

జేబులోకి చేతిని పోనిచ్చాడు. పర్సుని ఇవతలికి లాగి వందరూపాయల నోటుతీసి ఆమెవైపు చాచాడు.

"టాక్సీకి!" అన్నాడు నవ్వుతూ, "నడవొద్దు. అలిసి పోయావ్!"

నవ్య నోటుని అందుకుంది. ఆమె వేళ్ళు కసిగా కది లాయి కొత్త నోటు చిన్నగా చప్పుడుచేస్తూ ఆమె చేతిలో ఉండలా తయారైంది. అతన్నే చూస్తూ ఉండని నోట్లో దోపుకుందామె. అతను బొమలుముడేస్తూ చూశాడు. ఎంగిలితో మెత్తబడిన ఉండని ఇవతలికి తీసింది నవ్య.

ఆమె చెయ్యి మెరుపులా కదిలింది. కాగితంగోలీ ఫట్‌మంటూ అతని ముక్కుమీద పడింది. ఉలిక్కిపడిన అతను క్షణంలో సర్దుకొని పకలబడి నవ్వాడు. నవ్వుతూ మంచంమీద కూచున్నాడు. నవ్య వెనక్కి తిరిగి తలుపు వేపు నడిచింది. హాండిల్‌ని కదిలించి చూసి, కోపంగా వెనక్కి తిరిగి అతని మొహంలోకి చూసింది.

"తలుపు తెరవమని నీ కుక్కకి చెప్పు!" నవ్య కంఠం కొరడా దెబ్బలా ధ్వనించింది.

అతను ఆమెవైపే చూస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ ఊదుతూ ఆమెను చిరునవ్వుతో చూశాడు. "నవ్యా, ఇంతకాలం నీ అందం నన్ను రాత్రిళ్ళు నిద్రకు దూరం చేసింది. ఈ క్షణంనుంచీ నీ అందం నన్ను పగలుకూడా నిద్రపోనివ్వదు....ఎల్లుండి సాయంత్రం కారు నీ ఆఫీసు దగ్గరకు వస్తుంది. ఎక్కి, వచ్చేయ్!"

నవ్య అతన్ని వెటకారంగా చూసింది. "డోంట్ డ్రీమ్; బాస్టర్డ్!"

అతను బిగ్గరగా నవ్వాడు. "కలలు కాదు, హనీ,

కఠిన సత్యం!"

నవ్య కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూసింది.

"ఆఫ్ కోర్స్, మాట ప్రకారం ఆ ఫోటోలూ, నెగటివ్ లూ అన్నీ నీకు ఇచ్చేశాను. ఎందుకంటే, తలా, మొలా—అంతా నీవే వున్న అసలు ఫోటోలు ఇప్పుడు నా దగ్గరున్నాయి..." అంటూ అతను మంచంకింద వేలితో తడిమాడు నవ్య కళ్ళు చిట్లిస్తూ అతన్నే చూస్తోంది.

తలుపు తెరుచుకొని గోపీ గదిలో ప్రవేశించాడు. ఒక కవర్ని అతనికి అందించాడు.

"వెరీ గుడ్. వెళ్ళు. తలుపు లాక్ చేయొద్దు!" అన్నాడతను. గోపీ నవ్యవైపు నవ్వుతూ చూసి వెళ్ళిపోయాడు.

"వెరీగుడ్! ఎక్సలెంట్!" అతను సంతోషంగా అన్నాడు. అతని చేతిలో కవర్లోంచీ తీసిన ఫోటో వుంది. ఆ ఫోటోని నవ్యవైపు తిప్పాడతను. "ఈసారి ఫోటోలో నువ్వు ఒక్కతెవే లేవు; తోడుగా నేనున్నాను! కన్సీల్డు వీడియో కెమెరా చక్కగా పని చేసింది!"

కొత్త ఫోటోని నవ్య ఆదుర్దాతో చూసింది. ఆమె గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. ఇవాళ తన గుండె పంజరంలో ఇరుక్కున్న పిట్టలా కొట్టుకులాడేలా పరిస్థితులు కల్పించబడుతున్నాయి. తనకి ఊహాతీతంగా అన్యాయం జరిగింది, జరుగుతోంది....పొడుగాటి గోళ్ళు ఆమె అరచేతిలో కత్తుల్లా గుచ్చుకుంటున్నాయి. కోపంతో, అవమానంతో ఆమె హృదయం మండుతోంది. ఆ మంట ఆమె కళ్ళల్లో ప్రతిఫలిస్తోంది. అతను తననే చూస్తూ, పళ్ళన్నీ చూపుతూ నవ్వుతున్నాడు. దుర్మార్గుడి కోపాన్ని

భరించవచ్చు; దుర్మార్గుడి నవ్వుని భరించడం చాలా కష్ట మనిపించింది ఆ క్షణంలో ఆమెకి.

అతి ప్రయత్నంమీద, తనలోంచీ పొంగుతున్న ఆవేశాన్ని అణగదొక్కుతూ నవ్య మెల్లిగా కదిలింది. పిడికిలిని వదులు చేసింది. తనిప్పుడు ఏం చేయాలి? తన సున్నితమైన హృదయం లోపలికంటూ కసిగా, వాడిగా గుచ్చుకుపోయిన గాలాన్ని ఎలా వెలికి తీయాలి? వేలికున్న ఉంగరాన్ని బొటనవేలితో తడుపుతుంది నవ్య పాలోచనగా. ఉంగరం వదులుగా వేలిచుట్టూ తిరిగింది.

నవ్య మంచం దగ్గరగా ఆగింది. చెల్లాయి తన తలలో తురిమిన మల్లెపూలు మంచంమీద, ఎర్రటి దుప్పటిమీద చెల్లాచెదురుగా పడున్నాయి. వెళ్ళగానే మల్లెపూలు యేమయ్యాయని చెల్లి అడుగుతుంది!

అతను ఫోటోని ఆమె వైపే తిప్పి, చిరునవ్వుతో చూస్తున్నాడు. నవ్య నుదురుమీద ఇందాకా చెరిగిపోయిన తిలకం చెమటలో కలిసి, కనుబొమల మధ్య నుండీ ముక్కుమీదుగా జరుగుతోంది. నవ్య తనముందున్న ఫోటోని చూడ్డంలేదు. ఆమె కళ్ళు నిప్పుకణాల్తో నిండిన చిన్న చిన్న గుండ్రటిగరిటెల్లా అతన్నే చూస్తున్నాయి. తటాలున ఆమె కుడిచెయ్యి కదిలింది. మెరుపులా అతని చెంపమీదికి దిగింది. ఫట్ మన్న చప్పుడు గదిలో వ్యాపించింది.

అతను అప్రయత్నంగా మూలిగాడు. అతని ఎడమ చెయ్యి అసంకల్పితంగా బుగ్గని తడిమింది. చేతిని తీసి, వేళ్ళకి అంటిన రక్తాన్ని కంగారుగా చూసుకున్నాడతను. ఉంగరానికి వున్న రాయి అతని బుగ్గమీద తయారుచేసిన చిన్న గాయాన్ని నవ్య తృప్తికరంగా చూసింది. ఆవే

శంతో రొప్పుతున్న నవ్యని అతను నిర్ఘాంతపోతూ చూశాడు. మరుక్షణం అతని నవ్వుతో గది ప్రతిధ్వనించింది.

“యూ స్కౌండ్రల్!” బిగించిన పళ్ళమధ్య నుంచీ నవ్య బుసకొట్టింది.

నవ్వు ఆపేసి, అతను ఆమెని తిన్నగా చూశాడు. అతని కళ్ళు కొద్దిగా ఎరుపెక్కాయి. “ఆల్ రైట్. చెంపదెబ్బ కొట్టి నీ శిక్షను నువ్వే హెచ్చవేత వేసుకున్నావ్! వారానికి మూడురోజులు కారు నీకోసం వస్తుంది. కార్లో వున్న వ్యక్తి నిన్ను ఆహ్వానించడు. కార్ని చూడగానే నువ్వు ఎక్కి కూచోవాలి. ఒకసారి, ఒకేఒకసారి రాకుండాపోతే ఇందాకా ఈ మంచం మీద జరిగిన శృంగార నాటకం క్యాసెట్లు గల్ఫ్ కంట్రీస్‌కీ, వాళ్ళ అక్కణ్నుంచీ స్మగల్ చేయబడి మన దేశానికీ వస్తాయి. మొదటి కాపీ మీ నాన్నకి అంకితం ఇవ్వబడుతుంది! అర్థమైందా?” అతని కంఠం కర్కశంగా వుంది.

“యూ బ్రూట్ ...! యూ ... ”

“పోలీసుల్నీ, ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్స్‌నీ కలుస్కో లేవు నువ్వు. ఎందుకంటే ఇరవై నాలుగ్గంటలూ నువ్వు నా మైక్రోస్కోప్ కింద వుంటావు! నౌ గెటౌట్!”

4

నవ్య తన గదిలో మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకుంది. ఆమెలో గింగిరాలు తిరుగుతున్న ఆలోచలకి ప్రతిరూపంగా సీలింగ్ ఫాన్ గిర్రున తిరుగుతోంది. తను నీడలా, జీవచ్ఛవంలా మారిపోయి అప్పుడే వారం దాటిపోయింది. మూడుసార్లుకాకుండా, నాలుగుసార్లు ఆ రాక్షసుడు

తనని రప్పించుకున్నాడు. గాలానికి తగులుకున్న చేపలా కారు ప్రత్యక్షమైన ప్రతిసారీ తను వాడి దగ్గరకు వెళ్ళింది. తిరిగిరాగానే ప్రతిసారీ తను స్నానం చేస్తోంది. అయినా తను అపరిశుభ్రంగానే వుంది. మనిషి చేతులకి, శుభ్రం చేసే శక్తి వున్న నీళ్ళకీ అందనిచోట, తన హృదయంలో తనలో యెక్కడో యేదో శాశ్వత మలినం ఏర్పడింది. కడిగితే పోయే మలినం కాదది!

తను అపరాధం చేయకపోయినా తనకి శిక్ష విధించబడింది. కాదు....తను అపరాధం చేసింది. తను అందమైన ఆడపిల్లగా పుట్టింది; తను నరరూప రాక్షసులున్న ఈ లోకంలో జన్మించింది! అప్రయత్నంగా నవ్య పిడికిళ్ళు బిగించింది.

తనకి అన్యాయం జరిగింది. తను తన అమూల్యమైన స్వచ్ఛమైన సంపదని పోగొట్టుకుంది. తనకి అన్యాయం చేసి, తన సంపదని దోచుకున్న వ్యక్తికి శిక్ష లేదా? కోర్టుంది. అయితే, తను నగ్నంగా నడివీధిలోకి నడవాలి. కోర్టులో నుంచోవాలి. 'సంస్కారం ముసుగు' లేని 'కోర్టు భాష'లో జరిగిందంతా విన్నవించుకోవాలి. ఖరీదైన డిఫెన్స్ లాయర్ క్రాస్ ఎగ్జామినేషన్‌ని ఎదుర్కోవాలి. బూతు అనిపించకుండా అతను అడిగే బూతు ప్రశ్నలకి బూతుసమాధానాలు చెప్పాలి. గుడ్డలు విప్పుకున్నట్టే, నోరు విప్పి తను కోర్టులో మాట్లాడగలదు. అయినా వాడికి శిక్ష విధించబడుతుందన్న గ్యారెంటీ లేదు!

హృదయాన్ని చలిచీమల్లా పట్టుకున్న ఆలోచనల్ని తరిమివేయడానికి నిస్సహాయంగా ప్రయత్నిస్తూ నవ్య మంచంమీద అటూ ఇటూ దొర్లింది. తనలో ప్రవేశించిన

ఏదో మార్పుని తల్లీ, తండ్రీ, చెల్లీ గమనించినట్టున్నారు. ఎన్నిసార్లో ప్రశ్నించారు. ఆరోగ్యం బాగోలేకపోతే డాక్టర్ దగ్గరకెళ్దామన్నారు. అదీ. ఇదీ చెప్పి తను తప్పించుకుంది. తనలో మార్పుని పసిగట్టిన తన వాళ్ళు త్వరలో తనలో లోపించినదాన్ని కనిపెట్టవచ్చు!

నవ్య తటాలున మంచంమీద కూచుంది. పొడుగాటి ఆమె జుట్టుని ఫాన్ గాలి చిందర వందర చేసింది. జుట్టు నల్లటి తెరలా ఆమె మొహాన్ని కప్పేసింది. నవ్య కదల్లేదు. విగ్రహంలా కూచుండిపోయింది.

తనకి అన్యాయం చేసిన వ్యక్తిని తను శిక్షించాలి! తనకి అన్యాయం జరిగిన విషయం లోకానికి తెలీనట్టే తను వాడికి శిక్ష విధించిన విషయం కూడా లోకానికి తెలీకూడదు!

నవ్య బరువుగా నిట్టూర్చింది. ఎలా శిక్షించాలి? ఎలా శిక్షించాలి? ఎలా? ఆలోచనల గోళ్ళు ఆమె మెదడుని రక్కుతున్నాయి సమాధానంకోసం.

తటాలున నవ్య మెదడులో యేదో మెరిసింది. నవ్య మొహాన్ని కప్పిన వెంట్రుకల్ని తొలగించింది. కిందికి దిగి చీకటి గదిలో పచార్లు ప్రారంభించింది. ఆమె మెదడులో యేదో ప్లాను విత్తనంలా మొలకెత్తి, మొక్కగా, చెట్టుగా ఎదుగుతోంది.

5

మరో వారంరోజులు గడిచాయి. నవ్య చాలా విషయాలు కనుక్కుంది. అతనికి సంఘంలో మంచి పలుకుబడి వుంది. సుధీర్ బాట్లింగ్ కంపెనీకి అతను మేనేజింగ్ డైరెక్టర్. సిటీలో అతనికి నాలుగైదు బంగళాలున్నాయి. రెండు కార్లున్నాయి. తరచుగా అతన్ని

కల్పనకి తావన్నీ తను రోజూ పేపర్లో చూసే మొహాలే. తను తీసుకెళ్ళబడుతున్న బంగళాని ఏదో వ్యాపారం కోసం అతను అద్దెకు తీసుకున్నాడు. లక్షాధికారి అయిన విజయానంద్ నాలుగేళ్ళ క్రితం తనతో బాటు కాలేజీకి వచ్చాడంటే సత్యకి నమ్మశక్యం కాలేదు.

మామూలు పరిస్థితుల్లో తను విజయానంద్ ని ఏమీ చేయలేదు. అతనికి ఏదేనా అవుతే పెద్ద పెద్ద వాళ్ళంతా గగ్గోలెత్తిపోతారు. వెంటనే కాకపోయినా, అతనితో పరిచయమున్న వాళ్ళందర్నీ ప్రశ్నిస్తూ, పోలీసులు తననీ కలుసుకుంటారు. మనిషి బతికున్నప్పుడు మరుగున వున్న విషయాలన్నీ అతను చనిపోయాక మెల్లి మెల్లిగా బైట పడతాయి. ఏదో ఒక ఆధారంతో పోలీసులు తనదాకా వచ్చేస్తారు!

ఏ ఆనవాళ్ళూ వదలకుండా తను అతన్ని అంతం చేయాలి. వేలిముద్రలు వదలకుండా జాగ్రత్తపడాలి. ఆ రోజు, ఆ సమయంలో తను మరొకచోట వున్నట్టు నిర్భేద్యమైన ఎలిబీ వుండాలి. సాధ్యమైనంతవరకూ తన ఉనికి పోలీసులకి తెలీకూడదు... అనుకున్న పనిని అనుకున్న విధంగా, గ్యారంటీగా ముగించే ఆయుధం తనకి అత్యవసరంగా కావాలి....అవును....తనకి ఆయుధం కావాలి. శక్తివంతమైన ఆయుధం కోసం తను అన్వేషించాలి....

ఆలోచిస్తున్న సత్య కళ్ళు మెరిశాయి. ఐశ్వర్యంతో తులతూగుతున్న విజయానంద్ దగ్గర రివాల్వర్ లేకుండా వుండదు! ఈ రోజు....రివాల్వర్ ఉందో లేదో, ఉంటే ఎక్కడుందో కనిపెట్టాలి....పాయింట్ బ్లాంక్ లో ట్రిగ్గర్ నొక్కి, అతని రివాల్వర్ని అతని వేళ్ళ మధ్యే

యిరికించాలి....నిరుపేదలకన్నా ఈ లోకంలో డబ్బు అధికంగా వున్నవాళ్ళకే ఆత్మహత్య చేసుకోవాల్సిన పరిస్థితులు అధికంగా వుంటాయని తనెక్కడో చదివింది!....

* * *

ఆదివారం. పేపరు చదువుతూ నవ్య ఆలోచనలో పడింది. అనుకున్నది సాధించేదాకా ఆలోచనలు తనని వదలవు! రివాల్వర్ గురించి నిర్ణయం తీసుకున్నాక తను నాలుగుసార్లు బలిపీఠం దగ్గరకి తీసుకెళ్ళబడింది. ఎర్రటి దుప్పటి కప్పిన ఆ ఫోమ్ బెడ్ తనపాలిటి రక్తంతో తడిసిన బలిపీఠమే!

నాలుగు రోజుల్లో మూడుసార్లు తనని గదిలో వొంటరిగా కాసేపు వదిలాడతను. మూడుసార్లూ తను జాగ్రత్తగా అన్వేషించింది. తన జల్సాకోసం రిజర్వ్ చేసి వుంచుకున్న ఈ శోభనం గదిలో విజయానంద్ రివాల్వర్ దాచుకోలేదు!

తన ప్లాన్‌కి మొదట్లోనే ఎదురుదెబ్బ తగిలింది! ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

ఆలోచిస్తూ నవ్య పేపర్ని పక్కన పడేయబోతూ ఆగింది. చిన్న బాక్స్ ఐటమ్ ఆమె దృష్టిని ఆకర్షించింది. ఆ వార్త వెంట నవ్య చూపులు అప్రయత్నంగా పరుగు పెట్టాయి. ఒకప్పటి ఫిలిం హీరో రామ్‌కుమార్ యింట్లో గతరాత్రి దొంగలు పడ్డారు. ఇంట్లో ఒంటరిగా వున్న రామ్‌కుమార్ రివాల్వర్ పేల్చాడు. ఇద్దరు దొంగలు పారిపోయారు. రివాల్వర్ తూటా ఒకడి కాలిలో దూరివుండాలని రామ్‌కుమార్ అన్నాడు. గుమ్మం ముందు రక్తం బొట్లున్నాయి. ఒకడు కుంటుతూ

పరుగెత్తడం తను మానేశాడు. పోలీసులు రివాల్వర్ తూటా మూలంగా గాయం అయిన వ్యక్తికోసం వెతుకుతున్నారు....నవ్య ఆ వార్తని మరోసారి చదివింది.

రామ్‌కుమార్ సినిమాల నుంచి రిటైరయ్యాక, ఊరికి దూరంగా ఉన్న సొంత ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉన్నాడు. ఒంటరిగా వున్న రామ్‌కుమార్ రివాల్వర్ లైసెన్స్ సంపాయించుకున్నాడు....

ఉద్రేకంతో నవ్య గుండె టకటక కొట్టుకుంది. రామ్‌కుమార్ బంగళాలో వొంటరిగా ఉన్నాడు. అతనిదగ్గర రివాల్వర్ ఉంది....

నవ్య ఉలిక్కిపడి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకొంది. తన భుజమ్మీద బరువుగా పడిన అతని చేతిని అసహ్యంగా చూసింది. మెల్లిగా ఆమె తల పైకి లేచింది.

అతని దవడలు నిర్విరామంగా కదులుతున్నాయి. జర్దా వాసన ఆమె కడుపులో కలికింది. ఆకుపచ్చ రంగు చైనా సిల్కు జుబ్బా తప్ప అతని వొంటిమీద గుడ్డలేవు.

“సారీ ఫర్ ది డిలే మై పెట్!” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

“టేక్ యువర్ టైమ్ బ్రూట్!” నవ్య పళ్ళు కొరుక్కుంటూ అంది. అతను పకపక నవ్వాడు.

“ఆఫ్‌కోర్స్ ఐ విల్ టేక్ మై టైమ్ విత్ యూ, హనీ! నీ కోపం నా మీద కోక్‌లా పని చేస్తుంది! ప్రతీసారీ నువ్వు నా మీద తిరగబడుతూ సరెండరవుతావు. ఐ లైకిట్. నీకు తెలుసో తెలీదో...రెసిస్టెన్స్ లేకపోతే సెక్స్‌లో మజా లేదు!”

నవ్య అతన్ని హీనంగా చూసింది. శాడిస్టు బాస్టర్డ్!

ఆమె రెండో భుజంమీద అతని రెండో చెయ్యి పాము పడగలా వాలింది. అతని రెండు చేతుల వొత్తిడీ ఒకే సారి యెక్కువైంది. నవ్య మంచం మీద వెల్లకిలా పడింది.

స్వార్థంతో కలుషితమైన కోరిక అతని కళ్లలో మంటలా మండుతోంది. రెప్ప వేయకుండా ఆమె అతని కళ్ళలోకే చూస్తోంది. 'రెసిస్టెన్స్ లేకపోతే సెక్స్‌లో మజా లేదు! ఐ లైకిట్!' నవ్య కసిగా అతన్ని చూస్తోంది.

అతను కదిలాడు. అతని నీడ నల్లటి తెరలా, చందమామను కప్పేస్తున్న రాహువు నీడలా ఆమెని కప్పేసింది. ఏ మాత్రం రెసిస్టు చేయకుండా, ప్రాణంలేని రబ్బరుబొమ్మలా నవ్య అతనికి లొంగిపోయింది....

6

రాత్రి పదిగంటలు కావస్తోంది. నవ్య ముందుకి వొంగి డ్రైవర్ భుజమ్మీద తట్టింది. టాక్సీ రోడ్డువారగా ఆగింది. మీటరు గురించి పట్టించుకోకుండా టాక్సీ అతనికి పదిరూపాయల నోటు అందించి, నవ్య కిందికి దిగింది. వర్షం కుండపోతగా కురుస్తోంది.

“ఇంటిదాకా వస్తాను. వర్షం. మీరు ఎక్స్‌ట్రా యివ్వక్కర్లేదు లెండి!” టాక్సీ డ్రయివర్ అన్నాడు.

“నో థాంక్స్! మా ఇల్లుందే సందమ్మట కారు వెళ్ళదు!” అంది నవ్య. అతని మాటకోసం యెదురు చూడకుండా వర్షంలో చకచకా నడవసాగింది. సందుల లోకి తిరగకుండా రోడ్డమ్మట తిన్నగా వెళ్తున్న ఆమెని అర్థంకానట్టు చూస్తూ భుజాలు యెగరేసి టాక్సీడ్రైవర్ కదిలాడు.

ధారాపాతంగా కురుస్తోన్న వర్షంలో చీకూచింతా లేకుండా నడుస్తోంది సత్య. ఉరుములతో వాతావరణం గందరగోళంగా వుంది. సాధారణంగా గాలివానంటే తనకు చచ్చేంత భయం. కానీ తనలో ఇప్పుడు పిసమెత్తు భయం కూడా లేదు. అర్ధరాత్రి తుఫానులో, చీకటిలో తను నిర్భయంగా నడిచి యెక్కడికో వెళుతోంది. కష్టం మనిషికి ధైర్యాన్నీ, తెగింపుని యిస్తుంది! సత్య నవ్వుకుంది. ఏదో కారు ఆమె పక్కగా దూసుకెళ్ళింది. టైర్లు ఎగజిమ్మిన నీళ్ళు ఆమెని తల నుండీ కాళ్ళదాకా అభిషేకించాయి.

టాక్సీలో వెచ్చగా కూచుని తను తిన్నగా 'అక్కడికే' వెళ్ళి పోర్టికోలో దిగివుండొచ్చు. కానీ తాను ముద్ద ముద్దగా తడవాలి. అందుకే వర్షం కురుస్తూన్న ఈ రాత్రిని ఎంచుకుంది తను.

సత్య సావధానంగా నడవసాగింది. రెండువందల గజాల దూరంలో రోడ్డుకి కొంచెం దూరంలో వున్న బిల్డింగ్ నీడలా అగుపిస్తోంది. గొంతుకూర్చున్న రాకాసి ఒంటి కంటిలా ఒక కిటికీలోంచి వెలుతురు కనిపిస్తోంది. జడను వదులు చేసి, పొడుగాటి వెంట్రుకల్ని చిందరవందర చేసుకుని సత్య రోడ్డుమీంచి బిల్డింగ్ వైపు తిరిగింది. గేటు తోసుకుని కాంపౌండులో ప్రవేశించింది.

పూర్తిగా తడిసిపోయిన దుస్తులు ఆమె చర్మాన్ని చల్లగా అంటిపెట్టుకున్నాయి. లోపల్నుంచి అలలు అలలుగా పుట్టుకొస్తున్న వణుకుని నిగ్రహించుకుంటూ సత్య వరండా మెట్లెక్కింది.

చీకటికి అలవాటుపడ్డ ఆమె కళ్ళకి గోడమీదున్న బటన్ స్పష్టంగా అవుపిస్తోంది. సంకోచించకుండా సత్య

కాలింగ్ బెల్ బటన్ని వేలితో అదిమిపెట్టి, అలాగే వుండిపోయింది.

రెండు నిమిషాల్లో చటుక్కున వరండాలో లైటు వెలిగింది. కిటికీ తెరిచిన చప్పుడు. నవ్య కుడివేపున్న కిటికీ దగ్గరగా నడిచింది. లోపల నిలుచున్న నలభై య్యేళ్ల వ్యక్తి కళ్ళద్దాలగుండా ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"ప్లీజ్....తలుపు తెరవండి...." నవ్య కంఠం వణికింది. ఆ వ్యక్తి అర్థంకానట్టు చూశాడు. ఏదో అడగబోయి మానుకుని పక్కకి కదిలాడు. నవ్య తలుపు ముందుకి కదిలింది. తలుపు తెరుచుకుంది. చారల పైజామా చారల జుబ్బాలో వున్న అతను ఆమెని ఎగాదిగా చూశాడు.

"ఎవరు కావాలి?...." అతని కంఠం బొంగురుగా వుంది.

"మీరే....మిమ్మల్ని కల్సుకోడానికి రాజమండ్రినుంచీ వచ్చాను. హోటల్నుంచీ వస్తూంటే వర్షం పట్టుకుంది.... సారీ...." నవ్య నవ్వే ప్రయత్నం చేస్తూ అంది.

"ఇంట్లో....యెవరూ లేరు.... నే నొక్కణ్ణే....వి మెన్ అడవా ళ్ళెవరూ లేరు...." అన్నాడతను సందేహిస్తూ.

"నాకు తెలుసు మిష్టర్ రామ్‌కుమార్!" నవ్య నవ్వింది.

ఆమె జుట్టునుంచీ, దుస్తుల్నుంచీ జారుతున్న నీటినీ, ఆమె కాళ్ల చుట్టూ మొజాయిక్ మీద తయారైన చిన్న మడుగునీ రామ్‌కుమార్ ఎగాదిగా చూశాడు. మెల్లిగా పక్కకి జరిగాడు. నవ్య లోపలికి దూరింది. తలుపు మూసి

గాళ్ళెం పెట్టేసింది. వరండా లైటు తీసేసి అతను ఆమెని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

ఫ్లోరసెంట్ లైట్ కాంతిలో తనని చూస్తున్న అతని కళ్ళు బెదురుతున్నాయని నవ్య గ్రహించింది. గులాబీ రంగు పల్చటి చీరనీ, బ్రాసియర్ లేకుండా అదే రంగు జాకెట్టుని సెలెక్టు చేసి ధరించిన తన ముందు చూపుని ఆమె మెచ్చుకోకుండా వుండలేకపోయింది

తన వేళ్ళ మధ్య పొగ చిమ్ముతున్న కరోనాని పూర్తిగా మరచిపోయి కళ్ళద్దాలగుండా ఆమెనే చూస్తున్నాడతను. గతంలో అందాల హీరోయిన్‌తో వర్షంలో డ్రీమ్‌సీక్వెన్స్‌లో నటించిన సంఘటన అతనికి గుర్తొస్తోంది.

నవ్య పల్చటి పైటని తీసి, ముందుకి వొంగి పిండసాగింది. పల్చటి మంచు తెర వెనుకనుంచీ అవుపిస్తోన్న ఆమె శరీరాన్ని చూస్తూ అప్రయత్నంగా నాలుకతో పెదాల్ని తడుపుకున్నాడతను.

“మిస్టర్ రామ్‌కుమార్, క్షమించాలి. ఇలాంటి సమయంలో డిస్టర్బ్ చేశాను....”

“ఇట్సాల్ రైట్....ఏం కావాలి?”

“సినిమాల్లో నటించాలని చాలాకాలంగా తపస్సు చేస్తున్నాను. మిమ్మల్ని హీరోగా పాతిక హిట్ మూవీస్ తీసిన కామసుందరంగారు క్రొత్త తారలతో ఒక పిక్చర్ అనౌన్స్ చేశారు. మీ మాటంటే అతనికి వేదవాక్యం అని ఎవరో చెప్పారు. నా పేరుని రికమెండ్ చేయాలి.. ప్లీస్ ...” నవ్య అని, ఉలిపిరి పైటని రిబ్బన్‌లా భుజంమీదుగా పడేసుకుంది.

రామ్‌కుమార్ పెదవులు కదిలాయి. అతని కళ్ళల్లో

ఆశ్చర్యం ప్రత్యక్షమైంది. కాముసుందరం తనకి 'అమ్మకం విలువ' వున్న రోజుల్లో తనని వాడుకున్నాడనీ, తరవాత అద్రుకడిగిన ఎద్దుని వొదిలేసినట్టు వదిలేసి కరాటే పేరుతో కుప్పిగంతులూ, ప్రేమదాస్యం పేరుతో పిల్లి మొగ్గలూ వేసే కర్ర హీరోల్ని ఎన్నుకున్నాడనీ, తన మాటకి అతనిదగ్గర చిల్లిగానీ అంత విలువకూడా లేదనీ ఆమెకి చెప్పాలనిపించిం దతనికి.

తన రక్తం వేగాన్ని క్రమంగా పెంచుతున్న ఆమె శరీరం అతన్ని నోరు తెరవకుండా ఆపింది. తను కాదంటే ఆమె మరో చవటాయిని కల్సుకుంటుంది. తెరమీదికి ఎక్కించకపోయినా ఆమెని వాగ్దానాల మెట్లమీదుగా మంచం ఎక్కించేస్తాడు వాడు! తనలో నవ్వుకుంటూ రామ్‌కుమార్ కదిలాడు.

"ఆ గదిలోకి వెళ్దాం. టవల్సున్నాయి...." అన్నాడతను నీళ్ళు వోడుతున్న ఆమెని చూస్తూ. నవ్య చిరునవ్వుతో అతన్ని వెంబడించింది. పెద్దగది మధ్యలో కింగ్ సైజ్ బెడ్, ఏకాకిలా అవుపిస్తోంది. మంచం దగ్గరగా టీపాయ్. టీపాయ్‌మీద నెపోలియన్ బ్రాందీ సీసా. సుగంధాలు ద్రవం వున్న లోటా. చిన్న ప్లేట్లో జీడి పప్పు.

రామ్‌కుమార్ ఆమెకి టర్కిష్ టవల్ అందించాడు. కిందికి వొంగి, లోటాని అందుకున్నాడు. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

"చలిగా వుంటే నేను బ్రాందీ కొద్దిగా తీసుకుంటాను...." అన్నాడతను.

"ఎంజాయ్ యువర్ సెల్ఫ్!" నవ్య ఉషారుగా అంది.

"ఆ కుర్చీలో కూచో. ఇప్పుడే వస్తా...." అంటూ అతను గదిలోంచి యివతలికి వెళ్ళిపోయాడు. సవ్య కుర్చీలో కూచుని టర్కీటవల్లో జుట్టుని తుడుచుకుంది. రామ్‌కుమార్ ఇంకా రాలేదు. ఏం చేస్తున్నాడు? ఆలోచిస్తూ ఆమె టవల్ని భుజంమీద పడేసుకుంది. టీపాయ్ మీదున్న యేదో ఇంగ్లీషు పత్రికలోంచీ రామ్‌కుమార్ సీరియస్‌గా చూస్తోన్నాడు. సవ్య ఆ పత్రికని అందుకుంది. రామ్‌కుమార్ ఫోటోకింద వున్న విషయాన్ని ఆత్రుతతో చదవసాగింది....

రెండు పేరాల్ని చదవడం పూర్తిచేసేసరికి ఆమె గుండె దడదడ కొట్టుకొంది. సవ్య మరోసారి ప్రింటెడ్ అక్షరాలమీద తన చూపుల్ని పరుగెత్తించింది. ఒక్కసారిగా ఆమె శరీరం ఇంకా చల్లబడినట్టనిపించింది. మరుక్షణం ఆమెలో రక్తం ఉద్రేకంతో ఉరకలెత్తసాగింది. ఆశ్చర్యంతో ఆమె కళ్ళు గిన్నెల్లా అయ్యాయి.

తను చదివింది నిజం అయితే రామ్‌కుమార్ ఇక్కడ్ ఉండటానికి లేదు; మరెక్కడో వుండాలి! పత్రికని టీపాయ్‌మీద పడేసి సవ్య కుర్చీలో వెనక్కివాలింది. ఏదో ప్లానుతో తను వర్షంలో తడుస్తూ యిక్కడికి వచ్చింది. ఆ ప్లానూ బెడిసికొట్టేలా వుంది! ఆలోచిస్తూ ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. గుండె ఇంకా దడదడ లాడుతూనే వుంది. తటాలున ఆమెలో ఏదో మెరుపులా మెరిసింది. ఉద్రేకంతో కళ్ళు తెరిచిందామె. అనుకోకుండా తన ప్లాను మలుపు తిరుగుతోంది. సవ్య బుర్ర శరవేగంతో ఆలోచిస్తోంది. తను అట్టే శ్రమపడే అవసరం లేకుండానే ప్రతీకారం తీర్చుకోగలదు! రామ్‌కుమార్ తనకి ఉపయోగిస్తాడు. రామ్‌కుమార్ని కత్తిలా ఉపయోగించు

పని తను విజయానంద్ కి తగిన విధంగా, శిక్ష విధించగలదు. తనకోసం రామ్ కుమార్ ఆ పని చేస్తాడు!

చిన్న చప్పుడు విని ఆమె ఉలిక్కిపడింది. రామ్ కుమార్ ఆమె దగ్గరగా నిలబడ్డాడు. అతని చేతిలోని కప్పులోంచీ ఆవిర్లు పైకి లేస్తున్నాయి.

“హాట్ కాఫీ!” అన్నాడతను నవ్వుతూ. కప్పు అందుకుని కళ్లతో థాంక్స్ చెప్పింది నవ్య. ఆమె భుజం మీంచీ తడి టవల్ని చొరవగా తీసి కింద పడేశాడతను. ఆమె యెదురుగా మరో కుర్చీలో కూచున్నాడు. కళ్ళద్దాల్ని తీసి, తుడిచి తగిల్చించి నూతనోత్సాహంతో ఆమెని చూడసాగేడు.

కాఫీ తాగడం ముగించి తలెత్తి అతన్ని నవ్వుతూ చూసింది. రామ్ కుమార్ తటాలున చుట్టుముట్టించడంలో మునిగిపోయాడు. చూపుల్ని తనమీంచి దూరంగా లాగడానికి అతను యమప్రయత్నం చేస్తున్నాడని ఆమె గమనించింది.

“వేడి కాఫీ తాగాక, వేడి వేడిగా స్నానం చేయాలనిపిస్తోంది!” నవ్వుతూ అంది. స్నానం చేసేంత సేపూ తను ఆలోచించుకోవాలి. అనుకోకుండా కొత్తరూపం ధరించిన తన మాస్టర్ ప్లాన్ గురించి తను వేగంగా, జాగ్రత్తగా ఆలోచించాలి!

“ష్యూర్. బాత్ రూమ్ లో హాట్ వాటరుంది. కమాన్!” అంటూ రామ్ కుమార్ లేచాడు. బీరువాలోంచీ రెండు టర్కిష్ తువ్వాళ్ళు తీసుకొని అతడు కదిలాడు.

కాసేపట్లో బాత్ రూం డోర్ ని లోపలికి తోసి ఆమె

వైపు నవ్వుతూ చూశాడను. టవల్స్ని ఆమెవైపు చాచాడు. "అయాం సారీ.... నీకు ఉపయోగించే పొడి గుడ్డలు నా ఇట్లో లేవు ... నా భార్య పోయాక నేను బ్రహ్మచారిలా బతుకుతున్నాను...."

"ఫ‌ర్వాలేదు ...." అంటూ నవ్య టవల్స్ అందుకుంది. తనకి పనికొచ్చే దుస్తులు ఉన్నాకూడా తనకి ఇవ్వడని ఆమెకి ఎందుకో అనిపించింది. అతను ఎలా ప్రవర్తించాలని తను అనుకొందో అలాగే ప్రవర్తిస్తున్నాడతను! తనలో నవ్వుకుంటూ నవ్య బాత్ రూంలోకి మారింది. తలుపు మూసింది.

తడిసిన చీరని విప్పి, పిండి గోడకి వున్న పైప్ మీద ఆరేసింది. షవర్ కింద నిలబడింది. ఆమె చెయ్యి కదిలి హాట్ వాటర్ని రిలీజ్ చేసింది. సూగల్లా వేడినీళ్ళు ఆమెని గుచ్చడం ప్రారంభించాయి. రామ్‌కుమార్ని తలుచుకుంటూ నీళ్ళకీ తనకీ మధ్య పల్చటి పొరలా వున్న గుడ్డల్ని తొలగించింది. ఆడది, ఒంటరి ఆడది, స్నానం చేస్తూంటే మగాడు దొంగచాటుగా చూడ్డానికి ప్రయత్నిస్తాడు. రామ్‌కుమార్ కూడా ఇంకా మగాడే! అతని చూపులు ఆ సంగతిని తనకి తెలియజెప్పాయి....

కొత్త ప్లాను గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ నవ్య రామ్‌కుమార్‌నీ, వేడినీటిని మరిచిపోయింది....

* * *

వెడల్పాటి టర్కిష్ టవల్ని ఛాతీపైనుంచీ మోకాళ్ళదాకా చుట్టుకొని తన గదిలోకి అడుగుపెట్టిన నవ్యని రామ్‌కుమార్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. మంచులో స్నానం చేసిన గులాబీ కన్యలా వుందామె.

"పక్క గదిలో ....మంచం వుంది...." అన్నాడతను

మెల్లిగా. పక్కగదీ, ఆ గదిలో ఒక మంచం వున్నందుకు జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా విచారిస్తున్నట్టుంది అతని వాలకం. నవ్య తనలో నవ్వుకొంది.

రెండు చేతుల్నీ పైకెత్తి జలపాతంలా కిందికి వేళ్ళాడుతున్న జుట్టుని ఒకసారి పైకెత్తి వదిలింది. రామ్‌కుమార్ ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ చూశాడు.

"మీతో మాట్లాడాలి.ఇందాకా చెప్పిన విషయంలో మీ సహాయం ...."

"అఫ్ కోర్స్.... రేపు...." రామ్‌కుమార్ తడబడ్డాడు. అతను ఎందుకు తడబడుతున్నాడో నవ్యకి తెలుసు. ఆమె అతని దగ్గరగా కదిలింది. మంచంమీద కూచున్న రామ్‌కుమార్ తలెత్తి పొద్దుతిరుగుడు పువ్వులా వున్న ఆమె మొహంలోకి ఆదోలా చూశాడు.

"ఆ విషయం ఇప్పుడే, ఇక్కడే మాట్లాడాలి. అలాంటి విషయాలు మాట్లాడ్డానికి మంచాన్ని మించిన వేదిక లేదు!" అంది నవ్య నవ్వుతూ.

రామ్‌కుమార్ కళ్ళు క్షణకాలం మతాబుల్లా వెలిగాయి. కళ్ళల్లో వెలుగుతున్న కోరికని మరేదో అజ్ఞాత భావం తుడిచివేయడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. నవ్య అతని కళ్ళల్లోకి చిలిపిగా చూసింది. ఆమె చెయ్యి కదిలింది. టర్కీష్ టవల్ తటాలున కిందికి జారింది.

రామ్‌కుమార్ హిప్నటైజ్ చేయబడినవాడిలా చూశాడు. అతని కళ్ళల్లోని కోరికని యేదో కంగారు తరిమేసింది ఆరిపోతున్న అతని పెదవులు కదిలాయి. అతనేం చెప్పదలచుకున్నాడో నవ్యకి తెలుసు. ఆమె మంచంమీదికి వాలింది.

"ప్లీ ....న్ ...." రామ్‌కుమార్ కంఠం బొంగురుగా

బలహీనంగా ధ్వనించింది. సత్య అరచేత్తో అతని నోటిని మూసింది.

* * *

సత్య కళ్ళు తెరిచి, వొళ్ళు విరుచుకుంది. శరీరంకింద సర్దుకుంటున్న మెత్తటి పరుపు రాత్రి తను చేసిన అద్వెంచర్ని గుర్తుకు తెచ్చింది. తన తెగింపుకి ఆశ్చర్యపోకుండా వుండడం అసాధ్యమనిపిస్తోందామెకి. తను దిగజారిపోయిందా? వేశ్యగా మారిపోయిందా? తనలోని పగ, ప్రతీకార వాంఛ తనని కిందికి లాగేశాయా? ఉన్నపై అంతస్తునుంచీ ఒక అంతస్తు కిందికి దిగిన వ్యక్తి, మరికొన్ని అంతస్తులు దిగేస్తే పోయేదేం లేదు!

తనలో యేదో 'ఆరోజీ' లోపించింది. మరోసారి లోపించడానికి యేమీ లేదు! తను చేయాలనుకున్న దానికీ, రాత్రి చేసిందానికీ, చేయబోయే దానికీ ఫలితం ఒక్కటే! ఫలితం ఒక్కటే అయినప్పుడు ప్రయత్నాల్లో తేడాలున్నా ఫరవాలేదు....ఆలోచిస్తూ సత్య గోడగడియారాన్ని చూసింది. పది దాటింది. ఆఫీసూ, సక్సేనా గుర్తు వచ్చారామెకి.

మంచం పక్కనే వున్న టెలిఫోన్ రిసీవర్ని అందుకుని సక్సేనా నంబరు తిప్పింది. అతను పలగ్గానే ఇవాళ శలవు కావాలంది. అతనడిగిన ఏదో ప్రశ్నకి నవ్వుతూ సమాధానం చెప్పి, రిసీవర్ని పడేసింది.

ఇవాళ తనకోసం కారు రాదు. ఇవాళ కూడా తను యిక్కడే వుండొచ్చు. ఇక్కడే వుండి తన ప్లాన్ కి ఫైనల్ ఫినిషింగ్ ఇవ్వడం మంచిది. దేన్నీ తను ఛాన్సుకి వదలకూడదు!

కాఫీ కప్పుతో లోపలికి వస్తున్న రామ్కుమార్ని చిరు

నవ్వుతూ చూస్తూ, టూలెన్ రగ్గుని గడ్డంకింద అదిమిపట్టి నవ్య మంచంమీద కూచుంది. అతని చేతిలోంచి కప్పు అందుకుంది.

"నీ పేరు చెప్పలేదు...." ఆమె దగ్గరగా నిలబడి అన్నాడు రామ్‌కుమార్.

"దుర్గ. అయినా సినిమాల్లో అసలు · పేరు పనికి రాదుగా!" నవ్య నవ్వుతూ అంది.

రామ్‌కుమార్ అదోలా నవ్వాడు. "దుర్గా....నువ్వు సినిమా ఊబిలోకి దిగడం నా కిష్టంలేదు....నా దగ్గరే వుండిపో...."

"అయామ్ సారీ....అది నా జీవితాశయం!"

"నా దగ్గర ఆస్తే డబ్బులేకపోయినా, ఎంతో కొంత వుంది. ఈ ఇల్లు నాదే....ఉన్నదంతా నీకే వదిలేస్తాను" రామ్‌కుమార్ కంఠం జాలిగా ధ్వనించింది. "ముందు ముందు నీకు పైకం అవసరమవుతుంది...."

నవ్య ఆశ్చర్యంతో అతన్ని చూసింది. అతని నుదురు మీద చెమటలు కమ్ముకొస్తున్నాయి.

"థాంక్స్....మీరు చాలా త్వరగా నిర్ణయం తీసుకుంటారు! నేను....ఆలోచించాలి....ఇవాళ ఇక్కడే వుంటాను....ఆలోచిస్తాను" నవ్య నవ్వుతూ అంది.

రామ్‌కుమార్ నిట్టూర్చాడు. "దుర్గా .... టిఫిన్ రెడీగా వుంది. స్నానం చెయ్..."

"ఊహు....ఇంకా కాసేపు ఇలాగే పడుకుంటాను.."

నవ్య అతన్ని చిలిపిగా చూస్తూ మంచంమీద వాలింది. అయస్కాంతం దగ్గరగా జారే లోహం ముక్కలా రామ్‌కుమార్ మంచంమీదికి చేరాడు.

గంట తర్వాత నవ్య మేలుకుంది. గదిలో అతను

లేదు. నవ్య మెల్లిగా లేచి, టర్కిష్ టవల్ని చుట్టుకుంది. చప్పుడు కాకుండా తలుపు దగ్గరగా నడిచి, తలుపు తెరిచి, తొంగి చూసింది. హాల్లో అతను లేడు. తలుపు మూసి బీరువా దగ్గరగా నడిచింది. బీరువాకి అతను తాళం వేయనందుకు సంతోషిస్తూ తెరిచింది. ఇస్త్రీ గుడ్డలు నీట్ గా పేర్చబడ్డాయి. మూడు దొంతర్లని పైకెత్తి చూసింది. వాటికింద ఏమీ లేదు. బీరువాలోని మూడు అరల్నీ చకచకా వెతికింది. గోడవారగా వున్న టేబుల్ సొరుగు లాగింది. రెండో అర తెరిచాక, ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి. చిన్న నాప్ కిన్ కిందినుంచీ రివాల్వర్ పిడి కొద్దిగా అవుపిస్తోంది. ఒకసారి మూసిన తలుపువైపు చూసి, రివాల్వర్ని అందుకుంది. రివాల్వర్ బరువుగా వుంది. లోడ్ చేయబడిన రివాల్వర్ ఇంత బరువుంటుందేమో తనకి తెలీదు.

రివాల్వర్ని యథాప్రకారం పెట్టేసి, మంచం దగ్గరగా నడిచింది నవ్య. విజయానంద్ బలికి ముహూర్తం పెట్టేక, అంతా పకడ్బందీగా ప్లాన్ చేసుకున్నాక, తను మళ్ళీ ఇక్కడికి వస్తుంది. రివాల్వర్ని తీసుకెళ్తుంది. పని ముగించి, రాంకుమార్ ఆయుధాన్ని గప్ చుప్ గా తెచ్చి పెట్టేస్తుంది. ఇదంతా జరగడానికి కనీసం పదిరోజులు ఆగాలి తను....పదిరోజులు.

ఆలోచిస్తూ, తృప్తికరంగా నవ్వుకుంటూ నవ్య గదిలోంచీ బాత్ రూమ్ వేపు దారితీసింది.

7

పర్సులో వున్న రివాల్వర్ని ఒకసారి వేళ్ళతో తడిమి చూసుకుని నవ్య గేటు దాటి కాంపౌండులో ప్రవేశించింది. వరండాలో ఆమెకి యెదురుగా వచ్చిన లిఫ్ట్

బాయ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. తను ఇవాళ రావాల్సిన అవసరం లేదని అతనికి కూడా తెలిసినట్టుంది! నవ్య నవ్వుకుంటూ కదిలింది. అతను ఆదరాబాదరా లిఫ్ట్ వైపు నడిచాడు.

తలుపు తోసుకుని నవ్య గదిలోకి దూరింది. మంచం మీద హాయిగా పడుకున్న అతను కళ్ళు పెద్దవిచేసి, ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. వీపుతో తలుపుమూసి, అతన్ని తదేకంగా చూసిందామె. అతను ఉషారుగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"సర్‌ప్రైజ్ విజిట్! వెల్‌కమ్! నాతో నాలుగు రోజులు గడిపాక నువ్వు పాలు మరిగిన పిల్లిలా వచ్చేస్తావని నాకు తెలుసు!" అన్నాడతను గర్వంగా.

చిరునవ్వుతో నవ్య పెదాలు కొద్దిగా విచ్చుకున్నాయ్: ముందుకు నడిచి, అతనికి కొద్దిదూరంలో ఆగిందామె.

"యూ ఆర్ రాంగ్. రేపట్నుంచీ నేను రాను, విజయానంద్!" నవ్య కంఠంలో ఎగతాళి గంటలా ధ్వనించింది. అతను కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూశాడు. మరుక్షణం అతని నవ్వు గదిలో ప్రతిధ్వనించింది.

"నిన్ను రప్పించే రిమోట్ కంట్రోల్ ఈ చేతిలో వుంది!" అతను మళ్ళీ నవ్వాడు. తటాలున అతని నవ్వు ఆగిపోయింది. నవ్య చేతిలో ప్రత్యక్షమైన రివాల్వర్ని నమ్మలేనట్టు చూశాడు.

నవ్య వెటకారంగా నవ్వింది. "నిన్ను కంట్రోల్ చేసే వస్తువు ప్రస్తుతం నా చేతిలో వుంది స్కౌండ్రల్!"

విజయానంద్ ఆమె చేతిలో నిశ్చలంగా వున్న రివాల్వర్నీ, ట్రిగర్ని చుట్టిన ఆమె చూపుడు వేలినీ కంగారుగా చూశాడు. అతని కళ్ళు అటూ ఇటూ కదిలాయి.

అతని చెయ్యి మంచంవేపు మెల్లిగా సాగింది.

"విగ్రహంలా నుంచో. కదిలితే కిందట మోకాలి చిప్ప బద్దలవుతుంది!" సత్య హుంకరించింది. విజయానంద్ చెయ్యి తటాలున వెనక్కి జరిగింది.

"సత్యా.... తొందరపడుతున్నావ్! నాకు యేదేనా జరిగితే నువ్వు అపాయంలో చిక్కుకుంటావ్. గోపీ నీ గుట్టు రట్టు చేస్తాడు!" విజయానంద్ బెదిరింపుగా అన్నాడు.

"నీ గోపీ పదిరోజులుగా నా గుప్పిట్లో వున్నాడు. నీ దగ్గర వసూలు చేసిన పైకం పూర్తిగా వాడికి ఇచ్చేశాను. నువ్వు ఎంగిలి చేసిన ఈ శరీరాన్ని ఎంగిలి చేసే అవకాశం రెండుసార్లు వాడికీ ఇచ్చాను!" సత్య ఆగి, నవ్వుతూ చూసింది. విజయానంద్ మొహంలో ఆశ్చర్యం కోపం కలగాపులగంగా కనిపిస్తున్నాయి.

"విజయానంద్... నీకు శిక్ష విధించడానికి వచ్చాను.. నేను విధించే శిక్ష నిన్ను చిత్రవధ చేస్తుంది...."

"షటప్! నువ్వు నన్నేం చేయలేవు!"

"నీకు సినియాక్టర్, హీరో ఆఫ్ ఎస్టర్ డే రామ్ కుమార్ తెలుసా?" సత్య ప్రశ్నించింది. అతను పళ్ళు కొరుకుతూ చూశాడు.

"నాలాగా కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడ్చే శిక్ష నీకు విధించాలనుకున్నాను. క్షణంలో నిన్ను అంతం చేయాలన్న నా ఆలోచనని మార్చుకున్నాను. రివాల్వర్ కోసం రామ్ కుమార్ని కల్సుకున్నాను. నీ గదిలో, నీ మంచంమీదే నాకు ఆ ఐడియా వచ్చింది... డోంట్ మూవ్! నీ బలవంతంమీద నీ మంచం ఎక్కినట్టే, నా బలవంతంమీద, నేనే రామ్‌కుమార్ మంచం యెక్కాను. ఎందుకో

తెలుసా? కేవలం ఈ రివాల్వర్ కోసం కాదు ..." నవ్య ఆగి సూటిగా అతన్ని చూసింది.

"రివాల్వర్ ని మించిన ఆయుధం అతని దగ్గరుందని హఠాత్తుగా నేను తెలుసుకున్నాను. ఆ ఆయుధాన్ని సంపాయించి, నీమీద ప్రయోగించడంకోసం అతని మంచంమీద పడ్డించిన విస్తరిలా పడుకున్నాను. అతని దగ్గరున్న ఆయుధం ఏమిటో నీకు తెలుసా?" నవ్య తృప్తికరంగా నవ్వి అతని కళ్ళల్లోకి కత్తితో పొడుస్తున్నట్టు చూసింది.

"ఎయిడ్స్!"

విజయానంద్ అదిరిపడ్డాడు. నమ్మలేనట్టుగా చూశాడు. "నువ్వు నన్ను భయపెట్టలేవు! నీ సంగతి.."

నవ్య నవ్వు అతనికి అడ్డు తగిలింది. పర్సులోంచీ తీసిన ఇంగ్లీషు పత్రిక కటింగ్ ని అతని ముందుకు విసిరింది. "అందులో చూడు. రామ్ కుమార్ కి ఎయిడ్స్ వ్యాధి వుందని నీకు తెలుసుకుంది. నీకోసం ఎయిడ్స్ని అతన్నుండీ నాలోకి దిగుమతి చేసుకున్నాను. డాక్టర్ విలియమ్స్ని కలుసుకుని నాకు ఎయిడ్స్ వుందని ఖాయంగా తెలుసుకుని, గ్యారెంటీ చేసుకున్నాను. ఆ తరవాత ఎయిడ్స్ని నీకు ఎక్స్ పోర్ట్ చేశాను...."

"నో!" విజయానంద్ బొంగురుగా అరిచాడు. అతని మొహాన్ని కమ్ముతున్న చెమటని నవ్య ఆనందంతో చూసింది.

"యస్! ఎందుకేనా మంచిదని నువ్వు నన్ను రప్పించుకున్న ప్రతిసారీ నీకు డబుల్ డోస్ ఇచ్చాను! నీ శిష్యుడు గోపీ నామీద కన్నువేశాడు. వాడికీ పోవర్ డోస్ లో ఎయిడ్స్ ఇంజెక్టు చేశాను. నీకు తెలీకుండా,

నువ్వు తీయించిన ఫోటోల నెగటివ్‌ని అతన్నుండీ మెల్లిగా సంపాయించుకున్నాను. నీకు విధించిన శిక్ష గురించి చెప్పి, నేను వెళ్ళిపోయాక కసితో నువ్వు నన్ను బజార్లో పెట్టి నా తల్లిదండ్రుల పరువుతీయకుండా వుంటానికి ఆ పని చేశాను!" నవ్య ఆగి అతన్ని విజయగర్వంతో చూసింది.

"నువ్వు మలినం చేసిన ఈ శరీరంలో జీవించే ఇచ్ఛ ఆరోజే నాలో చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోయే ముందు నిన్ను నాశనం చేయాలనుకున్నాను. నాకు బలిపీఠంగా నువ్వు రూపొందించిన ఆ మంచాన్నే నీకు బలిపీఠంగా మార్చాను. విజయం, ఆనందం రెండూ నీవికావు విజయానంద్!"

విజయానంద్ కళ్ళు భయాందోళనల్ని భూతద్దాల్లా చూపిస్తున్నాయి. అతని మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది. వణికిపోతూ, బలహీనంగా మంచంమీద కూలబడిపోయాడతను.

"నన్ను అంతం చేసేసుకొని, నిన్ను వదిలేసేంత 'అబలత్వం' నాలో లేదు. ఈ రోజు నవ్య, రేపు దివ్య, ఎల్లుండి భవ్య. ఇలా ఎందరో అబలలు నీకు బలయిపోతారు. అది నా కిష్టంలేదు! నేను అనుభవించినట్టే నువ్వూ అనుక్షణం నరకం అనుభవించాలి! అనుభవిస్తావు!"

"నో!" విజయానంద్ వెర్రివాడిలా అరిచాడు.

"ఈ శుభవార్త చెప్పాక, నామీద ఏ అఘాయిత్యమూ చేయకుండా నిన్ను కంట్రోల్ చేయడానికి ఈ రివాల్వర్ పట్టుకొచ్చాను! నా గురించి నువ్వు యిప్పుడు ఎవ్వరికీ ఏమీ చెప్పలేవు. నా రహస్యం నాతో బాటే

ఎవ్వరికీ అందని చోటికి వెళ్ళిపోతుంది...."

"ఇది....ఇది....అన్యాయం....ఘోరం...." విజయానంద్ బలహీనంగా అరిచాడు.

తను బుకాయించడం లేదన్న నమ్మకం అతని మొహంలో భయం రూపంలో కనిపిస్తోంది. నవ్య సగర్వంగా నవ్వింది.

"వెళ్ళు. డాక్టర్ని కలుసుకో. నీ ఎయిడ్స్ గురించి కన్ఫర్మ్ చేసుకో! గుడ్ బై స్కౌండ్రల్!"

నవ్య వెనక్కి తిరిగి గర్వంగా నడుస్తూ గదిలోంచీ వెళ్ళిపోయింది.

—: అ యి పో యిం ది :—

సమ ఉజ్జీలు

వసుంధర

"పిలిచారా బాస్!" అనడిగింది చంచల.

ఆమె సన్నని నడుంతో తీర్చిదిద్దిన పొందికలతో, ఎంతో అందంగా నాజూగ్గా కనబడుతోంది. ఆమె చీర కట్టిన తీరు అందానికి మెరుగులు దిద్దింది.

బాస్ ఆమెవంక ఎగదిగా చూసి—"నువ్వు మా సంస్థకు చాలా సేవచేశావు. ప్రమోషన్ నీ కిష్టమేనా?" అనడిగాడు.

చంచల ముక్తసరిగా అదోలా నవ్వింది.

సంస్థకు తాను చేసిన సేవలేమిటో ఆమెకు బాగా తెలుసు.

సంస్థ ప్రయోజనాలు సాధించడానికి ప్రముఖ వ్యక్తులపై ప్రయోగించబడేదామె. తన అందంతో వారి నాకర్షించుకొని, ఆకర్షణతో సమ్మోహితుల్ని చేసి—ప్రముఖుల్ని తనకు బానిసలను చేసుకొని సంస్థ కెన్నో ప్రయోజనాలు సాధించింది. ఒకో ప్రయోజనం సాధించి

నప్పుడల్లా వేల రూపాయల్లో ఆమెకు బోనస్ ముట్టేది— జీతం కాక!

నాలుగు సంవత్సరాలలో సాధారణ మధ్య తరగతి స్థాయి నుంచి ఉన్నత మధ్య తరగతి స్థాయి కెదిగిందామె.

ఇప్పుడామె పేరున యాభైవేల రూపాయలున్నాయి. స్వంతంగా చిన్న యిల్లు కూడా ఉంది.

ఈ నాలుగు సంవత్సరాలలో మా తలిదండ్రులను కూడా కొంత ఆదుకొం దామె.

“ప్రమోషన్ నీ కిష్టమే కదూ!” అన్నాడు బాస్ మళ్ళీ.

“ప్రమోషన్‌తో డ్యూటీ మారుతుందా....?” అందామె.

“మారుతుంది—” అన్నాడు బాస్.

చంచల కళ్ళు మెరిశాయి.

ఉద్యోగం చంచలకు అవసరం. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో ఆమె ఈ ఉద్యోగంలో చేరింది. ఉద్యోగం చేసి గౌరవంగా డబ్బు సంపాదించుకోవచ్చునని ఆమె అనుకొంటే— ఉద్యోగమిచ్చిన సంస్థ కామె ఆడతనమే అవసరమయింది. తప్పనుకుంటూనే గతిలేక ఒప్పుకుంది. మొదట్లో మనసు సంకటపడింది. తర్వాత క్రమంగా అలవాటయింది. అలవాటయినా తన పద్ధతు లామెకు నచ్చలేదు. పెళ్ళి చేసుకుని జీవితంలో స్థిరపడాలని ఆమె కోరిక.

కానీ సంస్థలో ఆమె పదేళ్ళకు కంట్రాక్టు రాసింది. సంస్థ ఒప్పుకునేదాకా పెళ్ళి ఆమెకు నిషిద్ధం.

“నువ్వు సంస్థలో కంట్రాక్టులో వున్నావు. కానీ ఈ

నాలుగేళ్ళలో నీవు చేసిన సేవకు ప్రతిఫలంగా సంస్థ నీ కంట్రాక్టును రద్దుచేసి నీకు స్వేచ్ఛ నివ్వగలదు. ప్రమోషన్ అవసరం లేదనుకుంటే నీవు ఉద్యోగం వదలి వెళ్ళిపోవచ్చు కూడా!" అన్నాడు బాస్.

"ప్రమోషన్ అవసరంలేదని నేననలేదు—" అంది చంచల.

"అన్నావని నేనూ అనలేదు...." అని నవ్వాడు బాస్—"ప్రమోషన్‌కు అంగీకరిస్తే—నీ విక కంట్రాక్టులో ఉండవు. వివాహం కూడా చేసుకోవచ్చు...."

చంచల కళ్ళు వెళ్ళి మెరిశాయి.

"థాంక్యూ బాస్!" అంది చంచల.

"ప్రమోషన్లో నీ డ్యూటీ తెలుసా?"

"చెప్పండి—" అందామె.

"శ్రీమతి లహరి తెలుసుకదా నీకు...."

లహరి చంచలకు తెలుసు.

ఉద్యోగంలో చేరిన నెలరోజుల తర్వాత శిక్షణ నిమిత్తం చంచల లహరికి అప్పగించబడింది. మగవాళ్ళ నే విధంగా ఆకర్షించాలో, మట్టూ తిప్పుకోవాలో, ఆకట్టుకుని పనులెలా సాధించాలో లహరి ఆమెకు నేర్పింది. అందుకని ఆమె స్త్రీ పురుషులకు సంబంధించిన రహస్యాలెన్నో చంచలకు చెప్పింది. జీవితంలో అటువంటి పాఠాలు మరో స్త్రీ ద్వారా నేర్చుకుంటానని చంచల అనుకోలేదు.

"తెలుసు—" అంది చంచల.

"లహరి రాజీనామా యిచ్చింది. ఆమె డ్యూటీ నీవు తీసుకోవాలి..."

తెల్లబోయింది చంచల.

ప్రమోషనంటే యిదా—అనుకుందామె.

శ్రీమతి లహరి స్థానంలో తన్నూహించుకోగానే ఆమెకేదోలా అనిపించింది. చంచల అభిప్రాయంలో తప్పు చేయడం కంటె—తప్పుచేసే విధానం శిక్షణగా యివ్వడం సిగ్గుచేటు పని!

లహరి అంటే ఆమె మనసులో నీచమైన భావముందేది.

"ప్రమోషనంటే నీ కిష్టమే కదూ!" అన్నాడు బాస్.

ఏమనాలో తెలియలేదు చంచలకు.

బాస్ ఆమె ముందు కో ఫైలు తోశాడు.

"ఇష్టమైతే రేపట్నుంచే నీ డ్యూటీ ప్రారంభం. ఇందులో నలుగురు యువతుల ఫోటోలు, వివరాలు ఉన్నాయి. కాబోయే నీ శిష్యురాండ్రు వారు. చదువుకో నీ అభిప్రాయం చెప్పు అక్కడ అలా సోఫా మీద కూర్చుని నీ సమయం నీవు తీసుకో. ఈలోగా నేను నా పని నేను చూసుకుంటాను...." అన్నాడు బాస్.

చంచల మాట్లాడకుండా ఫైలందుకొంది. వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుంది. ఫైలు తెరిచింది.

మొదటి పేజీలోని యువతి మార్గరెట్.

ఫోటో చూస్తూనే ఉలిక్కిపడింది చంచల.

మార్గరెట్ ఆమెకు బాగా తెలుసు.

సరిగ్గా నాలుగిళ్ళకు పక్కగా ఉంటుందామె యిల్లు చంచలింటికి!

ఆమె చంచలను—అక్కా—అని పిలుస్తుంది. తరచుగా చంచల యింటికొచ్చి ఎన్నో విశేషాలడిగి తెలుసుకుని వెడుతుంది.

చంచల అంటే ఆమెకు ఆరాధన!

నాలుగురోజుల క్రితమామె చెప్పింది తన కుద్యోగం వచ్చిందని!

ఉద్యోగం తన సంస్థలో కాదు.

చంచల ఫైలు మూసి—బాస్ దగ్గరకు వెళ్ళి—"అందులో మన సంస్థకు సంబంధించని ఉద్యోగులున్నారు—" అంది.

బాస్ నవ్వి—"స్టేట్ బ్యాంకు ఉద్యోగులకి స్టేటు బ్యాంకే శిక్షణ నివ్వనవసరంలేదు. బ్యాంకుద్యోగులందరికీ శిక్షణ నివ్వడానికో సంస్థవుంది...." అన్నాడు.

"అంటే?"

"మేమందరం ఒకే గూటి పక్షులం. కొన్ని మాకు అనుబంధ సంస్థలు కొన్ని మాపై ఆధారపడ్డ సంస్థలు. మాకు సెంట్రలైజ్డ్ ఫెసిలిటీస్ ఉన్నాయి...."

చంచల యేదో అనబోగా—"అప్పుడే ఫైలంతా చూసేశావా?" అన్నాడు బాస్.

"లేదు. ఇంకా మొదటి పేజీలో ఉన్నాను—" అంది చంచల.

"మొత్తం పేజీలన్నీ చూసి అప్పుడు నీ అభిప్రాయం చెప్పు...."

చంచల మాట్లాడకుండా వెళ్ళి మళ్ళీ సోఫాలో కూర్చుంది.

ఉద్యోగంలో చేరాక ఆమెకు సహనం, నెమ్మదితనం అలవడ్డాయి.

మరోసారి ఫైలు తెరిచింది.

రెండో పేజీలో—

మరింత ఉలిక్కిపడింది చంచల.

అందులో సుభద్ర ఉంది.

సుభద్ర స్వయానా చంచల చెల్లెలు.

చంచల తలిదండ్రులకు ముగ్గురు పిల్లలు.

పెద్దవాడు గోపాల్ బాగా చదువుకుని మంచి ఉద్యోగం సంపాదించాడు. బొంబాయిలో పెద్ద కంపెనీలో ఉద్యోగం. నెలకు నాలుగైదు వేలొస్తుంది. ఉద్యోగానికి ముందే అతడికి పెళ్లయింది. ఉద్యోగం వచ్చే దాకా అత్తమామల కణిగిమణిగి ఉండేది చంచల వదిన లత. ఉద్యోగం రాగానే ఆమెకు భయం పట్టుకుంది. అత్తమామలు కూతుళ్ళ పెళ్ళి పేరిట తన్ను దోచేస్తారేమోనని! ఆమె అందం కంటే స్వార్థమే ఎక్కువగా ఆకర్షించడంతో—గోపాల్ లతకు బానిసయ్యాడు.

ఆ సమయంలో తండ్రికి జబ్బు చేసింది. ఆయన ఉద్యోగం ఊడింది.

చంచల గోపాల్ కంటె పదేళ్ళు చిన్నది. సుభద్ర చంచల కంటె నాలుగేళ్ళు చిన్నది.

అన్నగారి నుంచి ఏ సాయమూ అందక—వదిన పరుషంగా మాట్లాడిందని అలిగి—పౌరుషంలో ప్రయత్నాలు చేసి ఉద్యోగం సంపాదించింది చంచల. రెండేళ్లలోనే కుటుంబ పరిస్థితులు చక్కబడ్డాయి.

ఇంటి పరిస్థితుల నెప్పటికప్పుడు తెలుసుకుంటూనే ఉంది లత. అక్కడ పరిస్థితులు చక్కబడ్డాయనగానే ఆమె అత్తమామల్ని కాకా పట్టసాగింది.

"చంచల దగ్గర డబ్బు చేరింది. తన పెళ్ళి తనే చేసుకోగలదు. పెళ్ళయ్యాక ఆడపిల్లింట్లో ఉండలేరు మీరు. ఎప్పటికయినా కొడుకే విధాయకం. మా ఇంట్లో

ఉండడం మీ వాళ్ళ. వచ్చి మాతో ఉండండి—”
అందామె.

అందుక్కారణ ముంది.

లత కూడా కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరింది. ఇంట్లో మనుషుల అవసరం.

బయటివారికయితే జీత మిచ్చుకోవాలి. నమ్మక ముండదు.

అత్తమామలైతే నమ్మకంగా ఉంటారు. చాకిరీ చేస్తారు. వారికేమిచ్చినా అది తమ బాధ్యతే అవుతుంది. అంతా మెచ్చుకుంటారు.

లత అత్తమామల్ని బాగా చూసుకునేది.

అత్తమామలామె దగ్గరే ఉండేవారు. కూతురి పెళ్ళి గురించి తరచుగా ఆలోచిస్తూండేవారు. ఆమె వారికి నచ్చచెబుతూండేది.

సుభద్ర అక్క దగ్గరే ఉంటోంది.

అక్కంటే ఆమెకు ఆరాధన!

“అక్కా! నీకులాగే నేనూ ఉద్యోగంలో ప్రవేశించి నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడతాను. అమ్మనూ, నాన్ననూ ఆదుకుంటాను—” అనేది సుభద్ర.

“వద్దమ్మా! నాకు తప్పనసరై ఉద్యోగంలో చేరాను. నీకా కర్మ పట్టలేదు. నీ పెళ్ళి నేను చేస్తాను. నా కంటే ముందు నీ పెళ్ళి జరుగుతుంది—” అనేది చంచల.

సుభద్ర మాట్లాడేది కాదు. కాని ఆమె ఉద్యోగానికి అప్లై చేసింది. నాలుగు నెలల క్రితం ఉద్యోగంలో చేరింది.

“కంట్రాక్టు రాయకు—” అని సలహా యిచ్చింది చంచల.

"కంట్రాక్టేమీ లేదు—...." అంది సుభద్ర.

ఉద్యోగంలో ఆమె డ్యూటీ లేమిటో గుచ్చి గుచ్చి అడుగుతూండేది చంచల. సుభద్ర సమాధానా లామెకు తృప్తికరంగానే ఉండేవి. కానీ మనసులో ఏదో భయం....

ఇప్పుడు ఫైల్లో సుభద్ర ఫోటో!

చంచల ఫైలు మూసేసింది.

సుభద్రకు తను శిక్షణివ్వాలి—పురుషుల్నెలా ఆకర్షించుకోవాలో! ఎలా ఆకట్టుకోవాలో!! వారినెలా తమకు బానిసల్ని చేసుకోవాలో!!!

ఏ అక్కా కోరుకోని శిక్ష యిది!

ఏ అక్కకైనా శిక్ష యిది!

చంచల లేచి బాస్ దగ్గరకు వెళ్ళి "బాస్! నాకు ప్రమోషన్ వద్దు—" అంది.

బాస్ చూస్తూన్న ఫైలుని మూసి—"ఏం—పాత డ్యూటీలే బాగున్నాయా?" అన్నాడు.

చంచల జవాబివ్వలేదు.

"అయాం సారీ చంచలా! ప్రమోషన్ ఒప్పుకోకపోతే—నీకీ ఉద్యోగం మరో నాలుగు మాసాలు మాత్రమే ఉంటుంది...." అన్నాడు బాస్.

"ఎందుకని?"

"అది సంస్థ నియమావళి!"

చంచల ఆలోచించకుండా—"నేనిక్కడ ఉద్యోగం కొనసాగించగలను. కానీ ప్రమోషన్ వద్దు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఈ ప్రమోషన్ అంగీకరించలేను—" అంది.

"అందుకోకే ఒక్క ఉపాయముంది. శ్రీమతి లహరి ఈ ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసింది. ఆమెను మరి

కొంత కాలం ఉద్యోగంలో కొనసాగించడానికి ఒప్పించు...."

"అది నావల్ల నవుతుందా?"

"నీవల్లనైనా కాకపోయినా అది నీ కవసరం...."

చంచల ఆలోచనలో పడింది.

"నీతో మాట్లాడ్డానికి నా కెక్కువ సమయం లేదు. నువ్వు అర్జంటుగా వెళ్ళి శ్రీమతి అహారిని కలుసుకో. రేపటికల్లా నా కే విషయం చెప్పాలి. ఇప్పుడు శ్రీమతి అహారి ఇంట్లో ఒంటరిగా ఉంటుంది. నీవు బయటకు వెళ్లడానికి అనుమతిస్తాను. వెళ్ళి కలుసుకోరాదూ?" అన్నాడు బాస్.

చంచల బాస్ వంక చూసింది.

అతడి కళ్ళలో విసుగు కనబడుతోంది.

చంచల జాప్యం చేయకుండా అక్కణ్నుంచి కదిలింది.

2

"నేను రాజీనామా చేయలేదు. ఉద్యోగం నుంచి నా కుద్వాసన జరిగింది—" అంది అహారి.

చంచల ఆశ్చర్యపడి — "మరి బాస్ అలా చెప్పాడేం?" అంది.

"వాళ్ళ భాష అలాగే ఉంటుంది...." అంది అహారి నిట్టూర్చి.

"మీ ఉద్యోగం మీకు నచ్చిందా? ఇందులో కొనసాగడం మీ కిష్టమేనా?"

"ఇలాంటి ఉద్యోగం మనబోటివాళ్ళకు నచ్చదు. కానీ తప్పదు కదా! నేను నా భర్త కెన్నోసార్లు నచ్చచెప్పాను. ఆయన నా కంటే యెక్కువగా నా ఉద్యో

గాన్ని ప్రేమిస్తున్నాడు. భార్యాభర్త లిద్దరూ కలసి సంపాదించి బాగుపడాలనే సిద్ధాంత మాయనది! ఇప్పుడీ ఉద్యోగం పోతే—మరో ఉద్యోగం దొరికేదాకా—ఇంట్లో శాంతి ఉండదు—...."

చంచల కామెను చూస్తూంటే జాలివేసింది—"మిమ్మల్ని చూస్తూంటే నేను పెళ్ళికి ముందే ఈ ఉద్యోగాన్ని వదలిపెట్టడం మంచిదనిపిస్తోంది...." అందామె.

"మర్యాదగా వదిలిపెట్టడం మంచిది. వాళ్ళే నీ కెలాగూ ఉద్వాసన పలుకుతారు—...."

చంచల ఆశ్చర్యంగా—"నేను వద్దన్నప్పుడు కదా—వాళ్ళు పొమ్మనేది...." అనడిగింది.

"వాళ్ళ భాష నీకు తెలియదు...."

"వాళ్ళ భాషంటే?" అంది చంచల.

"ఉదాహరణకు వాళ్ళు నిన్ను నా దగ్గరకు పంపింది-నా రాజీనామా అపడానిక్కాదు. నిన్ను రాజీనామాకు ప్రోత్సహించడానికి!"

చంచల ఆశ్చర్యంగా—"నేను నమ్మలేను...." అంది.

"నేను చాలా ఏళ్ళుగా ఈ ఉద్యోగంలో ఉన్నాను. సంస్థకు పనికివచ్చే విధంగా నేనెందరో యువతులను తయారుచేశాను. అయితే సంస్థకు పనికివచ్చే వ్యక్తులు నా కంటే ఎక్కువ కాలంగా—అవే హోదాల్లో ఉన్నారు. వారికి పదవులు మారుతూండాలి. అందుకే శిక్షణ నిచ్చే వారు కొత్త కొత్త పద్ధతులు నేర్పుతూండాలి .... నా దగ్గర భావాల కొరత ఏర్పడినట్లు సంస్థ భావించి నా స్థానంలో మరొకర్ని నియమించదల్చుకున్నారు. నన్ను రాజీనామా యివ్వమన్నారు. అలాగేనా నీ విషయం

లోనూ...."

"నా విషయంలో రాజీనామా యివ్వమని అడగ లేదుగా...."

"చెప్పానుగా—వాళ్ళ భావ వేరే ఉంటుందని.... బహుశా నాలుగు నెలల్లో నీకు ఇరవై రెండు నిండుతాయి. అవునా?"

చంచల ఓ క్షణం ఆలోచించి ఆశ్చర్యంగా—"అవును. మీకెలా గుర్తుంది?" అంది.

"సంస్థలో నీవంటి యువతికి వయోపరిమితి ఇరవై రెండేళ్ళు. అది సంస్థ నియమావళి—" అంది లహరి.

అంటే తన్ను నాలుగు నెలల తర్వాత ఉద్యోగం వదులుకోమని చెప్పడానికి కారణమిదన్న మాట—అనుకుంది చంచల.

"నీ ఉద్యోగం నాలుగు నెల్ల తర్వాత పోతుంది. కంట్రాక్టులో ఉన్నావు కాబట్టి నిన్నూరికే పొమ్మనడం వారి కిష్టంలేదు. అందుకే నా ఉద్యోగం నీ కాఫర్ చేశారు. అందులో నీవు కొనసాగడం వారి కిష్టమైతే—బాస్ నీకిచ్చే ఫైల్లో వేరే ఫోటోలుండేవి. ఏ ఫోటోలు చూపితే నీవీ ఉద్యోగాని కొప్పుకోవో ఆ ఫోటోలు నీకు చూపించారు...."

చంచల ఆశ్చర్యంగా—"ఇదంతా ఒక పథకం ప్రకారం చేస్తున్న పనా?" అంది.

"అఫ్కోర్స్! మార్గరెట్, సుభద్రల ఫోటోలు—ఆ ఫైల్లోకి కాకతాళీయంగా వచ్చేయనుకుంటున్నావా?" అంది లహరి.

చంచల నిట్టూర్చి—"అయితే నేను ప్రమోషన్ కొప్పేసుకుంటాను' ఏం జరుగుతుందో చూస్తాను...."

అంది.

"చూడ్డానికేం లేదు. వాళ్ళు సర్వసమర్థులు. మార్గరెట్‌నీ, సుభద్రనీ—నీకు శిష్యురాండ్రను చేయగలరు. నువ్వెందుకు సిద్ధపడి ఉన్నావా?" అంది లహరి.

చంచల తెల్లబోయింది.

"మిస్ చంచలా! సంస్థలో నీ డ్యూటీ చేయడం మినహా నీవు లోకజ్ఞానం అలవర్చుకోలేదనిపిస్తుంది నాకు. మార్గరెట్, సుభద్రలు చేస్తున్నది నీ లాంటి ఉద్యోగం కాదు. వారిని నీకులా మార్చగలమని వారు నిన్ను హెచ్చరిస్తున్నారు. మార్గరెట్, సుభద్రలతో నీకున్న అనుబంధం వారికి తెలుసు. వారి భవిష్యత్తు గురించి నీవీ ఉద్యోగాన్ని వదులుకోగలవని వారి నమ్మకం— ..." అంది లహరి.

చంచల ఆలోచిస్తూ—"నే నిప్పుడేం చేయాలి?" అంది.

"సంస్థకు నీపై ఆసక్తి లేదు. నా సలహా ఏమిటంటే నాలుగు నెలలలోగా నీవు వేరే ఉద్యోగమేదైనా చూసుకోవడం మంచిది—" అంది లహరి.

"ఎల్లకాలమూ ఉద్యోగమేనా? నాకు జీవితంలో స్థిరపడాల నుంది—" అంది చంచల స్వగతాన్ని బైట పెడుతూ.

"ఆడదానికి జీవితంలో స్థిరపడడమంటే పెళ్ళి—.... నీ ఉద్దేశ్యం కూడా అదేనా?"

"మీ సలహా ఏమిటి?"

"పెళ్ళి చేసుకో—" అంది లహరి.

"నాకు పెళ్ళి కాదు—" అంది చంచల.

"ఎందుకని?"

చంచల తనింటి పరిస్థితులు చెప్పి—"అమ్మా నాన్న లకు కదినంటే భయం, నా పెళ్ళి నేనే చేసుకుంటానని కదినంటే వాళ్ళు నమ్మతారు...." అంది.

"అవును—నీ పెళ్ళి నువ్వే చేసుకో!" అంది చంచల.

"ఎలా?"

లహరి చిరాగ్గా—"అందుకే కంపెనీ నీ వుద్యోగ మూడపీకాలనుకుంటోంది ..." అంది.

"అవును—....నా పెళ్ళి నేనే యెలా చేసుకుం టాను?"

"ఎలాగేమిటి? నేనిచ్చిన శిక్షణ ఎందుకు? నువ్వు సంస్థ ప్రయోజనాల కోసమే తప్ప—నీ ప్రయోజనానికి నా శిక్షణ నుపయోగించుకోలేవా?"

"అంటే?"

"ఓ మంచి కుర్రాడి నెన్నుకుని వల విసురు. అతణ్ణే పెళ్ళి చేసుకుని సుఖంగా జీవించు—" అంది లహరి.

"అరే—ఇలాంటి ఆలోచన నా కెప్పుడూ రాలేదే?" అంది చంచల.

"తమ శక్తి నితరుల కోసం ధారపోయాలనుకునే వారు సామాన్యులుగా మిగిలిపోతున్నారు. స్వప్రయోజ నాల కోసం వాడుకునే స్వార్ధపరులు నాయకులవు తున్నారు...." అంది లహరి బాధగా నిట్టూర్చి.

"మీ సలహాకు, సూచనకు, హెచ్చరికకు చాలా చాలా థాంక్స్—" అంటూ చంచల అక్కణ్ణించి లేచింది.

3

కృష్ణమోహన్ ట్రయిన్ లోంచీ ప్లాట్ ఫారంమీద దిగి చుట్టూ చూశాడు, ఓ క్షణం తటపటాయించి ముందుకు నడిచాడు. టికెట్టివ్వాల్సిన చోటకు వచ్చేసరికి ఓ వ్యక్తి అతడికి ఎదురై—"సార్—వచ్చేశారా?" అన్నాడు.

కృష్ణమోహన్ అతడివంక చూసి—"నువ్వా—సీతాపతీ—నా ఉత్తరమందిందా—ఎలా సాగా వున్నావా?" అన్నాడు.

"ఉత్తరమందింది—ఏమిటి విశేషం సార్! మీ కూడా సామానేం—లేదే" అన్నాడు సీతాపతి.

"ముందు మనింటికి పోదాం—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

ఇద్దరూ టికెట్ గేట్లోంచి బైటకు వచ్చారు. కృష్ణమోహన్ ట్రయిన్ టికెట్టిచ్చాడు సీతాపతి ప్లాట్ ఫారం టికెట్టిచ్చాడు.

బయట కారు సిద్ధంగానే వుంది. డ్రైవర్ డోర్ తెరవగానే యిద్దరూ బ్యాక్ సీట్లో కూర్చున్నారు.

"విశేషాలేమిటి సార్ ...." అన్నాడు సీతాపతి.

"ఇంట్లో మాట్లాడుకొందాం—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

ఇద్దరూ యిల్లు చేరుకున్నారు.

చిన్న బంగళా అది.

కృష్ణమోహన్ అందులో ప్రవేశించి ఓ గదిలోకి వెళ్ళాడు. హోటల్ రూంలా సకల సదుపాయాలూ ఉన్నాయందులో.

అతడు త్వరగా బట్టలు మార్చుకుని స్నానం చేసి

లుంగీ, బనియన్‌లు ధరించాడు. ఆ సరికి టిఫిన్ తీసుకుని వచ్చాడు సీతాపతి.

ప్లేట్‌లో వేడి వేడి ఇడ్లీలు, కారప్పొడి. చట్నీ....

“పనివాళ్ళు లేరా?” అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

“మీకు సంబంధించినంత వరకూ నేనే పని వాణ్ని—....”

కృష్ణమోహన్ చిరునవ్వు నవ్వి—“హద్దులు మీరితే వినయం అతివినయమనిపించుకుంటుంది. అతివినయం మంచివాళ్ళ లక్షణం కాదు....” అన్నాడు.

“మీరేమనుకున్నా నా లక్షణాలు మారవు. నా ప్రవర్తన సామెతలను సరిదిద్దగలదు—....” అన్నాడు సీతాపతి.

అందులోని నిజం కృష్ణమోహన్‌కు తెలుసు.

రమాపతి, సీతాపతి అన్నదమ్ములు. కృష్ణమోహన్ కుటుంబాని కెంతో నమ్మకస్థులు వారు. అన్నివిధాలా సర్వసమర్థులు. కానీ కృతజ్ఞతకు కట్టుబడి కృష్ణమోహన్‌కి బానిసలు.

కృష్ణమోహన్‌కి బానిసత్వం గిట్టదు.

కృతజ్ఞతో, రక్తసంబంధమో — బానిసత్వానికి ప్రోత్సహించడం మన సంప్రదాయం. యుధిష్ఠిరుడి తమ్ములు అన్నకు బానిసలయినా—వారి సమర్థతకు గుర్తింపు, వ్యక్తిత్వాలకు గౌరవం తక్కువ కాలేదు.

రమాపతి సీతాపతి తాము యుధిష్ఠిరుని తమ్ముల ఒరవడిలో నడువదల్చినట్లు కృష్ణమోహన్‌కు చెప్పారు.

ఇద్దరూ వేర్వేరు నగరాల్లో కృష్ణమోహన్ వ్యాపార వ్యవహారాలు చూస్తున్నారు.

కృష్ణమోహన్ పెద్దగా శ్రమపడడు. అతడప్పుడప్పుడు

పైపై వ్యవహారాలు చూస్తాడు. జీవితంలో సుఖపడతాడు. రమాపతి, సీతాపతి తమ తమ జీవితాలను వ్యాపారానికి అంకితం చేశారు. వచ్చిన లాభాలలో పావలా వాటాతో తృప్తిపడతారు—మిగతా దంతా కృష్ణమోహన్ ది.

కృష్ణమోహన్ కి వివాహమై నాలుగు సంవత్సరాలయింది.

చాలామందికి కృష్ణమోహన్ వున్న వేర్వేరు నగరాల వ్యాపారం గురించి తెలియదు. అందరూ అనుకునేది కృష్ణమోహన్ వ్యాపార వ్యవహారాలు రమాపతి చూస్తున్నాడని! సీతాపతి గురించి ఎందరికో తెలియదు. వివాహమైన నాలుగు సంవత్సరాల కింకా అతడి భార్యకూ యీ విషయం తెలియదు.

"విశేషాలు చెప్పండి సార్—...." అన్నాడు సీతాపతి.

"నువ్వీ యింట్లో వుండడం లేదా?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"మీ దయవల్ల నేనీ యింట్లో వుండనవసరం లేదు. వేరే స్వంతిల్లు కట్టుకున్నాను...." అన్నాడు సీతాపతి.

"ఇందులో నా దయేముంది? పదేళ్ళుగా వ్యాపార వ్యవహారాలన్నీ నువ్వే చూస్తున్నావు. చిన్న వ్యాపారాన్నీ స్థాయికి తెచ్చావు—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"ఆధారం చూపింది మీరు—" అన్నాడు సీతాపతి వినయంగా.

కృష్ణమోహన్ తన అదృష్టాన్ని తనే అభినందించుకున్నాడు.

లంచం తీసుకున్నాడన్న నేరంమీద ఉద్యోగం

పోగొట్టుకొని సంసారాన్ని నడివీధిపాలు చేశాడు చలపతి. ఆ చలపతి కాశ్రయమిచ్చి దారి చూపించాడు విశ్వమోహన్.

కృష్ణమోహన్ విశ్వమోహన్ కొడుకు.

రమాపతి, సీతాపతి—చలపతి బిడ్డలు. చిన్నతనం నుండీ చలపతి తన బిడ్డలకు కృతజ్ఞతను నూరిపోశాడు.

ఫలితంగా కృష్ణమోహన్ సుఖపడుతున్నాడు.

"విశేషాలు చెప్పండి సార్...." అన్నాడు సీతాపతి.

"ముఖ్య విశేషం—బహుశా నేనిక్కడే ఉండి పోతాను...."

"అంటే?"

"అక్కడి వారికి సీతాపతి తెలియదు. ఇక్కడి వారికి రమాపతి తెలియదు. ఇంతకాలం నేను రమాపతికి యజమాని. ఇప్పుడు నేను నీ యజమానిని...."

"మరి అమ్మగారు?"

"అమ్మగారక్కడే ఉంటారు...."

సీతాపతి ఆశ్చర్యంగా — "అమ్మగారక్కడుంటే మీ రిక్కడెలాగుంటారు?" అన్నాడు.

"అది నీకు చెప్పను. నువ్వు అడక్కూడదు—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

భార్య అతడి కళ్ళముందు మెదిలింది.

సూర్యప్రభ ఆమె పేరు. పేరుకు తగ్గట్టే సూర్య తేజంతో వెలిగిపోతుందామె.

"ప్రభా! భయంకరమైన జబ్బు నన్నావహించింది. ఈ దేశంలో దీనికి వైద్యం లేదు. నా జబ్బు గురించి ఎవరికీ తెలియడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే రహస్యంగా వెడుతున్నాను. వ్యాపార వ్యవహారాలన్నీ రమాపతి

చూస్తూంటాడు. అర్నెల్లదాకా నానుంచి నీకే సమాచారమూ అందదు. ఆ తర్వాత నేను బ్రతికేదీ లేనిదీ తెలుస్తుంది—....” అని ఆమె దగ్గర వీడ్కోలు తీసుకున్నాడు కృష్ణమోహన్.

భర్త తనను విడిచి వెడుతున్నాడని ఆమెకు తెలియదు.

“కొంతైనా నాకు చెప్పండి-” అన్నాడు సీతాపతి.

“నే నిక ఇక్కడే ఉండిపోతాను. ఇక్కడ కొత్త జీవితం ప్రారంభిస్తాను. ఈ విషయం నీ అన్నకు తెలుసు. ఇంకెవ్వరికీ తెలియదు. నా భార్యకూడా!”

“మీరామెను విడిచిపెట్టేస్తున్నారా?”

“ఆ విషయం నన్నేమీ అడగొద్దు....”

“పోనీ—ఇక్కడింకో పెళ్ళిచేసుకుంటారా?”

“నాకై నేను పెళ్ళిప్రయత్నాలేం చేయను. కానీ ఏ అమ్మాయైనా నాపై వల విసిరితే అది వేరే సంగతి....”

4

విశాలమైన పార్కులో రెండు గులాబుల మధ్య నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడతడు. అతడి చూపులదోరకంగా ఉన్నాయి.

అతడు మనుషుల్ని చూడ్డంలేదు, ప్రకృతినీ చూడ్డం లేదు.

తననే చూస్తున్న చంచలనీ చూడ్డంలేదు.

చంచల మాత్రం అతడినే చూస్తోంది. ఆ చూపులు వల ఆకారంలో అతడి చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

ఆమె అతణ్ని నాలుగురోజులుగా గమనిస్తోంది.

అతడికి కారుంది. అతడికింద మనుషులున్నారు.

అతడు డబ్బున్నవాడనడంలో ఆమెకు సందేహం లేదు.

అతడి నడకలో, మాటలో, చూపులో సంస్కార ముట్టిపడుతోంది.

సంసారపక్షం భాగ్యవంతుడతడని ఆమె గ్రహించింది.

నాలుగు రోజుల్లో ఆమె అతడి గురించి చాలా సమాచారం సేకరించింది. అతడి పేరు కృష్ణమోహన్ అని తెలుసుకుంది.

ఈరోజామె అతణ్ని పలకరించాలనుకుంటోంది.

కానీ ఎదుట నిలబడ్డా అతడామెను చూడ్డంలేదు.

ఆమె అతణ్ని సమీపించి ఎదురుగా కూర్చుంది. అతడు కనీసం ఉలిక్కిపడనైనా లేదు.

అప్పుడామె అతడి కళ్ళలో లీలామాత్రంగా విషాదాన్ని చూసింది.

"హలో!" అందామె.

అతడులిక్కిపడి ఆమెను చూశాడు.

కళ్ళు చెదిరే అందం....మనసు చెదిరే రూపం....

"నా పేరు చంచల..." అందామె.

అతడు మాట్లాడకుండా ప్రశ్నార్థకంగా ఆమె వంక చూశాడు.

"నీతో స్నేహాన్ని కోరుతున్నాను—" అందామె.

"ఎందుకు?" అన్నాడతడప్రయత్నంగా.

"నువ్వు నన్ను పరీక్షగా చూడలేదు. చూస్తే నీ కళ్ళలోలాంటి విషాదమే నా కళ్ళలోనూ కనబడేది నీకు..." అందామె.

అతడు తడబడ్డాడు—"నా కళ్ళలో విషాదమా?"

"మనం—ఒకే గూటిపక్షులం—" అందామె.

"నా గురించి నీకేం తెలుసు?"

"నా కథ చెబుతాను విను. నీదీ అలాంటి కథే

అయుండాలి...." అందామె.

అతడామె కథ వినడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

"ఆడపిల్లకి దేశంలో విలువ, గౌరవం లేదు. అమ్మా, నాన్నా కష్టాల్లో వుంటే అన్నయ్య ఆదుకోలేదు. నేనుద్యోగం సంపాదించి ఆదుకున్నాను. ఇప్పుడన్నయ్యకమ్మా నాన్నల అవసరమొచ్చింది. వాడు మగపిల్లవాడు కాబట్టి వాడిదగ్గరకు వెళ్ళిపోయారు. నేనాడపిల్లనని నన్ను వదిలేశారు. ఉద్యోగం పేరు చెప్పి బాగా నే నిలచేశాను. కానీ నాకు నా అన్నవాళ్ళు లేరు. ఓ చెల్లుంది. కానీ తనకంటూ ఓ ఆధారం ఏర్పడ్డానికే అది నాతో కలిసి వుంది. తల్చుకుంటే నాకు చాలా బాధగా వుంటుంది" అంది చంచల.

కృష్ణమోహన్ నిట్టూర్చి—"నీ కథలో నాకు విషాదం కనబడలేదు...." అన్నాడు.

"నేను ఒంటరి ఆడదాన్ని. స్వంతిల్లుంది. ఎంతో కొంత డబ్బుంది. నాకు అందం, ఆకర్షణ వున్నాయని—చాలామంది అంటారు. నా చుట్టూ యెందరో మగాళ్ళు వలలు పన్నుతున్నారు. సాధారణంగా నా యీడు పిల్లలకి రక్షించే పెద్దలుంటారు. నన్ను నేనే కాపాడుకోవాలి. కాపాడుకోగలనో లేదో తెలియదు. ఏ క్షణంలో యే వలలో పడిపోతానోనని నాకు భయంగానూ, బెంగగానూ వుంటోంది——...." అంది చంచల.

"నీ బాధ నా కర్థమయిందిప్పుడు. వలకు సంబంధించినంతవరకూ నీకూ నాకూ కొంత పోలిక వుంది. ఎటొచ్చీ వల గురించి భయపడుతున్నావు. నే నెదురుచూస్తున్నాను...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"అంటే?" అంది చంచల ఆశ్చర్యంగా.

"నేను మగాణ్ని. ధనవంతుణ్ని. ఒంటరిని. నాతో ఆడతోడవసర మనిపిస్తోంది. నాకై నేనే ప్రయత్నిస్తే యెందరో నాకు వశమవుతారు. నా కిష్టంలేదు. ఎందుకంటే నేను స్త్రీని తాత్కాలికావసరంగానే తప్ప బాధ్యతగా స్వీకరించదల్చుకోలేదు. నా సంస్కారం నన్ను స్త్రీని మోసగించడానికి ఒప్పుకోదు. అందుకే నాపై వల విసిరే స్త్రీ కోసం నేనెదురు చూస్తున్నాను. అప్పుడామె మోసపోయినా అది స్వయంకృతాపరాధమవుతుంది తప్ప—తప్పు నాదికాదు—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

చంచల మరింత ఆశ్చర్యంగా—"నీ మాటలు నేను నమ్మలేను—" అంది.

"నమ్మడం నమ్మకపోవడం నీ ఇష్టం. నిజం చెప్పడం నా బాధ్యత...."

చంచల కతడు తన్ను హెచ్చరిస్తున్నాడని అర్థమయింది.

"నువ్వు నన్ను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నావు.... నేను కోరుతున్నది నీ స్నేహాన్ని. నేను నీపై వలను విసరాలనుకోవడం లేదు...."

"భుజాలు తడుముకోకు. నా అభిప్రాయంలో స్త్రీ పురుషుల మధ్య కేవలం స్నేహం సాధ్యపడదు. ఇలా పార్కులో మాట్లాడుకోవడం వేరు. మనమే గదిలోనో ఏకాంతంగా కలుసుకుంటే—స్నేహం ప్రణయంగా మారడానికెంతో సేపు పట్టదు. అది సృష్టి విశేషం...."

"నువ్వు చాలా ఫ్రాంక్‌గా మాట్లాడుతున్నావు...."

అంది చంచల.

"నా తీరే అంత! నా పేరున పెద్ద వ్యాపారమే నడుస్తోంది. కానీ నేను అనామకుణ్ని. నా పనుల్లో నేను కనపడను. మీటింగులకి నేను వెళ్ళను. ఊళ్ళో చాలా మందికి నేను తెలియను. వ్యక్తిగత జీవితమంటే నాకెంతో యిష్టం. ఒకరి ప్రమేయం లేకుండా, డబ్బుకిబ్బంది లేకుండా అలా బ్రతికే అవకాశం నాకొచ్చింది. నా వ్యవహారం చూసే మనుషుల్ని నేను పూర్తిగా నమ్ముతున్నాను. ఏ విషయంలోనూ వారిని ప్రశ్నించకుండా వారికి పూర్తి స్వాతంత్ర్యమిచ్చాను. అందుకు వారు నా పట్ల కృతజ్ఞులు. వారిపై నే నథార్టీ చేయను. వారు నేనంటే భయంగా వుంటారు. నా సిరిసంపదలు, వైభోగం- వారి కారణంగా నే నని నాకు తెలుసు. ఆ విషయం నేను వారికి చెబుతాను. ఏ రోజైనా వారు నన్ను మోసం చేస్తే బాధపడను. నాకున్నది నాకు చాలు...."

"చాలా విచిత్రమైన మనిషివి నీవు...." అంది చంచల.

"పిలవకుండా నాతో వచ్చి మాట్లాడిన అందమైన యువతికి నా గురించి ఈ మాత్రం చెప్పాలనుకున్నాను" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"నీ గురించి చాలా చెప్పావు. థాంక్స్. కానీ నువ్వు పెళ్ళెందుకు చేసుకోవు?"

"ముందే చెప్పాను నీకు. నేను వ్యక్తిగత జీవితాన్ని చాలా యెక్కువగా ప్రేమిస్తాను. వివాహం చేసుకుంటే భార్య ఆ వ్యక్తిగత జీవితంలో ఒక భాగమవుతుంది. అందుకు నాకభ్యంతరం లేదు. కానీ అప్పుడామె

పూర్తిగా నాకే చెందాలి. నన్ను ప్రేమించాలి. నా గురించే ఆలోచించాలి. నా శరీరంలో భాగమై పోవాలి...."

"నీ భార్య కూడా నీ గురించలాగే అనుకుంటే...."

"అనుకోవాలనే నా కోరిక.... నేను నా భార్య కివ్వ గలిగినదే నేనామె నుంచి కోరుకుంటాను...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"యూ ఆర్ గ్రేట్...." అంది చంచల.

"థాంక్స్ ఫర్ యువర్ కాంప్లిమెంట్! కానీ నా అభిమతాన్ని ఏ భార్యా మెచ్చుకుంటుందనుకోను...."

"ఎందుకని?"

"ఆడవాళ్ల మనస్తత్వం వేరు. వాళ్ళు స్వార్థపరులు. నలుగురిలో తమకో ఉన్నత స్థానం కావాలని—వారెన్ని త్యాగాలైనా చేస్తారు. భర్తను కాక అతడి హోదానూ, తద్వారా తమకు వచ్చే హోదాను ప్రేమిస్తారు. భర్త యెంతగా అభినందించినా, సంతోషించినా వారికి తృప్తి ఉండదు. తమ సౌందర్యానికి, ఉనికికి లోకంలో గుర్తింపు లభించాలి. ఆ గుర్తింపు కోసమే వారి తాపత్రయం. ఫలానా ఆమె చీర బాగా కడుతుంది, చక్కగా అలంకరించుకుంటుంది, తీయగా మాట్లాడుతుంది, అద్భుతంగా వంటలు చేస్తుంది—అని లోకం మెచ్చుకోవాలి. అందుకే వారు తాపత్రయపడతారు. నా కది నచ్చదు...."

"అయితే?"

"నా కితరులతో పనిలేదు. నా భార్యకోసం జీవిస్తాను. నా భార్య కూడా అలాగే నా కోసం జీవించాలనుకుంటాను...."

"నీవు, స్త్రీల గురించి యెవరో తప్పుగా చెప్పారు. సాధారణంగా యే స్త్రీ అయినా భర్త కోసమే జీవించాలనుకుంటుంది. పురుషుడు భార్యకంటే ఎక్కువగా బయటి ప్రపంచాన్ని ప్రేమిస్తాడు....భర్త నీవలా వుంటే ఏ భార్యయినా యెంతో సంతోషిస్తుంది...." అంది.

కృష్ణమోహన్ నవ్వాడు. తను వివాహమయిందని చెప్పలేదు.

"అవకాశం లభిస్తే నేను నీ దురభిప్రాయాలను తొలగించగలను—" అంది చంచల మళ్ళీ.

"నీకా అవకాశం రాదు. నేను వివాహం చేసుకోనని ప్రతిజ్ఞ పట్టాను...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"జీవితాంతం పెళ్ళి చేసుకోకుండా వుండిపోతావా?" అంది చంచల. ఆశ్చర్యం ఆమె కళ్ళలో స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

"అవును—....తప్పనిసరి పరిస్థితులెదురైతే తప్ప...."

"తప్పనిసరి పరిస్థితులంటే....?"

"పెళ్ళి చేసుకోనంత మాత్రాన స్త్రీ ఆకర్షణనుంచి నేను తప్పించుకోగలననుకోను. అలాంటప్పుడే స్త్రీ అయినా నా కారణంగా తల్లి అయితే—ఆమెపట్ల నాకు కొంత బాధ్యత వుంటుంది. ఆ బాధ్యతను డబ్బుతో తీర్చుకోగలిగితే ఫరవాలేదు. కానీ ఒకోసారి తప్పనిసరి పరిస్థితి ఏర్పడవచ్చు...."

చంచల కతడి ఉద్దేశ్యం అర్థమయింది. అతడు తనను ప్రోత్సహిస్తున్నాడు. అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకోమంటున్నాడు. ప్రతిఫలంగా డబ్బివ్వగలనని సూచిస్తున్నాడు. తప్పనిసరయితే వివాహం చేసుకోగలనని ఆశపెడు

తున్నాడు.

"నీపై నా గౌరవం పెరిగింది. మనిద్దరివీ ఒకేరకం భావాలు. మనం కేవలం స్నేహంగా వుందాం—...." అంది చంచల.

5

మొదట్లో కొన్ని రోజులు చంచల, కృష్ణమోహన్ పార్కులో కలుసుకునేవారు. తర్వాత ఆమె అతణ్ని తనింటి కాహ్వానించింది.

ఇద్దరూ చనువుగా ఎన్నో మాట్లాడుకునేవారు. కానీ దూరం మెయింటైన్ చేసేవారు.

ఒకరోజున కృష్ణమోహన్ పార్కులో ఆమెతో—
"మన స్నేహం అపూర్వమైనది. ఇంతకాలం స్నేహంలో కూడా మనమింకా దూరంగా ఉండగలుతున్నామంటే- మనకు పరస్పరం మంచి స్నేహభావం, గౌరవమున్నాయనుకోవాలి. లేదా మనమిద్దరం మహోన్నతులమై ఉండాలి. లేదా — మనకు పరస్పరాకర్షణ లేదనుకోవాలి—...." అన్నాడు.

"మూడోది నిజం కాదు—" అంది చంచల.

"ఎలా చెప్పగలవు?".

"చాలా సింపుల్. మనమిద్దరం ఒకరిపై ఒకరు వల విసురుకుందుకు ప్రయత్నించడం లేదు...."

"అదే—ఎలా చెప్పగలవు?"

"ఆడది తల్చుకుంటే మగాణ్ని అతిసులభంగా వశపర్చుకోగలదు. మగాడు ప్రయత్నిస్తే ఆడదాన్ని సులభంగానే తన దారికి మళ్ళించుకోగలడు. నువ్వూ నేనూ పరస్పర స్నేహాన్ని మాత్రమే అభిలషిస్తున్నాం...."

"నీ మాటలు నిజంకాదు....తల్చుకున్నా నీవు నన్ను

గళపర్చలేవు...."
"శావాలంటే ఋజువు చేయగలను...."
"ఇది నా వ్యక్తిత్వానికే సవాల్ .."
"ఈ సవాలులో నేనోడితే నీ వ్యక్తిత్వం నిలబడవచ్చు. కానీ నీ వోడినా గెలుపు నీదే—అప్పుడు నా జీవితం సంగతేమిటి?"
"నా కారణంగా ఎవరి జీవితమూ నాశనం కాదు.." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.
చంచల నవ్వి—"నేను నిన్ను నమ్ముతున్నాను—" అంది. ఆ నవ్వు యెప్పటిలాకాక కొత్త రకంగా మనోహరంగా వుంది.
అప్పుడే యిద్దరూ పార్కులోంచి లేచారు.
చంచల అతణ్ని తనింటికి డిన్నరు కాహ్వానించింది.
ఇంట్లో సుభద్ర లేదు. ఆమె సెలవు పెట్టి తలిదండ్రుల వద్దకు వెళ్ళింది.
ఇంట్లో సదుపాయాలు బాగున్నాయి.
ముందు చంచల వంట చేసింది. ఆ సమయంలో కృష్ణమోహన్ పేపరు చదువుతున్నాడు.
వంటయ్యాక ఆమె కృష్ణమోహన్‌ని స్నానం చేసి రమ్మంది. అతడి కోసం రాత్రి బట్టలు కూడా సిద్ధంగా ఉంచింది.
"ఇవెక్కడివి?" అన్నాడాశ్చర్యంగా.
"మా నాన్న, అన్న....ఇక్కడికి వచ్చినపుడు కట్టుకుంటారు...."
కృష్ణమోహన్ స్నానం చేసి వచ్చాడు.
తర్వాత చంచల తనూ స్నానం చేసి వచ్చింది.
ఇద్దరూ భోంచేశారు.

"ఎంత అద్భుతం—...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"అది అభిమానం...." అంది చంచల.

"ఇక నేను సెలవు తీసుకుంటాను...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"అప్పుడేనా" అంటూ అదోరకంగా పళ్ళు విరుచుకుంది చంచల.

ఆ విరుపులో ఆమె యొక్క పెట్టిన మన్మథబాణంలా మారింది.

కృష్ణమోహన్ చూపులామె శరీరంలో చిక్కబడిపోయాయి.

అతడక్కడే ఆగిపోయాడు.

చంచల నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో పిలుపుంది. మత్తుంది.

కృష్ణమోహన్ ఆమెవైపుగా నడిచాడు.

చంచల శరీరంనుండి మైమరపించే పరిమళం....

కృష్ణమోహన్ ఆమెకు దగ్గరయ్యాడు.

6

"నువ్వే గెలిచావు—" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"కానీ నేనోడిపోయాను—" అంది చంచల.

"అదెలా సాధ్యం?"

"నిన్ను రెచ్చగొట్టాలనుకున్నాను. కానీ నీకు లొంగిపోవాలనుకోలేదు. నీ గొప్పతనం నన్ను నీకు దాసోహమనిపించింది. నీ వ్యక్తిత్వం నన్ను నేను మరిచిపోయేలా చేసింది...." అంది చంచల.

కృష్ణమోహన్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతడి మనసు తీవ్రాలోచనలో వుంది. అతడి ముఖంలో సంతోషం ప్రతిఫలించడంలేదు.

ఆ తర్వాత ఇద్దరూ ఎన్నోసార్లు కలుసుకున్నారు. సన్నిహితంగా మసిలారు.

ఒకరోజున చంచల అతడితో — "మన వివాహ మెప్పుడు?" అంది.

"వివాహమా? అలాగని నీకు వాగ్దానం చేశానా?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్ తాపీగా.

"లేదు. కానీ...." అని ఆగింది చంచల.

"ఊఁ.... కానీ...."

"నేనిప్పుడు తల్లిని కాబోతున్నాను...."

పక్కలో బాంబుపడ్డట్టు ఉలిక్కిపడ్డాడు కృష్ణమోహన్.

"అదేమిటలా ఉలిక్కిపడ్డావు?" అంది చంచల.

"నువ్వు చెప్పింది—అసాధ్యం...."

"ఎందుకని?'

కృష్ణమోహన్ తన చొక్కా జేబులోంచి ఓ టాబ్లెట్ తీసి చంచలకు చూపిస్తూ—"ఇది కుటుంబ నియంత్రణకు మగవారి టాబ్లెట్. నూటికి నూరుపాళ్ళు సక్సెస్ గ్యారంటీ—" అన్నాడు.

"అయితే?"

"నేనిది వాడుతున్నాను...."

చంచల అదోలా అతడి కంక చూసి—"అయితే డాక్టరబద్ధం చెప్పాడంటావా?" అంది.

"అయుండవచ్చు...."

"అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసర మేముందా డాక్టరుకి."

"ఎందుకైనా మంచిది—మరో డాక్టర్ని చూడు."

"కొన్ని విశేషాలు డాక్టరు చెప్పకుండానే ఆడవాళ్ళకు తెలుస్తాయి...."

కృష్ణమోహన్ చటుక్కున—నిజం "చెప్పావు—" అన్నాడు.

చంచల ఉలిక్కిపడి—"అంటే?" అంది.

"బిడ్డకు తండ్రి ఎవరో తల్లికే తెలుస్తుంది. డాక్టరుకీ కాదు. మగాడికీ కాదు. ప్రియుడికీ కాదు...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్ గంభీరంగా.

"ఏమన్నావ్?" అంది చంచల.

"మిస్ చంచలా! నేను తెలివి తక్కువవాణ్ణి కాదు. మన స్నేహం మనని దగ్గర చేసింది. నా నిగ్రహాన్ని ఓడించింది. అంతటితో తృప్తిపొంది ఊరుకోవాలి నువ్వు. అత్యాశకు పోకు...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"వాది ఆశ కాదు. అనుబంధం...."

"అనుబంధంలో మోసాలుండవు...."

"నిజం చెప్పావు...." అంది చంచల.

"అంటే?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్. కానీ ఆమె చెప్పబోయేది అతడికి తెలుసు.

"నీవు వ్యాపారస్థుడివి. అనుబంధాలను మోసానికుపయోగించడం నీ వృత్తి. నేను నీ వ్యక్తిత్వాన్ని నమ్మాను. నా నమ్మకాన్ని మోసం చేయకు...." అంది చంచల.

"డాక్టరు చేత మరోసారి పరీక్ష చేయించుకో. నీవు గర్భవతివి కావని తెలుస్తుంది. అవునని తేలిందనుకో—అప్పుడు నాకు నీ ప్రియుడెవరో చెప్పు. మీ యిద్దరికీ నేనే దగ్గరుండి పెళ్ళిచేయిస్తాను...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"ఆ టాబ్లెట్లోసారి యివ్వు—" అంది చంచల.

"ఎందుకు?"

"చెబుతాను, ముందిలాగివ్వు...."

అతడా టాబ్లెట్టామెకిచ్చాడు.

చంచల దాన్ని పరీక్షించి చూసింది.

పసుపుపచ్చ రంగులో గుండ్రంగా వుందా టాబ్లెట్. దానిపై యే పేరూ లేదు.

"ఏం తెలిసింది నీకు?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"మోసపోయానని...." అంది చంచల.

"నీవు మోసపోయుండవచ్చు. కానీ నిన్నెవ్వరూ మోసగించారనుకోను...."

"ఈ టాబ్లెట్ నువ్వు రోజూ వేసుకుంటావా?"

"అవును. ఏ స్త్రీకీ నా కారణంగా మాతృత్వ బాధ్యత రాకూడదని నా అభిమతం...."

"నా ప్రియుడుకూడా అదే పని చేస్తున్నాడు. అతడూ రోజూ ఈ టాబ్లెట్ వేసుకుంటాడని నాకు తెలుసు...." అంది చంచల.

కృష్ణమోహన్ ఆమె వంక అదోలా చూసి— "మొత్తంమీద నీకు వేరే ప్రియుడున్నాడని ఒప్పుకున్నావు. సంతోషం—" అన్నాడు.

"నాకూ సంతోషంగానే వుంది. నీ టాబ్లెట్ పని చేయకపోయే అవకాశముందని నువ్వూ ఒప్పుకున్నావు.." అంది చంచల.

"నేనొప్పుకోలేదు—" అందామనుకుని ఆగిపోయాడు కృష్ణమోహన్. చంచల చాలా తెలివిగా మాట్లాడుతోందని అతడికర్థమయింది.

"ఒప్పుకున్నావు కాబట్టి—నాకు వేరే ప్రియుడు లేడు. నువ్వే నా ప్రియుడివి. కాబోయే భర్తవు...." అంది చంచల.

"పగటి కలలు కనవద్దు—" అంటూ లేచాడు కృష్ణ

మోహన్.

"సరే—రేపు నువ్వు నా యింటికి రావద్దు. మనం పార్కులో కలుసుకుందాం—" అంది చంచల.

7

చంచల పార్కుకి వెళ్ళే సమయానికి కృష్ణమోహన్ అక్కడ ఆమెకోసం యెదురుచూస్తున్నాడు. ఆమె చాలా సంతోషంగా—"నువ్వు రావనుకున్నాను—" అంది.

"నీ ఆకర్షణ నీ ఆరోపణలకంటె గొప్పది—" అన్నాడతడు.

"థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్.... నేనిప్పుడు మరో ఆరోపణ చేయడానికి ధైర్యాన్నిచ్చావు...." అంది చంచల.

"ఏమిటది?" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి కుతూహలంగా.

"నీవిచ్చిన టాబ్లెట్ డాక్టరుకిచ్చాను...."

"ఎందుకు?"

"కుటుంబనియంత్రణకు మాత్రలు మగవారు వాడేవి మనదేశంలో లేవని డాక్టరు కచ్చితంగా చెప్పాడు. ఆయనకు నీ టాబ్లెట్ చూపించాను. దాన్ని పరీక్షించి—అది విటమిన్ సీ టాబ్లెట్టని తేల్చాడాయన...."

"ఇంపాసిబుల్...."

"నీకా టాబ్లెట్లెవరిచ్చారో చెప్పు. కేసు ఫైలు చేద్దాం."

"అవసరంలేదు. నాకా టాబ్లెట్లమీద నమ్మకం వుంది. నీ డాక్టరుమీద నమ్మకం లేదు." అన్నాడతడు.

"మిస్టర్ కృష్ణమోహన్....నువ్వు నన్ను మోసం చేయాలనుకుంటున్నావు. ఆ విషయం సూటిగా అంగీకరించు. నిన్ను వదిలి వెళ్ళిపోతాను. నాతో యిలా

డొంకతిరుగుడుగా మాట్లాడాల్సిన అవసరంలేదు. నేనందరి లాంటి ఆడదాన్ని కాదు—" అంది చంచల.

"లోపం నాది కాదు. నీది. నేనూ అందరిలాంటి మగాణ్ని కాదు." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

ఇద్దరూ కాసేపొకరినొకరు చూసుకున్నారు. ఆ చూపుల్లో ఒకరి బలాన్నొకరంచనా వేసుకున్నట్లు కనబడుతోంది.

"నీ టాబ్లెట్ పని చేయడంలేదని నా నమ్మకం. నువ్వు నా డాక్టర్ని నమ్మి పరీక్ష చేయించుకోవాలి...." అంది చంచల.

"పరీక్షకు నేను సిద్ధమే!" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

మర్నాడే చంచల కృష్ణమోహన్ని డాక్టర్ రెడ్డికి పరిచయం చేసింది. డాక్టరతడికి జరపాల్సిన పరీక్షలు జరిపి—"నీ శరీరం అన్నివిధాలా ఆరోగ్యంగా వుంది. నిన్ను వివాహం చేసుకున్న యువతి సంతానవతి కాకపోతే ఆ లోపం ఆ యువతిదే కానీ నీది కాకూడదు—" అన్నాడు.

కృష్ణమోహన్ మాట్లాడకుండా బైటకు వచ్చేశాడు. టాబ్లెట్స్ గురించి అతడు డాక్టరుతో మాట్లాడలేదు. ఎందుకంటే ఆ విషయంలో తను చెప్పిందబద్ధమని అతడికి తెలుసు.

చంచల మళ్ళీ అతణ్ని పార్కులో కలుసుకుందా సాయంత్రం. అతడామెను చూస్తూనే—"నీ డాక్టర్ రెడ్డి గురించి చాలా చెడ్డగా విన్నాను—" అన్నాడు.

"ఏమని?"

"డబ్బు కక్కుర్తి వున్నవాడని...."

"అయితే నువ్వే పరీక్షించలేకపోయావా?"

"ఎలా?"

"నా కంటే నువ్వు బాగా డబ్బిచ్చి చూసి కక్కుర్తి పడతాడో లేదో చూడాల్సింది — ...." అంది చంచల.

అతడు మాట్లాడలేదు.

"డాక్టర్ రెడ్డికి డబ్బు కక్కుర్తి వుందని నీ కెవరు చెప్పారో చెప్పు, అతడి ఎదుటే నిలదీసి అడుగుతాను" అంది చంచల.

"ఒక విషయం చెప్పనా?"

"ఊఁ!"

"నీవు నిజంగా గర్భవతివి కావు?...."

చంచల తెల్లబోయి—"ఎవరు చెప్పారు నీకు?" అంది.

"డాక్టర్ రెడ్డి నా విషయంలో తప్పినపుడు నీ విషయంలో తప్పడా?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్ నవ్వుతూ.

"నీ విషయంలో తప్పాడని ఋజువేమిటి?" అంది చంచల.

"చాలా పెద్ద ఋజువుంది— ...." అన్నాడు కృష్ణ మోహన్.

"ఏమిటది?"

అతడు జేబులోంచి ఓ కాగితం తీసి చంచల చేతిలో పెట్టాడు.

చంచల ఆ కాగితాన్ని పరిశీలించి చూసింది.

అదో ఫోటో కాపీ!

డాక్టర్ సుదర్శన్ కృష్ణమోహన్‌ని పరీక్షించిచ్చిన

రిపోర్టది. రిపోర్టు ప్రకారం కృష్ణమోహన్‌కి సంతాన యోగ్యత లేదు.

"రిపోర్టుమీద తేదీ చూడు...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

సుమారు మూడేళ్ళ క్రితం రిపోర్టది.

"తేదీ ప్రసక్తి ఎందుకిప్పుడు?"

"ఈ రిపోర్టు కారణంగానే నేను పెళ్ళికి విముఖుడి నయ్యాను. మూడు సంవత్సరాలుగా విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాను. సంతానార్హత లేనప్పుడు వివాహం చేసుకోవడమెందుకు? భార్య అనే గుదిబండను మెడకు తగిలించుకోవడమెందుకు?" అగాడతడు.

"భార్య గుదిబండ కాదు. జీవితానికో తోడు. అద్భుతమైన తోడు. ప్రియురాలికీ భార్యకూ తేడా వుంటుంది. ఆ తేడా వివాహమైతే గానీ తెలియదు...."

"మిస్ చంచలా! స్త్రీపురుషుల వివాహబంధాన్ని పటిష్ఠం చేసేది సంతానం. ఆ సంతానం లేకపోతే— వారిద్దరూ ఎవరికివారే అన్నట్లుంటారు...."

"ఎవరి అభిప్రాయం వారిది!" అంది చంచల.

"బాగా చెప్పావు. మూడేళ్ళుగా విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాను. ఈరోజు నువ్వబద్ధం చెప్పేదాకా— డాక్టర్ సుదర్శన్ రిపోర్టబద్ధం కాలేదు...."

చంచల తన వానిటీ బ్యాగ్‌లోంచి ఓ కాగితం తీసి దానిపై బాల్ పెన్నుతో—నోట్ చేసుకుంది డాక్టర్ సుదర్శన్ అడ్రసు.

"ఏం చేస్తున్నావు....?" అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

"నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి. నన్ను మోసం చేయాలని డాక్టర్ సుదర్శన్ రిపోర్టును సృష్టించావు. డాక్టర్

రెడ్డి సామాన్యుడు కాడు. డాక్టర్ సుదర్శన్ అనేవా డంటూ వుంటే—అతడి మోసాన్ని బయట పెడతాను"
అంది చంచల.

కృష్ణమోహన్ నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

8

నర్సింగ్ హోంలో—ఓ గదిలో—

డాక్టర్ రెడ్డి—ఆయనెదుట చంచల—యిద్దరే కూర్చున్నారు.

"డాక్టర్—మీరు నన్ను మోసం చేశారు...." అంది చంచల.

"ఎలా?"

"నా గర్భం అబద్ధమని కృష్ణమోహన్ కు చెప్పే శారు...."

రెడ్డి నవ్వి—"ఎవరన్నారు?" అన్నాడు.

"కృష్ణమోహన్ ...."

"అయితే నీకతడు అబద్ధం చెప్పాడు...."

"అసలు మీ రిపోర్టే అబద్ధమని అతడంటున్నాడు. అందువల్ల నా గురించి మీరు చెప్పింది కూడా అతడు నమ్మడంలేదు...."

విషయం అర్థం చేసుకుందుకు రెడ్డికి కాస్సేపు పట్టింది. అప్పుడాయన-"మిస్ చంచలా! నీమీద నాకున్న ప్రత్యేకాభిమానంతో—నేను నీ పెళ్ళికి సహకరించాలనుకున్నాను. లేని గర్భాన్ని కల్పించి చెప్పాను. కానీ అతడి విషయంలో నే నిచ్చిన రిపోర్టు మాత్రం తప్పు కాదు...." అన్నాడు.

"మీపై నాకా నమ్మకముంది. కానీ ఈ రిపోర్టు సంగతేమిటి?"

డాక్టర్ రెడ్డి మిస్ చంచల అందించిన రిపోర్టందుకుని చూసి—"ఇది మూడేళ్ళ క్రితం రిపోర్టు—" అన్నాడు.

"రిపోర్టు ప్రకారం వైద్య ప్రయత్నాలవల్ల కృష్ణమోహన్ కి సంతాన యోగ్యత పుట్టదు, కాబట్టి మూడేళ్ళలో అతడిలో మార్పు వచ్చిందనుకోవడానికి లేదు...."

డాక్టర్ రెడ్డి ఆలోచనగా—"ఈ రిపోర్టు గురించి ఆరాతీసి మెడికల్ ప్రొఫెషన్లో నా నిజాయితీని నిలబెట్టుకుంటాను—" అన్నాడు.

"మీరు నిజాయితీ గురించి కాక నా గురించి ఆలోచించండి—" అంది చంచల భయంగా. ఆయన తన గురించిన నిజం కూడా కృష్ణమోహన్ కి చెప్పేస్తాడేమోనని ఆమె భయం.

"నీ భయం నా కర్థమయింది. ఒకరికి మంచి చేయడం కంటె నిజాయితీ నాకు ముఖ్యం కాదు—" అన్నాడు డాక్టర్ రెడ్డి.

9

పార్కులో ఓ సాయంత్రం—

చంచల, కృష్ణమోహన్—ఒకరికొకరు—ఎదురెదురుగా....

"ఇక నేను నీ యింటికే వస్తాను. నీవు నా యింటికి రానక్కర్లేదు—...." అంది చంచల ఉత్సాహంగా.

"చాలా ఉత్సాహంగా కనబడుతున్నావు...." అన్నాడు కృష్ణమోహన్.

అతడికి తెలుసు—ఆమె తనపై వల విసురుతున్నదని! తానా వలలోంచి తప్పించుకోగలడనీ తెలుసు....అతడి

నమ్మకం అతడిది.

"డాక్టర్ రెడ్డి సామాన్యుడు కాడు—...." అంది చంచల.

"ఊఁ!"

"ఆయన సుదర్శనాన్ని కలుసుకుని నిజం కక్కిం చారు...."

"ఏమిటా నిజం?"

"ఒకసారి నువ్వు చిన్న యాక్సిడెంట్‌లో ప్రమాదా నికి గురై—ఓ నర్సింగ్ హోంలో చేరావు. అప్పుడు నీకు సుదర్శన్ వైద్యం చేశాడు...."

"అవును...."

"నువ్వో అమ్మాయిని ప్రేమించావు....అవునా?"

"నేను నిన్ను ప్రేమించలేదు...."

చంచల తడబడకుండా— "నా సంగతి కాదు. నీవు ప్రమాదానికి గురైనప్పుడు నువ్వో అమ్మాయిని ప్రేమించి ఉన్నావు.... అవునా?"

"అవునేమో—వినడానికి కుతూహలంగా ఉంది— చెప్పు...."

"ఆమెను మరో యువకుడు ప్రేమించాడు—...."

"ఊఁ!"

"అతడు డాక్టర్ సుదర్శన్‌కి స్నేహితుడు—...."

"అయితే?"

"నీకు డబ్బుంది. అతడికి లేదు. అందుకని ఆ అమ్మాయి నిన్నే ప్రేమిస్తోంది. నిన్ను వివాహానికి విము ఖుణ్ని చేయాలని ఆ యువకుడు డాక్టర్ సుదర్శన్‌కి డబ్బిచ్చాడు. ఫలితమే ఈ రిపోర్టు...."

కృష్ణమోహన్ ఆశ్చర్యంగా—"నువ్వు నిజమే చెబు

తున్నావా?" అన్నాడు.

"నీ విషయంలో—అడిగినా నా నోటి వెంట అబద్ధం రాదు...."

చంచల, అతడు మళ్ళీ ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు.

ఇద్దరూ ఒకరికొకరు సమ ఉజ్జీలు ...

అతడు టాబ్లెట్ వాడుతున్నా నన్నాడు.

ఆమె గర్భవతి నంది.

అతను తనకు సంతానయోగ్యత లేదన్నాడు. ఆమె ఉందంది.

ఆమె ఓ డాక్టరు రిపోర్టు తెచ్చింది. అతడింకొకటి తెచ్చాడు.

ఆ రిపోర్టుకామె ఓ కథ అంటగట్టింది.

"మిస్ చంచలా—మన మిద్దరం సమ ఉజ్జీలం...." అన్నాడతడు.

"ఇన్నాళ్ళకు గ్రహించావు—...." అంది చంచల సంతోషంగా.

"కానీ సమ ఉజ్జీలకు వివాహమైతే కలతలు రేగుతాయి...."

"ఎందుకని?"

"భార్యాభర్త లిద్దరూ సమమైన తెలివి కలిగి ఉండకూడదు. ఒకరికి తెలివివుండాలి. ఒకరు సామాన్యులు కావాలి. అప్పుడే వారు సర్దుకు పోగల్గుతారు...."

"మళ్ళీ కొత్త పాయింటు తేకు. నేను భరించలేను" అంది చంచల.

"నేను చెప్పింది కాదంటావా?"

"కాదనక ఔనంటాననుకున్నావా? ఆడదాని తెలివి

పెళ్ళయ్యేవరకే రాణిస్తుంది. పెళ్ళయ్యాక ఆమె తన భర్త చల్లనినీడలో బ్రతుకుతూ— అతడిని సుఖపెడుతూ— తన తెలివిని మరిచిపోతుంది. అందుకే తెలివైన ఆడవాళ్ల కాపురాలు కూడా వీధికెక్కడంలేదు...."

కృష్ణమోహన్ సాలోచనగా— "ఏ విషయమూ నేను నీకు రేపు చెబుతాను...." అని ఆవెట్టికామెవద్ద సెలవు తీసుకున్నాడు.

10

మర్నాడు పార్కులో చంచల యెదురు చూస్తూండగా—

కృష్ణమోహన్‌కి బదులు మరో వ్యక్తి ఆమెను కలుసుకొని—

"నా పేరు సీతాపతి! కృష్ణమోహన్ మీ కిది ఇమ్మన్నారు...." అంటూ ఓ బ్రీఫ్‌కేసు నామె కందించి— వెళ్ళిపోయాడు.

చంచల తెల్లబోయి బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి చూసింది. అందులో నోట్లకట్టలున్నాయి. మొత్తం లక్ష రూపాయలు....

ఆ నోట్లకట్టల అడుగున ఓ కవరు.... కవర్లో ఉత్తరం....

"డియర్ చంచలా!

నీ ఉపకారాన్ని నేను మరచిపోలేను. నేను నీ కిస్తున్న డబ్బులో— నిన్ను విలువకట్టానని పొరబడకు. నీ జీవిత సహచరుణ్ణెన్నుకోవడంలో ఈ డబ్బు నీకు సాయపడాలని నా కోరిక.

డాక్టర్ సుదర్శన్ రిపోర్టును నేను నిజమని నమ్మాను. అయినా నేను ప్రేమించిన యువతికి నిజం చెప్పకుండా ఆమెను పెళ్ళి చేసు

కున్నాను. మా దాంపత్య ఫలించి ఆమె గర్భవతి అయితే ఆమె ననుమానించి విషయం చెప్పకుండా ఆమెను విడిచి వచ్చేశాను.

ఆమెను విడిచి నే నిక్కడ చేసిందేమిటని నీ వనుకోవచ్చు. నేను నా భార్య పట్ల యెలా వుంటానో—అంతకు మించి యేమీ ఆశించను. నే నామె నభిమానిస్తున్నప్పుడు ఆమె నాకు తెలియకుండా వేరెవరితోనో గడిపిందని కూడా నేను బాధపడలేదు. ఆ విషయం రహస్యంగా ఉంచినందుకు బాధపడ్డాను. ఆమె నన్ను మోస గించినట్లు ఫీలయ్యాను. ఆమెను వదలి పెట్టాను.

నాకు వివాహమైందన్న విషయంవిడిచి మిగతా నిజాలన్నీ ప్రత్యక్షంగానో పరోక్షంగానో నీకు చెప్పనే చెప్పాను. నీలో ఆశలు పెంచానని కూడా నే ననుకోను.

నా తప్పు గ్రహించాను. నాతో డాక్టర్ సుదర్శన్ వున్నాదన్న లోపం గురించి నా భార్యకు చెప్పకపోవడం కూడా నేను చేసిన పెద్ద తప్పుల్లో ఒకటి. నువ్వు నా చేత తప్పు చేయించి నాపై వల విసరాలనుకున్నావు. అది నాకు మరో విధంగా సాయపడి నా కాపురాన్ని నిలబెట్టింది.

ఒక గృహస్థు జీవితంలోకి ప్రవేశించి—అతడి నిబ్బంది పెట్టాలనుకునే సంస్కారం నీకు లేదు. నాకు సముఉజ్జీవైన నీవు — తగిన వరుడి నెన్నుకొని వివాహం చేసుకుని త్వరలో నే జీవితంలో స్థిరపడగలవని నమ్ముతున్నాను. నువ్వాంచే

నాకూ భయం లేదనడానికి సూచనగా నా చిరునామా నీకిక్కడ ఇస్తున్నాను.

నీకు నా ధన్యవాదాలు. కృతజ్ఞతలు.

నీ

కృష్ణమోహన్—"

ఉత్తరం చదివి చంచల భారంగా నిట్టూర్చింది. తన వల విఫలమైనా, కృష్ణమోహన్ తన్ను కాదన్నప్పటికీ- ఆమె కతడిపై కోపం రాలేదు.

"భర్త నెన్నుకు నేందుకు వల విసరకూడదు! మరో పద్ధతి ననుసరించాలి—" అనుకున్నదామె.

—:అయిపోయింది:—

అదృశ్య శక్తి

కె.బి.యస్. కుమార్

ఛెళ్ళుమన్నది నా చెంప.

నా కళ్ళముందు చుక్కలు నాట్యం చేశాయి. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. బుగ్గలమీదుగా జారాయి. కుడిచేత్తో చెంపని అదిమిపట్టుకుని అర్జున్‌ని చూశాను. ఆ చూపుల్లో నిరసన వుంది.

అర్జున్ కళ్ళు నిప్పులు చెరుగుతున్నాయి.

నా కళ్ళలో రుధిరం పేరుకుపోతోంది. అంచులు దాటిన నీటిమట్టంలా ఒక్కొక్క చుక్క క్రిందికి రాలుతోంది.

నా చూపుల్లో వర్ణించలేని తిరస్కార భావం వుంది. లోకాన్నే శపించగల క్రోధం యిమిడి వుంది. వాటికే శక్తి వుంటే ఈపాటికి అర్జున్ మాడి మసైపోయి వుండేవాడు.

"అయితే నీ నిర్ణయం మారదన్నమాట!!" గద్దించినట్టుగా అన్నాడు అర్జున్.

చటుక్కున ఇవతలికి తిరిగాను. వాడి మొహం చూడ్డం కూడా యిష్టం లేదు నాకు. రోగ్! బ్లడీ బాస్టర్డ్! డర్టీ రాస్కెల్! వాడి అంతం చూడాలి నేను.

"ఒరే పవన్ .... నా మాటలు విన్నా! నీకు పుణ్యముంటుంది! యిది మంచి ఆఫర్! నీకు పదివేలు యిస్తాను. పంతాలకు పోయి పైకాన్ని నష్టపోకు. ఆఖరిసారిగా చెబుతున్నాను. నా పరువు తియ్యకు."

"ఛీ....! పరువు! పరువు నీకెక్కడుందిరా!? ఇప్పుడు సంఘంలో నువ్వనుభవిస్తోన్న, ఈ పరువు ప్రతిష్టలూ అనుభవిస్తోన్న ఈ రాజభోగాలు ఎవరి దయా భిక్షో ఒక్కసారి నీ అంతరాత్మ నడుగు. పవన్ పవన్ పవన్ అని గొంతు చించుకుని అరుస్తుంది. అసలు నీకు అంతరాత్మ అనేదుందా!? నువ్వు మనిషివి కాదురా! రాక్షసుడివి! నువ్వు కళాకారుడివి కావురా! కళాద్రోహివి!"

"షటప్!" గట్టిగా గర్జించాడు అర్జున్. ఆ అరుపులు ఆ గదికి సంబంధించిన నాలుగ్గోడలకూ లోపలివైపున విసురుగా తగిలి—బైటికి పోవటానికి మార్గంలేక—భళ్ళున బద్దలై పోయాయి.

"నీకెలా బుద్ధి చెప్పాలో నాకు తెల్సు...." వెచ్చటి ఆవిరితో కలిసి విడివిడిగా అస్పష్టంగా వచ్చాయా మాటలు వాడి నోటి వెంట. నేలపై గట్టిగా తాటించి విసవిసా వెళ్ళిపోయినట్టు గ్రహించాను. కొద్దిక్షణాలకి కిర్రుమన్న చప్పుడు లీలగా వినిపించింది.

వెనుదిరిగాను. గదినంతా ఒక్కసారి పరిశీలించాను.

దాదాపు నలభై చదరపు మీటర్ల వైశాల్యమున్న గది ఇది. బలమైన సిమెంటు గోడలు, తూర్పు గోడకి గడియారం వ్రేలాడుతోంది. ఏ కంపెనీదో ఏ దేశందో

గాని క్రొత్తగా వుందది. దక్షిణం వైపున ఓ మూలకి ఎటాచ్డ్ బాత్రూమ్ వుంది. నిరంతరం నీరు సమృద్ధిగా వుంటుంది. ఉత్తరం వైపున ఫ్రిజ్ వుంది. పడమర వేపున ఖరీదైన టేబుల్, రివాల్వింగ్ ఛైర్. టేబుల్ పై టేబుల్ ల్యాంప్ తో బాటు నాక్కావలసిన పరికరాలన్నీ వున్నాయి.

గోడలకి అందమైన డిస్టెంపర్లు. నేలమీద ఖరీదైన కార్పెట్.

ఉత్తరం వైపున్న కిటికీలోంచి నాకు ఆహారం సప్లయ్ చెయ్యబడుతుంది. ఫ్రిజ్ లో ఎగ్స్, బాయిల్డు ఎగ్స్, ఆమ్లెట్స్, మిల్కు, జ్యూస్, ఫ్రూట్స్ వంటి పదార్థాలు సమృద్ధిగా వుంటాయి. గదిలో గాలి ధారాళంగా వీస్తూంటుంది. ఫిలిప్స ట్యూబ్ లైట్సు రెండు యిరవై నాలుగ్గంటలూ వెలుగుల్ని పంచుతూ వుంటాయి. అవసరం లేదనుకుంటే జీరో లైటు సౌకర్యం కూడా వుంది. సిగరెట్లు తెస్తాడు నౌఖరు.

చూసేవాళ్ళకిది ఇంద్రభవనంలా కనిపిస్తుంది. టేబుల్ కి కాస్త ఇవతలివైపున మంచం, దానిమీద ఫోమ్ బెడ్, డన్ లప్ పిల్లో, బెడ్ షీటు కంటబడితే యిరవై నాలుగ్గంటలూ నిద్రపోదామనిపిస్తుంది.

కాని నాకు మాత్రం అది నరకం. గదిలోని వస్తువులన్నిట్నీ చిందరవందరగా పారెయ్యాలనీ బద్దలు కొట్టాలనీ పిచ్చి ఆవేశం కలుగుతుంది నాకు.

కొత్త కొత్త రుచుల్ని సంతరించుకుని నాకు అందించబడుతోన్న ఆహారపదార్థాలు నా ప్రాణం పోకుండా నిలబెడుతున్నాయే గాని వాటి ప్రత్యేకతల్ని నా మస్తిష్కం గుర్తించలేకపోతోంది.

కారణం....

నేను బందీని!

ఒక స్వార్థపరుడి ఉక్కు కౌగిట్లో చిక్కుకుని స్వేచ్ఛ కోసం అలమటిస్తోన్న ఖైదీని నేను!

ఎనిమిది గంటలు చూపుతోంది గడియారం. అది పగలో రాత్రో తెలీదు. పదిహేడు అంకె చూపుతుంది గడియారంలోని ఓ భాగం అది తేదీయేగాని - ఏ నెలో తెలీదు.

నన్నీ స్థితికి తెచ్చిందెవరు? వాడే! అర్జున్ గాడు!

కేవలం వాడేనా!?

కాదు. నా తప్పుకూడా కొంత వుంది అందులో.

2

వాడి అక్కలు, అన్నలు ఎవరూ లేరుగాని నలుగురు చెల్లెళ్ళున్నారు.

పెద్ద చెల్లెలు పెళ్ళప్పుడు కట్నం అయిదొందలు తక్కువైతే యిచ్చేంతవరకూ తాళికట్టమని పెళ్ళికొడుకు తరపు వాళ్ళు మొండిపట్టు పట్టేసరికి పెళ్ళి సవ్యంగా జరుగుతుందో జరగదో అన్న భయం నాన్న గుండెని ఆపేసింది. పెళ్ళి వాయిదా పడింది.

కన్యాదాన ఫలం సంక్రమిస్తుందని. ఆడపిల్ల తండ్రి చనిపోయినా ఆ పిల్ల పెళ్ళి మూడు మాసాల్లోగా చెయ్యొచ్చునని పురాణాలు శాస్త్రాలు ఘోషిస్తున్నా తొందరేముంది ఒక్క నెలలో చేయాలని ఏమీ లేదు అని వాళ్ళ వారికి తోందర్లోనూ వాళ్ళు ఏదుకున్నారు. కట్నం డబ్బు గోవిందా అయిపోయింది.

రెండో చెల్లెలికి చిన్నతనంలో పోలియో సంక్రమించింది. దానికి జన్మలో మూడు ముళ్ళు పడతాయన్న

నమ్మకం పోయింది.

మూడో చెల్లెలు ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళి వస్తోండగా ట్రెయిన్ ఆలస్యం కావటంతో చీకటిపడింది. రిక్షా మాట్లాడుకొని వస్తోండగా దారిలో రిక్షావాడు, మరి యిద్దరు కల్సి దాన్ని పొదల్లోకి లాక్కుపోయి మానభంగం చేశారు. అది మ్రోడులా ఇంట్లో మిగిలిపోయింది.

పోతే చిన్న చెల్లెలు. దాని పేరు దీప. మా యింటికి నిజంగా దీపమే అది. బియ్యే పాసైంది. ఓ కాన్వెంట్ స్కూల్లో మూడొందలకి టీచర్‌గా పంజేస్తోంది. పెద్దక్కకి కుట్లు నేర్పించి కుట్టుమిషన్ కొనిచ్చింది. ఇదంతా మాని రెండోది యింటిగద్దకి పదిమంది పిల్లల్ని పిలిపించుకుని ట్యూషన్లు చెబుతోంది. మూడో చెల్లెలు ఎప్పుడూ శూన్యంలోకి చూస్తూ గడుపుతూంటుంది.

చూడ్డానికి అమ్మకు శూన్యంకూడా మిగల్లేదు. ఆమె ప్రాణమున్న బొమ్మ. ఆమె కళ్ళు గాజుగోళాలు. మనసు రాతిబండ. అంతే.

ఆవేదన అనే కవ్వంతో మనసు మథించబడినప్పుడు కవిత్వం అనే పదార్థం పుడుతుంది కాబోలు. అది అమృతమో గరళమో నాకు తెలీదు. మనసు బాగా లేనప్పుడు డాబామీద ఒంటరిగా కూచుని బీడీలు తగలేస్తూ యేదేవో గీకేవాణ్ని. అవి ఒకోసారి కవితలయేవి. ఒకోసారి కథలయేవి. పత్రికలకి పంపిస్తే నా వూహాల్ని తలక్రిందులు చేస్తూ అవి అచ్చయ్యాయి.

రచయితగా నాకు ముద్రపడిపోయింది, మా ఇంట్లో.

రచనల నెపంతో మస్తిష్కాన్ని మరో లోకానికి డైవర్టు చేస్తూ తాత్కాలికంగా ఉపశమనం పొందేవాణ్ణి.

ఉద్యోగం ఎటూ రాదు. సిటీలో అయితే నలుగురూ

పరిచయమవుతారు. మామూలుగా రచనలు చేస్తేనే నలభై కాలం అచ్చవుతున్నాయి. సిటీలో నాలుగు పత్రికాఫీసుల్ని దర్శించి నలుగురు ఎడిటర్లని పరిచయం చేసుకుంటే? నన్ను నేను పోషించుకోవచ్చు, ఇంటికీ అంతో యింతో యివ్వొచ్చు.

ఈ ఆలోచన రాగానే అలస్యం చెయ్యలేదు నేను. ఏదో రచన తాలూకు పారితోషికం యాభై రూపాయలు తీసుకొని హైదరాబాదు రైలెక్కేశాను.

ఏన్నో పత్రికాఫీసులు తిరిగాను. మరెందరినో పరిచయం చేసుకున్నాను. అందరూ యెంతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడారు.

కొండంత ఉత్సాహంతో వారం రోజులు ఇంట్లోనే కూర్చుని నిర్విరామంగా శ్రమించి పది రచనలు చేశాను. కవర్లకీ స్టాంపులకీ దీపవద్ద పైకం యిప్పించుకుని పోస్టు చేశాను.

అన్ని రచనలూ అచ్చయ్యాయి. అయితే ఒక్కదానికీ పారితోషికం రాలేదు.

నాకో విషయం బోధపడింది, ఈ అనుభవంతో.

తమకై తాము అర్థింపుగా వెడితే సాహితీరంగంలో కూడ చులకన కాక తప్పదు.

ఇంకో విషయంకూడా బాగా గ్రహింపుకి వచ్చింది నాకు.

నేను రచయితగా డబ్బూ కీర్తీ గడించాలంటే రచయితగా నాకు బాగా పేరుండాలి. రచయితగా పేరుండాలంటే బోలెడన్ని రచనలు వెలుగులోకి రావాలి.

బోలెడన్ని రచనలు చెయ్యడానికి సిద్ధమే. కాని

కనీసం పాతికో పరకో పారితోషికంగా ముడితేనే అది సాధ్యమవుతుంది. లేదా నాలోని రచయిత అంతరించి పోయే ప్రమాదం వుంది.

శిశువుకి జన్మనివ్వటానికి స్త్రీ నవమాసాలు మోసి, యెన్నో జాగ్రత్తలు వహించి నొప్పులు తిని—యిన్ని బాధలు పడ్డట్టే రచయితకూడా ఒక రచన వెలువరించాలంటే యెంతో శ్రమ తీసుకోవాలి. ప్లాట్ ఆలోచించుకోవాలి. కథ, కథనం, శైలి, శిల్పం విషయాల్లో యెన్నో మెళకువలు చూపి పాఠకులు లీనమై చదివి ఆ రచయిత రచనలు మరిన్ని రావాలనీ చదవాలనీ కోరుకొనే విధంగా రాయగలగాలి.

ఎంత సమయం వృధా అవుతుంది?

ఎంత ఎనర్జీ నష్టవుతుంది?

ఎంత పేపరు వినియోగించబడుతుంది?

ఎంత కాఫీ (అలవాటుంటే) ఖర్చవుతుంది?

ఎన్ని సిగరెట్లు (డిటో) తగలబడుతాయి?

ఎన్ని స్టాంపులు కావాలి???

ఎంతో కొంత ప్రతిఫలంగా ముడితే ఆ జీవి యెంత సంతోషిస్తుంది? అది ప్రోత్సాహమై—ఆ ప్రోత్సాహం మరింత ఉత్సాహాన్నివ్వగా ప్రతి రచయితా సాహితీ క్షేత్రాన్ని కలమనే హలంతో చక్కగా దున్ని బంగారు పంటలు పండించగలడు.

ఈ పంథాలో ఎందుకాలోచించరు సంపాదకులు?—

• • •

ఎవరిదో చెయ్యి—భుజమ్మీద పడేసరికి ఉలిక్కిపడి తలెత్తాను.

ఎదురుగా అర్జున్!

"ఏమిటి? కెనాల్ గట్టున ఒంటరిగా కూచుని దీర్ఘా లోచనలో పడ్డావు. కొంపదీసి విఫల ప్రేమ కాదు గదా!?"

నవ్వాను. "ఎప్పుడొచ్చావ్?" అడిగాను. కాలువ అవతలి గట్టున వరసగా వున్న పూరిళ్ళని చూస్తూ.

"సిటీనుండి నిన్ననే వచ్చాను. ఇవాళ వెడుతున్నాను. పలకరించి పోదామని మీ యింటికెళ్తే యిక్కడికెళ్ళిం టావని చెల్లెమ్మ చెప్పింది" అన్నాడు అర్జున్.

కాసేపు అవీ యివీ మాట్లాడాక నా గురించి టాపిక్ వచ్చింది. బాధలన్నీ ఏకరువు పెట్టాను.

"నువ్వు కథలు రాస్తున్నావా? నాకు తెలీదే!" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు.

తడిసి నల్లగామారి కాలువలో కట్టగా కొట్టుకు వస్తోన్న గడ్డిపోచల్ని చూస్తూన్న నేను బదులివ్వలేదు.

"కథలు రాసేవాళ్ళు పుట్టగొడుగుల్లా పుట్టుకొస్తు న్నారు ఈనాడు. పత్రికలుకూడా చాలమటుకు పాఠ కుల్ని ఆకట్టుకుని వాళ్ళని రచయితలుగా మార్చటానికి ప్రయత్నించి సర్క్యులేషను పెంచుకోవాలని చూస్తు న్నాయి. పూర్వం పత్రికలూ రచయితలూ తక్కువ, పాఠకులెక్కువ, యిప్పుడలా కాదు. నువ్వు కథా రచ యితగా రాణించలేవు బ్రదర్ ...."

"మరి!?"

"నవలా రచయితవైపో. సీరియల్ నవల వ్రాయి. ఇది సీరియల్ రచనాయోగం. సీరియల్స్ రైటర్సు ఈనాడు పాఠకుల ఆరాధ్య తారలు!"

పేలవంగా నవ్వాను. "కథలకే పారితోషికాలు రావట్లేదు. ఇక సీరియల్స్! ఎంత కష్టపడాలి?"

"నువ్వు పేరుకోసం రాస్తావా డబ్బుకోసం రాస్తావా?"

"ప్రస్తుతం డబ్బుకోసమే. నా ఆర్థిక పరిస్థితులు నీకు తెల్సు. అది మెరుగుపడాలంటే డబ్బు కావాలి."

"ఇదే మాటపై నిలబడగలవా?"

"ఎందుకూ అలా అడుగుతున్నావ్?"

"నేనడిగిందానికి సమాధానం చెప్పు."

"నిలబడగలను."

"అయితే నువ్వు రేపు నా వెంట సిటీకొస్తున్నావు."

"అదేం?"

"వెళ్ళే దేడా సర్దుకో..." అల్నాడు అర్జున్ లేస్తూ. నాకేమీ అర్థం కాలేదు.

• • •

అర్జున్ నాకొక్కన్ని సూచనలిచ్చాడు.

వాటి ప్రకారం నున్నగా షేవ్ చేసుకున్నాను. చల్లని నీటితో స్నానం చేశాను. వాడి దుస్తుల్లో ఓ జత తీసి వేసుకున్నాను. చక్కగా సరిపోయాయి నాకు.

వయసూ ఒడ్డూపొడుగూ దాదాపు యిద్దరం సమానమే. కాకపోతే వాడు రెండు వేల జీతగాడు కావడంతో కాస్త నున్నగా వున్నాడు.

ఆ సాయంత్రం వాడు నన్ను 'తెలుగుసీమ' వార పత్రిక ఆఫీసుకి తీసుకు పోయాడు. ఎడిటర్ని పరిచయం చేశాడు.

ఎడిటర్తో వాడికున్న చనువు చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. వాడు రచయిత కాదు. కాని వాడికో పత్రికా సంపాదకుడు ముఖ్యమైన స్నేహితుడు. నేను రచయితని. అయినా నాకలాంటి స్నేహితుల్లేరు.

ఆ తర్వాత మేం ముగ్గురం ఓ బార్‌కి దారితీశాం. వద్దంటున్నా బలవంతంగా నాచేత 'ఛీర్స్' కొట్టించాడు అర్జున్.

మూడు పెగ్గులకే నేను మైండ్ లెస్ అయిపోయాను. ఆ తర్వాత వాళ్ళేం మాట్లాడుకున్నారో నాకు తెలీదు.

ఇల్లు చేరిన విషయంకూడ గుర్తులేదు నాకు.

మర్నాడుదయమే దాదాపు అరరీము తెల్ల పేపర్లు, కనీసం వందరూపాయలు ఖరీదు చేసే పెన్ను బీరు సీసా సైజులో ఇంక్ తెచ్చి నా ముందర పెట్టాడు అర్జున్.

అయోమయంగా చూశాను.

"క్రయిమ్, రొమాన్స్, సెక్స్, శాడిజమ్, సెంటిమెంట్! ఈ అయిదింటినీ ప్రధానాంశాలుగా తీసుకొని యితివృత్తం రూపొందించుకో. పాఠకుల్ని ఊపిరిబిగబట్టి చదివించేదిగా వుండాలి. నీ రచన చదువుతూ నువ్వే ఉత్కంఠతో బిగుసుకుపోవాలి. నవల కనీసం మూడొందల పేజీలుండాలి. మిగత నిబంధనలు నీకు తెలుసుగా!"

అంతులేని ఆశ్చర్యం నన్నుక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

"అంటే ...అంటే ....?"

"నువ్వు 'తెలుగుసీమ' వారపత్రిక్కి త్వరలో సీరియల్ నవల రాయబోతున్నావు ...."

ఎగిరి గంతేసినంత పని చేశాను.

"మరి అంతగా ఎగరకు. ఆనక కిందపడి ఏ చెయ్యో 'హరీ'మంటే యిబ్బంది పడాల్సొస్తుంది" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"సరే. మెల్లిగా ఎగుర్తాను" అన్నాను నేనూ నవ్వుతూ.

"టైటిల్ చెప్పు. పబ్లిసిటీ ఈ వారంనుండే!"

"మృత్యుహేల" అన్నాను యేమాత్రం తడబడకుండా.

• • •

ఉలిక్కిపడ్డాను పత్రిక చూసి.

"ఇదేమిటి?" అన్నాను అర్జున్ని చూసి.

"ప్రకటన" అన్నాడు అర్జున్, నన్నూ పత్రికనూ చూస్తూ.

తెలుగునీను వారపత్రికలో అయిదో పేజీలో ఫుల్ పేజీ అడ్వర్టయిజ్మెంట్ అది. అందంగా నవ్వుతోన్న అర్జున్ పాస్పోర్ట్ సైజు ఫోటో అందంగా ముద్రించబడి వుంది.

"సాహితీ వినీలాకాశంలో మరో క్రొత్త తార! మీ హృదయాల్లో నవసాహితీ ధార!! అందిస్తున్నారు మృత్యుహేల! వివరాలకు తొందరేల??"

ఇదీ ఆ ప్రకటన! దాని చుట్టూ అర్జున్ — అర్జున్ — అర్జున్ — అనే పదాలతో పేజీనిండా ఫ్రేమ్ కట్టబడి వుంది!!

"పవన్!" నా భుజం తడుతూ అన్నాడర్జున్. "నీ అవసరాలకి నా స్వార్థాన్ని కలిపి నీకు రెండింతలు లాభం చేకూర్చబోతున్నాను. అర్థంకాలేదూ! వెల్ — అర్థమయ్యేట్టు చెబుతాను...." చిన్నగా దగ్గి మళ్ళీ మొదలెట్టాడు.

"ఏది లేదో దాన్ని కోరతాడు మనిషి. నీకు ధనకాంక్ష వుంది. నాకు కీర్తి కాంక్ష వుంది. నీకు డబ్బుతో అవసరం వుంది. నాకది పోలెడుంది. నాకు కీర్తి కావాలి. రచయితగా నన్నందరూ గుర్తించాలి. అభిమానించాలి. ఆరాధించాలి. సాటి ఉద్యోగులూ పై అధికారులూ

నన్ను గౌరవించాలి. పాఠకులూ పత్రికలూ నన్ను కీర్తించాలి. ఎక్కడైనా తారసపడినప్పుడు ఆటోగ్రాఫ్ కోసం నా మీదికి ఎగబడాలి. ఆడపిల్లలు నన్ను ఆరాధిస్తూ ఉత్తరాలు రాయాలి. యువతులు నన్ను క్రీగంట గమనిస్తూ నవ్వులు రవ్వల బహూకరించాలి.

"ఇవన్నీ నీకు జరిగినా ఆస్వాదించే పరిస్థితుల్లేవు నీకు. దిగులే ఆస్తిగా పెంచుకుంటోన్న నీ తల్లి, కట్నం కారణంగా పెళ్ళాగిపోయిన పెద్దచెల్లెలు, అవిటితనంతో పెళ్ళి అర్హతని కోల్పోయిన రెండో చెల్లెలు, శూన్యంలో నిధిని చూసుకుంటూ భవిష్యత్తు చూసుకోలేకపోయిన మూడో చెల్లెలు, గుండెలు నొప్పెట్టేలా పిల్లల్తో అరచి అంతంత మాత్రం సంపాదిస్తోన్న చిట్టిచెల్లెలు!!

"వీళ్ళందరి జీవితాలు బాగుచెయ్యాలి ముందు నువ్వు. డబ్బుంటే తల్లిని కూడా కొనుక్కొచ్చే రోజుల్లో. అందుకే—నీ కోరిక, నా కోరిక ఒకే దెబ్బతో తీరేలా ఈ పద్ధతి ఎన్నుకున్నాను.

"చూడు—మృత్యుహేల నవలకి పారితోషికం రెండు వేలు. అందులో ఎడిటర్ కి వేయి కమీషన్ పోయింది. మిగిలింది వేయి. నేనో వేయి కలుపుతున్నాను. ఇదిగో రెండువేలకి చెక్కు...." నా చేతిలో పెట్టాడర్జున్.

రకరకాల ఆలోచనలు నన్ను చుట్టుముట్టాయి. అతి కష్టమ్మీద అదుపులో పెట్టుకున్నాను. ఓరగా అర్జున్ని చూశాను.

" 'చెల్లెలికాపురం' సినిమా చూశావా నువ్వు!?"

మందహాసం చేశాడు అర్జున్. "పవన్ అది సినిమా. ఇది జీవితం. అది రచయిత కలం నుండి వెలువడింది. ఇదలా కాదు. మన స్నేహానికి ముడిపడింది. నీ పేరుని

అక్రమంగా వినియోగించుకోవటం లేదు నేను. నీకు పారితోషికం యిచ్చినా ఎడిటర్ కి జీతం వస్తుంది. కమీషన్ ముట్టింది. కేవలం పేరుకోసం దాదాపు నెల జీతాన్ని నీకు ధారపోశాను, అదీ నువ్వు కాదనవనే నమ్మకంతో ....”

మాట్లాడలేకపోయాను. దాదాపు అరగంట ఘర్షణ తర్వాత నా మనసు చల్లబడటం ప్రారంభించింది.

నిజమే! ఆప్యాయతలు కరువై తండ్రీ కొడుకులమధ్య సైతం వ్యాపారతత్త్వాలు పెరిగిపోతూ కొనసాగుతోన్న ఈ రోజుల్లో ఆ మాత్రం స్వార్థం లేందే ఏ స్నేహితుడు మాత్రం సాయం చేస్తాడు?

చేతిలో చెక్కు ఫ్యాను గాలికి రెప రెప లాడుతోంది.

రెండు వేలు!!

ఎన్ని కథలు వ్రాస్తే వస్తుంది యింత పారితోషికం.

అవును. నాకు డబ్బు కావాలి. నా కుటుంబ సమస్యలు తీరిపోవాలి. అంతవరకూ నా గురించి ఆలోచించే ప్రసక్తే లేదు.

“ఆల్ రైట్ ....ఒక నెలలో నవల పూర్తి చేస్తాను” అన్నాను.

ఆ స్వరంలో అపశ్రుతి నాకు మాత్రమే వినిపించింది.

3

చలమయ్య అన్నం కంచం కిటికీలోంచి యివతలికి పెట్టిన చప్పుడు నన్నీ లోకంలో పడేసింది.

ఆకలి బాగా అవుతోంది. మౌనంగా అటుకేసి నడి

చాను. కంచం తెచ్చి టేబుల్ పై పెట్టుకున్నాను. ఫ్రిజ్ లోంచి నీళ్ళు తీశాను. బాత్ రూమ్‌లో కాళ్ళూ మొహం కడుక్కుని—అన్నం కలుపుకోసాగాను, ఆలోచనలు—తేనెటీగల్లా ముసురుకుంటూనే వున్నాయి.

మృత్యుహేల బాగా క్లిక్ అయింది. పాఠకులు బాగా ఆదరించారు. పాఠకుల ఉత్తరాల్లో చాలాభాగం మృత్యుహేలని గురించే వుండేవి.

అర్జున్ 'తన' తొలి రచనతోనే పెద్ద రచయితల లిస్టులో చేరిపోయాడు.

అతని రచనలు కోసం పత్రికలు ఎగబడసాగాయి. తెలుగు బాల వారపత్రిక్కి సర్కస్ మనుషుల జీవిత కోణాల్ని దర్శింపచేస్తూ 'ఇదో లోకం' పేరుతో సీరియల్ వ్రాశాను. కోవెల మాసపత్రికలో శిల్పుల సాధక బాధకాల్ని విపులీకరిస్తూ వ్రాసిన 'చెక్కని శిల్పాలు' నవల మూడు సంవత్సరాలపాటు పాఠకుల్ని అలరించటమే కాక పత్రిక సర్క్యులేషన్ని కూడ నలభై శాతానికి పెంచింది.

చెక్కని శిల్పాలు నవలకి పారితోషికం రెండువేలు అని చెప్పి తనూ రెండువేలు కలిపి నాలుగు వేలిచ్చాడు అర్జున్ నాకు. అక్కడే నాకు అనుమానం వేసింది.

చెక్కని శిల్పాలు కొత్త సబ్జక్టు. దానికోసం నేను చాల శ్రమించాను. ఎన్నో పుస్తకాలు చదివాను. ఆళ్ళగడ్డ శారదా శిల్పకళామందిర్ కు వెళ్ళి అక్కడివారిని పరిచయం చేసుకొని నెలరోజులపాటు అక్కడే వుండి ఎన్నో శాస్త్రీయ పద్ధతుల్ని అవగాహన చేసుకొని నోట్ చేసుకొని అకుంఠిత దీక్షతో రెండు మాసాలు కూర్చొని రాసిన నవల. స్క్రిప్టులోనే నాలుగువంద

పేచీలైంది.

పారితోషికం రెండువేలేనా!?

కాలు కదపకుండా ఫ్యాను క్రింద కుర్చీలో కూచుని ఏ ప్రేమకథని బరికినా రెండు వేలు రాకపోయేవా? ఈ మాత్రం దానికి ఆళ్ళగడ్డ వెళ్ళి అయిదువందలు వదిలించుకొని వెళ్ళాళ్ళపాటు అక్కడుండి నానా అవస్థలూ పడాలా?

ఇంతకు మించిన దోపిడీ మరేం కావాలి?

సంపాదకుణ్ని కలిసి అడగాలి.

చెప్పులు వేసుకొన్నాను. అంతలో నే నీరసపడి పోయాను.

ఏమని అడగ్గలను? వారి దృష్టిలో నే నెవర్ని?! ఆఫ్టరాల్ ఓ పాఠకుణ్ని, అంతే!

అయినా నా ఆరాటం అణిగిపోలేదు. అర్జున్ ఫ్రెండుగా వెళ్ళ మాటల మధ్య అసలు నిజాన్ని రాబట్టి విస్తుపోయాను.

'చెక్కని శిల్పాలు' నవలకి రచయితగా అర్జున్ పదివేలు అందుకొన్నాడు. తను గొప్ప దాతలా నటిస్తూ ముష్టి నాలుగువేలు నా మొహాన పారేశాడు. ఎంత వంచన!

'ఇదో లోకం' సీరియల్ నవలకి ఎంత లాగాడో?

తెలుగు బాల కార్యాలయానికి పరుగుతీశాను. రచయితగా నా మేధాశక్తి నుపయోగించి అక్కడా కూపీ లాగాను.

పది వేలు!

నాకు అర్జున్ నుండి అందిన పైకం మొత్తం మూడు వేలు!

కడుపులో మసిపోసినట్టయ్యింది. రక్తం వేడెక్కింది. ఆవేశం ఉరకలై ప్రవహించసాగింది. వాడు రాగానే నిలవేశాను.

"నువ్వు నమ్ముతున్నావా?" అన్నాడు.

"నమ్మటం కాదు. ఋజువు చేసుకొని వస్తున్నాను" అన్నాను వివరాలు చెబుతూ.

వాడిలో పెద్ద రియాక్షనేమీ కనబళ్ళేదు నాకు.

"ఏం మాట్లాడవు?" అన్నాను గట్టిగా.

"మాట్లాడేందుకేముంది? పరిశోధించానన్నావుగా" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా తలెగరేస్తూ.

"అయితే నిజమేనన్నమాట."

"నిజమే!"

"ఎందుకు చేశావీ పని?"

"అవకాశం వచ్చింది గాబట్టి."

"అవకాశం వస్తే ఏదైనా చేస్తావన్న మాట."

"డబ్బెవరికి చేదు బ్రదర్!?"

"నేను మనిషిని కానా? నాక్కూడ డబ్బు చేదు కాదుకదా?! మరి నన్నెందుకు మోసం చేస్తున్నావు?"

అప్పుడు అర్జున్ నవ్వాడు. "పవన్! నిన్నిక్కడికి తీసుకొచ్చిన తొలిరోజుల్ని గుర్తుకు తెచ్చుకో. కథకు యాభై వస్తే చాలు, నవలకు వెయ్యొస్తే చాలు అనే దశలో వున్నావు. ఇప్పుడు నేను ప్రతి నవలకి మూడు వేలకి తక్కువ గాకుండా యిస్తున్నాను. పరోక్షంగా నీ కుటుంబానికి యెన్నో సహాయాలు చేస్తున్నాను. కుంటి చెల్లెలికి తప్ప అందరికీ పెళ్ళిళ్ళు చేయించటంలో ప్రముఖ పాత్ర వహించాను...."

"ఓ...." గర్జించాను. "ఆ రోజులు నాకు బాగా

గుర్తున్నాయి. అయినా ఆ రోజు నువ్వేమన్నావు? పత్రికా సంపాదకు లిచ్చిన పారితోషికానికి వంద శాతం కలిపి యిస్తానన్నావు. చెక్కని శిల్పాలు నవలకి పది వేలు తీసుకొన్నావు. న్యాయంగా ఇరవై వేలు నాకు రావాలి.”

వికటంగా నవ్వాడు అర్జున్.

“నేనలా అనుకోలేదు. నీకొక రేటు ఫిక్స్ చేశాను. న్యాయానికి అంతకంటే యెక్కువగానే యిస్తున్నాను. నీక్కావలసిన పుస్తకాలన్నీ సప్లయ్ చేస్తున్నాను. సంపాదకుల్ని బతిమాలుతున్నాను....”

“షటప్....” గట్టిగా అన్నాను. “నువ్వు సంపాదకుల్ని బతిమాలే స్టేజీ ఏనాడో దాటిపోయింది. ఒక పత్రికలో ఒక రచన పాపులర్ అయిపోతే ఆ రచయితని ఎవరెస్టు శిఖరంమీద కూర్చోబెట్టే రోజు లివి. నువ్వీనాటికీ సంపాదకుల్ని బతిమాలుతున్నావంటే నమ్మటానికి నేను వాజమ్మని కాదు.”

“అయితే నిన్ను స్వేచ్ఛగా వుంచటం యికపై ప్రమాదం” అన్నాడు అర్జున్. అంతే. నా తలపై బలమైన దెబ్బ పడింది.

4

లేచేటప్పటికి ఈ గదిలో వున్నాను.

అయిదు నిమిషాల పాటు యేమీ అర్థం కాలేదు. ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా అర్థం కాసాగింది. ఒక్క ఉదుటున లేచి కూర్చున్నాను. తలుపువద్దకి పరిగెత్తాను. లాగి చూశాను. రాలేదు.

బాది చూశాను ఎవరూ రాలేదు.

నన్ను ఖైదీని చేశాడని అర్థమైంది. బాధ, కసి,

కోపం, నిస్సహాయత ఒక్కసారిగా ఆవహించాయి. నీరసంగా కుర్చీవద్దకి నడిచి అందులో కూలబడ్డాను.

అప్పుడు చూశాను, టేబుల్ పై టేప్ రికార్డర్.

చటుక్కున ఆన్ చేశాను.

"పవన్! నువ్వు నా స్నేహితుడివే! అయినా నిన్ను బందీని చెయ్యక తప్పటంలేదు. అందుకు నన్ను క్షమించాలి.

"నిజానికి మనిద్దరిలోనూ స్వార్థం వుంది. అయితే నా స్వార్థం గెలిచే పొజిషన్ లో వుంది. ఇది గుర్తుంచుకోవటం మంచిది.

"కుటుంబ సమస్యల్తో సతమత మవుతూ నీలోని రచయిత చావబోతున్నందుకు నువ్వు చెరువుగట్టున ఒంటరిగా కూచుని కుమిలిపోతోన్న సమయంలో నేను నిన్ను అదుకొన్నాను. నీకు గుర్తుందా? ఈ వూరు రాగానే నిన్ను ఓ ప్రశ్న వేశాను. నువ్వు పేరు కోసం రాస్తావా డబ్బు కోసం రాస్తావా అని. డబ్బు కోసమేనని నువ్వు మనస్ఫూర్తిగా అన్నావు. ఆ తర్వాత నా తంటాలేవో నేను పడ్డాను.

"నీకు అవకాశం యివ్వబడింది. అందుకు ప్రతిఫలంగా నీకు నిస్వార్థంగా డబ్బు ముట్టజెబుతూ వచ్చాను.

"రచయితగా నీ స్థానంలో నేను చెలామణీ అవుతోన్న మాట నిజమే. అందువల్ల నా స్టేటస్ పెరిగింది. రకరకాల వ్యక్తులు పరిచయ మవుతున్నారు. ఎన్నో పత్రికల్లో కొన్ని ఫీచర్లు నిర్వహిస్తున్నాను. ఎన్నో సాహితీ కార్యక్రమాలకి హాజరవుతున్నాను. కొన్ని కార్యక్రమాల్లో పాల్గొంటున్నాను.

"అఫ్ కోర్స్! ఆ ఫీచర్లకి సంబంధించిన మేటరు,

ప్రశ్నలకు జవాబులు నువ్వే వ్రాస్తున్నావనుకో! కాని అందుగురించి నేను పత్రికాఫీసుల చుట్టూ ఎన్నిసార్లు తిరగాలి? రచయితగా, సీరియల్ రచయితగా, ప్రముఖ సీరియల్ రచయితగా ఎంతెంత దూరంలో వున్న స్థలాలకి హాజరవ్వాలి?

"పేరున్న రచయితనని ఎన్నో పేద సంస్థలు వివిధ సందర్భాల్లో విరాళాల కోసం ఎగబడుతున్నాయి. బొచ్చుకుక్క కొన్నందుకు పార్టీ. స్కూటరు రంగు మార్పించుకొన్నందుకు పార్టీ. వేసవికాలం వచ్చేసిందని కూలింగ్ గాగుల్సు కొన్నందుకు పార్టీ! బర్త్ డే జరుపుకున్నందుకు పార్టీ చివరకి కొత్త పెన్ను కొంటే కూడ పార్టీ యివ్వాల్సి వస్తోంది.

"ఈ ఖర్చులన్నీ రచయితగా నాకు ముద్రపడ్డాక ఎదుర్కొంటున్నవే! ఒక గవర్నమెంటు ఉద్యోగిగా యివన్నీ నేను ఎదుర్కొగలనా? నిజంగా నేనే రచయితనై వున్నా రచయితగా నే నార్జిస్తోన్న పైకంలోంచి ఈ ఖర్చులకి వినియోగించి వుండేవాణ్ని — అంతెందుకు? నువ్వే రచయిత వనుకో. నీ పేరుమీదే రచనలన్నీ వస్తున్నాయనుకో. ఈ స్టేటస్ నువ్వు మెయిన్ టెయిన్ చేసుండేవాడివి కావూ!? ఆ స్టేటస్ కి తగ్గట్టుగా ఖర్చు పెట్టి వుండేవాడివి కాదూ!

"తేడా అల్లా ఒకటే! నా స్థానంలో నువ్వు రాస్తున్నావు. నీ స్థానంలో నేను ఖర్చు పెడుతున్నాను.

"నువ్వు సడన్ గా ఎదురుతిరిగేసరికి నా కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. ప్రస్తుతం 'తెలుగు ప్రభ' వారపత్రికలో 'నిప్పుల మెట్లు' సీరియల్ నడుస్తోంది. ఇంకా ఆరు ఇన్ స్టాల్ మెంట్సు యివ్వాలి. నువ్వు మధ్యలో మొండి

చెయ్యి చూపితే నేను ఆత్మహత్య చేసుకోవాల్సి వస్తుంది. అందుకే ఈ చర్య తప్పలేదు.

"ఈ గదిలో నిన్ను స్పృహలేని స్థితిలో పడకేయించి నందుకు నన్ను మన్నించు. ఇకేమీ మనసులో పెట్టుకోకు. నిప్పుల మెట్లు నవల త్వరగా పూర్తిచెయ్యి. ఆ తర్వాత మనిద్దరం కలసి ఒక ఒప్పందాని కొద్దాం. నీకే మాత్రం అసౌకర్యం కల్గినా ఎడమవైపు బటన్ నొక్కు... ఇది జైలు అని నువ్వు భావిస్తే మాత్రం క్షంతవ్యుణ్ని..."

క్లిక్కుమంది టేప్‌రికార్డరు.

5

టేపులోని అర్జున్ మాటలు నాకు తృప్తి కలిగించ లేదు.

జనసమ్మర్దం అధికంగా వున్న రైలుపెట్టెలో మొదట నిలబడటానికి సందు దొరికితే చాలనిపిస్తుంది. నలుగురు ప్యాసింజర్లు దిగిపోతే కూచోడానికి స్థలం వుంటే ఎంత బావుణ్ను అనుకుంటాం. మరి నలుగురు దిగిపోతే ప్రక్క నున్న వాడితో "కాస్త తప్పుకోవయ్యా! నడుం నెప్పెడు తోంది. కాసేపడుకొంటాను" అంటాం.

ఇది మానవ సహజం.

నేను రచయితని కావచ్చు. అయినా నేను మనిషినే. నాకూ ఆశలున్నాయి, కోరికలున్నాయి. సమస్యలున్న ప్పుడు నాకు డబ్బు తప్ప మరేమీ కన్పించలేదు. ఒక్కొక్క సమస్యా తీరేకొద్దీ మానవసహజమైన కోర్కె జనించటంలో వింతేమీ లేదు.

అయినా ఆ నాటి నా మాటలు నాకు యిప్పటికీ బాగా గుర్తున్నాయి! నువ్వు పేరు కోసం రాస్తావా డబ్బు కోసం రాస్తావా అని అడిగినప్పుడు 'ప్రస్తుతం

డబ్బు కోసమే' అన్నాను. ప్రస్తుతం అన్న పదంలో ఎంతో అర్థం దాగుంది. అది అర్థం చేసుకోలేకపోవడం అర్జున్ అవివేకాన్ని చాటుతోంది.

నాకు అర్జున్ సాయం చేసుండొచ్చు. అయితే యిందులో అతని స్వార్థం తొంభై శాతం వుంది. అదృశ్య శక్తిగా వ్యవహరిస్తూ అతనికి నే నెంతో కీర్తి తెచ్చి పెట్టాను. దాని కతడు జీవితాంతం కృతజ్ఞుడై వుండాలి.

నే నిప్పటికి మొత్తం పదమూడు నవలలు రాశాను. పేరు రావటానికి ఒక్కటి చాలు. ఆ తర్వాత ఎడిటర్లు చెప్పి రాయించుకొన్నారు. కోవెల మాసపత్రిక పదివే లిచ్చింది. మొదటి మూడింటినీ అలా పక్కకి పెట్టినా సగటున నవలకి పదివేలు వేసుకొన్నా పదింటికీ ఒక లక్ష!....

అందులో పాతిక వేలు నాకు యిచ్చినా మరో అయిదు వేల వరకూ నా చెల్లెళ్ళ పెళ్ళి సంబంధాల కొరకు ఖర్చు పెట్టినా యింకా డెభ్భై వేల మాటేమిటి? ఒప్పందం ప్రకారం తను మరో డెభ్భై వేలు కలిపి యివ్వాలి. అలా అవసరం లేకున్నా కనీసం వున్న విషయాలు దాచకుండా చెప్పి చెరిసగం తీసుకొందాం అని చెప్పివున్నా నా కింత బాధ కలిగుండక పోయేది.

విషయం దాచి మోసం చేస్తూ ముప్ఫై మూడు నాలుగు వేలు మొహాన పారెయ్యటం మిత్రద్రోహం కాదూ!

ఆఖరుకి—ఆఖరుకి నన్ను బందీని చేస్తాడా? నిప్పుల మెట్లు సీరియల్ మధ్యలోనే ఆపేసి ఉడాయిస్తానని భయం కాబోలు!

సరే! నిప్పుల మెట్లు సీరియల్ పూర్తయ్యాక సెటిల్

మెంట్ కొస్తానన్నాడు కదా! 'చివరి అవకాశం ఇద్దాం, మానవత్వం వున్న మనిషిగా!' అనుకొని మనసుని శాంతి పరచుకొని రచన చెయ్యటానికి ఉపక్రమించాను.

అదే నేను చేసిన పొరపాటు!

6

అడుగుల చప్పుడు ఆలోచనలకి అంతరాయం కల్గించింది. అప్రయత్నంగా చెంప తడుముకున్నాను. వాడు ఇందాక కొట్టిన చెంపదెబ్బ తాలూకు అనుభూతి ఆ ప్రాంతాన్నింకా వదిలిపోలేదు.

వాడే! సందేహం లేదు!

"మనసు మార్చుకున్నావా?" బొంగురు గొంతుతో అడిగాడు అర్జున్.

అశోక వనంలో సీతాదేవిని పూర్వం రావణాసురుడు ఇలాగే అడిగాట్ట. వాణ్ని సూటిగా చూట్టానికసహ్యం వేసి సీతాదేవి చేతిలో వున్న గడ్డిపోచని చూస్తూ సమాధానం చెప్పిందట. దానర్థం నాకు రాముడి అండ వుంది, ఆయన ముందు నువ్వు గడ్డిపరకతో సమానంరా వెధవా, పిచ్చిగా వాగకు, గడ్డిపోచలాగే చీలిపోతావు అని.

అలానే నేనుకూడ యిందాక నేను తిని చెయ్యి కడిగేసిన ఎంగిలి కంచంవేపు చూస్తూ చెప్పాను, నువ్వు 'ఎంగిలి వెధవ్వి' అనే అర్థం స్ఫురించేలా.

"లేదు. మార్చుకోవాల్సిన అవసరంలేదు. మార్చుకోలేదు, మార్చుకోను."

"అనవసరంగా నష్టపోతావు సుమా!" హెచ్చరిస్తున్నట్టుగా అన్నాడు వాడు.

"ఇప్పుడు నష్టపోయిందానికన్నా నా!? అర్జున్! నిప్పుల మెట్లు నవల పూర్తయ్యాక ఒక ఒప్పందానికొద్దా

మున్నావ్. మనసూ మస్తిష్కం అవమానంతో క్లేశంతో దహించుకుపోతున్నా, లేని ఓపికని, కాని ఏకాగ్రతని అరువు తెచ్చుకొని పూర్తిచేశాను. నెలన్నర కావస్తోంది. ఇంతవరకూ...."

"ఆఫర్ యివ్వలేదనడం అన్యాయం, నేను 'ఊఁ' అంటే చాలు. తెలుగుప్రియ వారపత్రిక సీరియల్ వేస్తామంటున్నారు. వాళ్ళదే బాలప్రియ పిల్లల పత్రిక వుందిగా. పిల్లల సీరియల్ కూడ కావాలట. నువ్వు 'ఊఁ' అనందే నేనెలా అనగలను?"

"తప్పకుండా రాస్తాను. కాని నన్ను బంధవిముక్తి చెయ్యాలి. రచయితగా ఇకమీదట నా పేరు వెయ్యాలి. కావలిస్తే పారితోషికంలో సగం నువ్వు తీసుకో!"

"ఇది మన ఒప్పందంలో నువ్వు తొలిరోజుల్లోనే కుదుర్చుకోవాల్సిన మాటలు. అదేం వీల్లేదు. అంతా ఇప్పట్లా జరగాల్సిందే! కాకపోతే నవలకు ఐదువేలు చొప్పున యిస్తాను...."

"నువ్వు మిగిలింది కొట్టేస్తావ్."

"అదంతా నీకనవసరం."

"నేను వ్రాయను."

"ఈ మాట అంటేనే నీ దవడ పేలిపోయింది. మళ్ళీ అదే మాట వల్లిస్తున్నావు."

"వల్లించడం కోసమే వల్లెవేశాను. ముల్లెలా భద్రపరచాను. నువ్వు ముల్లుతో గుచ్చినా మాట మార్చను."

"అయితే కథే మారిపోతుంది. నేను మార్చాల్సివస్తుంది. ఇంతకాలం ఒకరకమైన సుందరమైన సుందర జీవితానికి అలవాటు పడిపోయాను. నీలో మార్పువల్ల నా జీవితానికి ఫుల్ స్టాప్ పడుతుంది, అది నేను సహిం

చను. నాకీ జీవితమే కావాలి.

"సాహితీ వినీలాకాశంలో ఎవర్‌గ్రీన్ హీరోగా ఇలాగే వుండాలి. అందుకే మన ఒప్పందంలో మార్పేమీ తేబోవడంలేదు. యెప్పట్లాగే నాకు అదృశ్యశక్తిగా వుంటూ నువ్వు రచనలు చేస్తావు. నేను సమాజంలో రచయితగా యిలాగే వెలిగిపోతుంటాను. హాహాహా!!"

యిదొక పిచ్చి! యిదొక ఉన్మాదం!! ఇదొక మూర్ఖత్వం!!! ఇదొక జబ్బు! ఈ పిచ్చితో వెర్రివాడయ్యాడు అర్జున్. ఈ ఉన్మాదంతో మూర్ఖుడయ్యాడు అర్జున్.

రోగికి పథ్యం రుచించదు!

ఇలాంటి మార్పు మనిషికి శ్రేయస్కరం కాదు. ఇందులో నాకూ భాగముంది. ఇదిలాగే కొనసాగిస్తే యెంతో ప్రమాదం.

అయితే ఎలా అరికట్టాలో తెలీలేదు.

ఒకటే మార్గం!

నేనికపై నీ పేరుతో రాయనని ఖచ్చితంగా చెప్పడమే!

అలా చెబితే నాకేమైనా ముప్పొస్తుందా? చంపేస్తాడా? చిత్రహింసలు పెడతాడా?

నేను సహజంగా పిరికివాణ్ని. ఎదటి మనసు నొప్పించటం చేతగానివాణ్ని. అందుకే తరచూ బాధల్ని కౌగలించుకుంటూంటాను. లేకపోతే మరేమిటి? నిప్పుల మెట్లు నకల సగంలో వున్నప్పుడే ఇక రాయనని భీష్మించుకూర్చున్నట్లయితే ఠక్కున దారికొచ్చేవాడు.

వాడు నాకు యింత ద్రోహం చేసినా యింకా నేను మానవత్వాన్నే ప్రదర్శించాను. నిప్పుల మెట్లు పూర్తిచేసి

అప్పగించాను. ఇప్పుడు పెండింగ్‌లో లేదు. తెలుగుప్రియ, బాలప్రియ పత్రికలకి ఆర్టికల్స్ కావాలి. వాటికి ఐదు వేలు చొప్పున అంటున్నాడు.

"....సారీ అర్జున్! నా వల్ల కాదు" అన్నాడు నీరంగా.

"ఓ—ఎందుకిలా మారిపోయావు?" పిచ్చిగా తల కొట్టుకున్నాడు అర్జున్.

"నేను మారలేదు. నీ స్వార్థం నన్ను మార్చింది. నీకు బందీగా వుంటూ నువ్వాడించినట్లల్లా ఆడటానికి నేనేం కీలుబొమ్మని కాను."

"ఆల్ రైట్! ఎంత కావాలి?"

"స్వేచ్ఛ కావాలి నాకు."

"అది మాత్రం జరగని పని."

"అయితే రచయితగా నీకు తెరపడబోతోంది."

అప్పుడు చూశాను అర్జున్‌లో ఉగ్రనరసింహాన్ని. అప్పుడు చూశాను అర్జున్‌లో వీరావేశాన్ని.

"నువ్వు ఎన్ని చిందులు వేసినా లాభంలేదు. నన్ను చంపేసినా నష్టంలేదు. ఇక నీ ఆటలు సాగనివ్వను. మిత్రుడనికూడ చూడకుండా నన్ను బంధించడానికి సైతం వెనుదియ్యని కిరాతుడివి నువ్వు. ఇక నువ్వు మామూలు జీవితం గడపక తప్పదు మిష్టర్ అర్జున్!" గంభీరంగా అన్నాను.

బదులుగా చప్పట్లు కొట్టాడు అర్జున్. నల్లగా వున్న చలమయ్య పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ వచ్చాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాను. చలమయ్యను చూసి కాదు. చలమయ్య చేతుల్లో గిలగిలా తన్నుకుంటోన్న రత్నని చూసి. రత్న యిప్పటివరకూ పెళ్ళికాకుండా వున్న నా

వంటి చెల్లెలు! మూతికి టేప్ అతికించబడివుంది.

"రత్నా!" ఆర్తిగా అర్చాను.

విలాసంగా నవ్వాడర్జున్.

"నిన్ను చంపేస్తే నీకుండకపోవచ్చు నష్టం. నాకుంది. నీ ప్రాణం నా ప్రాణంకన్నా అమూల్యమైంది. నీ ప్రాణం తియ్యకుండా నే తియ్యడానికి నీ ప్రాణంలో ప్రాణమైన నీ చెల్లెల్ని స్వాధీనం చేసుకున్నాను. ఇప్పుడు చెప్పు. ఈ పిల్ల నీ అరో ప్రాణం! చెప్పినమాట బుద్ధిగా విని కాగితం కలం తీసుకుంటావా లేక...."

నా బుర్ర పని చెయ్యడం మానేసింది. ఎంతకు తెగించాడు వీడు!? ఆఖరికి నా బలహీనతపైన దెబ్బతియ్యాలని చూస్తున్నాడు.

మళ్ళీ అందుకున్నాడు అర్జున్.

"ఎలాగూ నీ దృష్టిలో కిరాతుణ్నయ్యాన్నేను. ఆ పేరుని సార్థకం చేసుకుంటాను. త్వరగా తేల్చి చెప్పు."

"ఏం చెయ్యబోతున్నావు దాన్ని!?" వెర్రివాడిలా ప్రశ్నించాను.

"పేరు లేకున్నా మహోన్నతమైన రచయితవు నువ్వు. ఆమాత్రం గ్రహించలేవూ!? కథావస్తువు దొరికితే కలంతో ఆడుకుంటారు రచయితలు. ఆడది దొరికితే కామంతో ఆడుకుంటారు కిరాతులు."

"స్టాపిట్!" గట్టిగా అర్చాను. "ఇడియట్! మొదటి నుండీ నా చెల్లెళ్ళని చెల్లీ చెల్లీ అని పిలుస్తూ ఇప్పుడింత నీచానికి పాల్పడతావా!?"

"అవకాశవాదులకి నైచ్యమే ఆయుధం బ్రదర్! అది లేకుంటే మాకు మనుగడే లేదు. ఇప్పుడు నువ్వు చన చెయ్యడానికి ఒప్పుకున్నావనుకో! రత్న నాకు తల్లి

అవుతుంది."

తల పట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడిపోయాను బావురుమని ఏడుస్తూ.

7

మనసంతా శూన్యంగా వుంది. మస్తిష్కమంతా శూన్యంగా వుంది.

కాళ్ళు లేని రక్త కన్నీటితో ఏడుస్తూ జాలిగా చూస్తూ ఆ శూన్యంనిండా నిండిపోతోంది.

ఎలా వస్తాయి వూహాలు?

ఎలా సాగుతాయి అక్షరాలు??

భగవాన్! నాకు తగిన గుణపాఠమే నేర్పావు. పవిత్రమైన, అమూల్యమైన సారస్వతాన్ని ఈ దుర్మార్గుడికి తాకట్టు పెట్టినందుకు నాకు తగిన శాస్తి జరిగింది.

నా కోరలు పీకేశాడు అర్జున్.

ఇప్పుడు నేను కలం పట్టక తప్పదు.

అర్జున్‌కి బానిసగా బతక్క తప్పదు.

ఖైదీగా నాకు మనుగడ తప్పదు.

ఎదిరించడానికి మార్గంలేదు.

తప్పించుకోవడాని కవకాశంలేదు.

ఈ రెంటిలో ఏది జరిగినా నా చెల్లెలి బతుకు నాశనం కాక తప్పదు.

కర్తవ్యమూఢుడైపోయాను.

"ఎంతవరకొచ్చింది నీ కలం?" గంభీరంగా విన్పించింది.

ఆత్రంగా వెనుదిరిగి చూశాను.

ఎవ్వరూ కన్పించలేదు. బహుశా ఎక్కడో స్పీకర్ అమర్చబడి వుండాలి.

"చెల్లెలి బ్రతుకు నాశనం కాబోతోందని ప్రత్యక్షంగా తెల్సినా నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు కూర్చున్నవాణ్ణి నిన్నే చూస్తున్నాను. ఇప్పుడు కిరాతుడివి నువ్వు. పోనీ నీ ముద్దుల చెల్లెలి కంఠస్వరమైనా విను. కాస్తయినా కనికరం కలుగుతుందేమో!"

మరుక్షణం రత్న ఏడుపు గొంతు వినిపించింది.

"అన్నయ్యా! నాకేమైనా ఫర్వాలేదు. నువ్వుమాత్రం వీడికి లొంగకు...."

ఫట్ మన్న శబ్దం వినిపించింది.

"రాయమని చెప్పవే అంటే రాయొద్దని చెబుతావా!" అన్న అర్జున్ గొంతు పులిలా గాండ్రించింది.

ఏడుపు! మూలుగు!! నిశ్శబ్దం!!!

దిగ్గున లేచాను కుర్చీలోంచి. పిచ్చిగా గదంతా పరిగెత్తాను. "అర్జున్! ప్లీజ్, దాన్నేమీ చెయ్యొద్దు. రాస్తున్నాను. ఇదుగో— మొదలు పెడుతున్నాను. 'మంచు పూలు' అనే పేరుతో వ్రాయబోతున్నాను. తెలుగు ప్రియకు టైటిల్ పంపేసెయ్."

నాలోంచి ఏడుపు తన్నుకొస్తోంది. ఎంత ఆపుకుందామనుకున్నా సాధ్యం కావటంలేదు. బిగ్గరగా ఏడ్చేశాను.

"దట్స్ గుడ్. బట్ డిసీజ్ బాడ్. ఏడుపు ఆడదాని లక్షణం. మగాడెప్పుడూ ఆడది కాకూడదు. మొదటి ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్ పూర్తయ్యాక రత్న నిక్షేపంలా మీ యిల్లు చేరుతుంది. అంతవరకూ సకలమర్యాదలతో నాకతిథిగా వుంటుంది."

"వద్దు. దాన్ని పంపెయ్. మా అమ్మ దిగులు పడుతూంటుంది. అది అసలే అభాగ్యురాలు. దాన్ని చూడందే అమ్మ వుండలేదు. ప్లీజ్—రత్నని పంపెయ్."

"ఆల్ రైట్. ఇప్పుడే పంపేస్తున్నాను. మరి మాట నిలబెట్టుకుంటావ్ కదూ!"

"ఈ రోజే—యిప్పుడే మొదలు పెడతాను. బైదిబై-నాక్కొంచెం విస్కీ కావాలి."

"గంటలో తెప్పిస్తాను. అవసరమనుకుంటే దాంతో స్నానం చెయ్యి" అన్నాడు అర్జున్ ముగింపుగా.

జిడ్డోడుతోన్న మొహాన్ని చల్లని నీటితో కడుక్కున్నాను. కుర్చీలో కూచున్నాను. మొహానికి పట్టిన జిడ్డునైతే కడుక్కోగలిగాను గాని మనసుకి పట్టిన జిడ్డునెలా కడుక్కోవటం?

మనసుని ప్రశాంతత కౌగలించుకోందే రచనెలా సాగుతుంది?

అందుకే విస్కీ!

అందుకే మైకం!!

ఈ ఆవేదనని బలవంతంగా హత్య చెయ్యాలి నేను. అందుకు తగిన ఆయుధం మద్యం మాత్రమే!!

ఇతివృత్తం ఆలోచించడానికి పూనుకున్నాను.

మనసు మాట వింటేనా!?

ఆలోచనలు సాగుతూనే వున్నాయి.

మధ్యలో తెగిపోతూనే వున్నాయి.

కొత్తవి పుట్టుకొస్తూనే వున్నాయి.

అర్థాంతరంగా ఆగిపోతూనే వున్నాయి.

'టప్'మన్న శబ్దం విని అప్రయత్నంగా తలెత్తాను.

చలమయ్య విస్కీ సీసా టీపాయ్‌పై పెట్టి వెనుదిరిగి వెడుతున్నాడు.

మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది. ఆలస్యం చెయ్య

లేదు నేను. టేబుల్ మీదున్న పేపర్ వెయిట్ తీసు కున్నాను. గురిచూసి తలకేసి విసిరాను. నా గురి తప్ప లేదు. చిన్న మూలుగు మాత్రం వెలువడింది చలమయ్య పెదవులనుండి. తల పట్టుకొని మొదలు నరికిన వృక్షంలా కూలిపోయాడు.

చచ్చాడో బ్రతికాడో ఆలోచించే వ్యవధి లేదు నాకు. లేడిలా చెంగున దూకి పరిగెత్తాను. గది దాటాను. ఎన్ని రోజులున్నానో, ఎన్ని వారాలున్నానో ఈ గదినే ప్రపంచంగా చేసుకుని.

ఈరోజు విముక్తి లభించబోతోందా నాకు!?

అంత అదృష్టం ఇంత త్వరగా రాబోతోందా నాకు? రోజూ కిటికీలోంచి అన్నం అందించే చలమయ్య ఇవాళ మెయిన్ డోర్ తెరుచుకొని వచ్చాడు. ఇదేనా నా అదృష్టం?

అవును. రత్నని చూడగానే నేను తెంబేలు పడి పోయాను. రచన చేస్తానని వాగ్దానం చేశాను. మంచు పూలు టైటిల్ కూడ యిచ్చాను. మన చేతిలోంచి ఏదెక్కడికి పోతాళ్ళే అన్న ధీమాతో చలమయ్యని రాచమార్గంగుండా పంపించాడా అర్జున్!

అంతే అయ్యుంటుంది.

రత్న ఏమైంది? వదిలి పెట్టాడా? మొదటి ఇన్‌స్టాల్ మెంటు ఇవ్వందే వదిలిపెట్టనన్నాడే! దాని పరిస్థితి ఎలా వుందో! ఎన్ని బాధలు పెడుతున్నాడో ఏమిటో! వస్తా నని చెప్పాడు మళ్ళీ. వదిలి వుంటాడా?

మంచుపూలు తొలి విడత యిచ్చినా దాన్ని సుర క్షితంగా గమ్యం చేరుస్తాడనే గ్యారంటీ ఎక్కడుంది? తర్వాతి ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్సు యిస్తానో యివ్వనో అని

అట్టే పెట్టుకోవచ్చుగా! అదసలే కాళ్ళులేని పిల్ల. ఎన్ని బాధలు పెడుతున్నాడో ఏమో!

పాపం అమ్మ! నేను ఉత్తరాలు రాయకపోతేనే బెంబేలుపడే అమ్మ! రత్న కనిపించకపోయేసరికి యెంత కంగారు పడుతోందో ఏమో! ఆమె పరిస్థితి ఎలావుందో!

బందీగా వున్న ఈ పీరియడ్‌లో ఒక్క ఉత్తరం రాసే అవకాశంకూడా యివ్వలేదు వాడు! కోడ్‌లాంటి దుపయోగించి నా ఉనికిని బైటి ప్రపంచానికి తెలిసేస్తా నన్న భయం!

ఇన్నాళ్ళకి ప్రతిఘటించే అవకాశం వచ్చింది. ఈ ప్రతిఘటనకి పర్యవసానం?

నా మనసు క్రమంగా పాషాణమైపోయింది.

ఆ గదిలోంచి మరో గదిలోకి అడుగు పెట్టాను.

మసక చీకటి రాజ్యమేలుతోంది.

నిశ్శబ్దం తాండవం చేస్తోంది.

ఏదో వాసన లీలగా ముక్కుపుటాల్ని సోకుతోంది. ఏమిటది?

ఇంక్!

అవును — ప్రింటింగ్ ఇంకు!!!

ప్రింటింగ్ ఇంకూ న్యూస్‌ప్రింటూ కలగాపులంగా వెలువరిస్తోన్న వాసన!!

మై గాడ్! వీడు పబ్లిషింగ్ హౌస్ కూడా నడుపుతున్నాడా! ఇంతవరకూ నాకా ఆలోచనే రాలేదు.

ఓ నవల ఓ పత్రికలో సీరియల్‌గా రాగానే పబ్లిషర్లు దానికోసం ఎగబడతారు. పుస్తకరూపంలో రచన వెలువడటమే ఆలస్యం. హాట్‌కేకుల్లా అమ్ముడుపోతాయవి!

రాస్కెల్ సొంత పబ్లిషింగ్ హవుస్ పెట్టిన విషయం నాతో మాట మాత్రమైనా చెప్పలేదు. ఎంత ఆదాయం!?

మొత్తంమ్మీద నేను నిలువుదోపిడీ చెయ్యబడ్డాను.

గబగబా మరో గదిలోకి మారాను. మెట్లు కన బడ్డాయి. ఎక్కి పైభాగం చేరుకున్నాను.

పరిసరాలు చూశాక నోట మాట రాలేదు నాకు....

8

మై గాడ్!

ఇది 'తెలుగు సీమ' వార పత్రిక ఆఫీసు!!

కంపోజింగ్ సెక్షన్ యిది!!!

అంటే—అంటే—నేనిన్నాళ్ళూ తెలుగుసీమ వార పత్రిక అండర్ గ్రౌండ్‌లో బంధింపబడ్డాను. అర్జున్ యింట్లో కాదు!!

తెలుగుసీమ ఎడిటర్‌కీ అర్జున్‌కీ బాటిల్ ఫ్రెండ్‌షిప్ ఉంది. ఆ స్నేహంతో వాళ్ళిద్దరూ చేతులు కలిపి నన్ను చదరంగంలో పావుని చేసి ఆడించారు. ఆడిస్తున్నారు.

ఎంత మోసం! ఎంత వంచన!! ఎన్ని అబద్ధాలు?!

అప్రయత్నంగా జేబు తడిమాను. కేసెట్ తగిలింది. ఇది నా వెంట వుండాలి. నాతోబాటే వెలుగు మొహం చూడాలి. ఇందులో వాడు నన్ను పేరుతో పిలుస్తూ మాట్లాడాడు. వాడి కంఠస్వరం కూడ ఒరిజినల్‌గా వుంది.

ఇదొక్కటే వాణ్ణి పట్టించడానికి తగిన ఆధారం.

చుట్టూ కలయజూశాను.

ఇప్పుడు ఆఫ్‌సెట్ ప్రింటింగ్, ఫోటో టైప్ సెటింగ్ వగైరా ఆధునిక యంత్రసామగ్రి వచ్చింది. అందుకే పాతకాలం ప్రింటింగ్ మిషన్‌లు ఓ మూల బూజుపట్టి వున్నాయి.

రకరకాల కేవ్‌లు! వాటిలో రకరకాల డైవ్‌లు!!

అర్జున్ వెంట ఈ వూరొచ్చిన తొలిరోజుల్లో ఓసారి ఈ ఆఫీసుకొచ్చాను. అప్పుడు అంతా చూపించారు, ఎడిటర్ గది, ప్రాసెసింగ్ సెక్షను, ఆర్టిస్టుల రూము, ప్రూఫ్ కరెక్షన్సు జరిగే విభాగం, అసోసియేట్ ఎడిటరు సీటు, అసిస్టెంట్సు, సబ్ ఎడిటర్లు కూర్చునే రూమ్సు— అబ్బో ఎన్ని గదులు? ఎంత ఎస్టాబ్లిష్‌మెంటు?

రెండు ట్యూబ్‌లైట్లు మాత్రం వెలుగుతున్నాయి. కుడివైపు ద్వారంలోంచి వెడితే ఆఫ్‌సెట్ ప్రింటింగ్ వున్న విశాలమైన హాలు వస్తుంది. అక్కణ్నుండి మిగత గదులకి వెళ్ళే మార్గం నాకంతగా గుర్తులేదు.

అయినా తప్పదు. చీకట్లో బాణంలా దూసుకుపోవాల్సిందే! ఎవరయినా ఎదురుకావటం కాకపోవటం, పట్టుబడటం, పడకపోవటం అనేది నా అదృష్టంపై ఆధారపడి వుంది.

నాకు కాపలాగా చలమయ్య ఒక్కడే నియమించబడినట్టుంది. వాడింతవరకూ రాలేదు కాబట్టి పేపర్ వెయిట్ తన గట్టిదనాన్ని బాగా నిరూపించుకొని తన విధ్యుక్త ధర్మాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తించిందన్న మాట.

చక చక అడుగులు వేశాను.

పొడుగాటి నడవా వచ్చింది. కుడివైపూ యెడమవైపూ గదులున్నాయి. సబ్ ఎడిటర్లూ ఆర్టిస్టులకు సంబంధించినవి.

చప్పుడు చెయ్యకుండా పరిగెత్తబోతూ ఓ గదిలో ట్యూబ్‌లైటు వెలుగుతూండటంతో ఆగిపోయాను.

నన్నే పత్రికాఫీసులో బంధించాడూ అంటే రత్నని

తన యింట్లో బంధించేంతటి వెర్రివాడు కాడు అర్జున్. అది కూడా యిక్కడే యెక్కడో వుంటుంది. ఇక్కడ లేదుకదా!

తలుపులు నా కంటే ఎత్తులో వున్నాయి. వెంటిలేటర్ లోంచి లోపలి దృశ్యాన్ని చూడవచ్చు. కాని ఎక్కడానికి స్టూల్ లాంటి సాధనం లేదు. గోడలు నున్నగా వున్నాయి.

నెమ్మదిగా అటూ యిటూ చూశాను. పెద వ్విరిచాను.

ఈలోగా మాటలు వినిపించాయి, లోపల్నుండి. తలుపులకి చెవి ఆనించాను.

"రాస్తూంటాడంటావా?" ఎడిటర్ ప్రశ్న.

"రాయక ఛస్తాడా?! చావాలనుకొన్నా చావనిస్తామా? అక్కడికీ యెంత బెట్టు చేశాడనుకొన్నావ్? నువ్వు చెప్పిన అయిడియా అమోఘంగా పని చేసింది" ముద్ద ముద్దగా అర్జున్ కంఠస్వరం.

ఇద్దరూ కల్సి తాగుతున్నారన్న మాట.

మళ్ళీ ఎడిటర్ కంఠం పలికింది.

"ప్రతి వస్తువుకీ గరిమనాభి వున్నట్టే ప్రతి మనిషికీ బలహీనత వుంటుంది. దాన్ని చూసి దెబ్బ కొట్టామంటే తప్పక పడిపోవాల్సిందే! పవన్ చెల్లెళ్ళ పెళ్ళిళ్ళయి పోయాయి. మిగిలింది ముసలి తల్లీ ఒంటి చెల్లెలూను. తల్లి మేలా చెల్లాయి మేలా అని బాగా ఆలోచించాను. తల్లయితే చంపుతామని మాత్రమే బెదిరించగలం. అదే చెల్లెలైతేనా! మానభంగం చేస్తామని కూడ బెదిరించడానికాస్కారం వుంటుంది...."

"అందుకేగా పార్టీ ఇస్తున్నాను!?"

"పార్టీ ఒక్కటే చాలా!?"

"మైకం రానివ్వు భాయ్! మంచు పూలు టైటిల్ యిచ్చాడుగా గురుడు! ఇరవై వేలు ప్రామిస్ చేశాడు తెలుగుప్రియ ఎడిటరు. నీకు పదివేలిస్తాను."

"థాంక్యూ! మరి పవన్ కో!?"

"నీకు పదివేలూ వాడికి ఐదు వేలూ పోతే బోడి ఐదు వేలేనా మిగిలేది!? వాడికీ సారి యివ్వను. అరిస్తే రత్నని కరుస్తానంటాను. ఇంకా అరిస్తే నిజంగానే కరిచేస్తాను."

"నేనిందాకే కరిచేశాను!"

"వాట్!?" అర్జున్ గట్టిగా అరిచాడు.

నేను కొయ్యబారిపోయాను. మైగాడ్! నా వూహ కరక్టే అయింది. దాన్ని పంపించలేదు. ఇక్కడే బంధించారు. పైగా.... పైగా ...

"సారీ గురూ!" సంజాయిషీ ధోరణిలో అన్నాడు ఎడిటరు. "దాన్ని నా ప్రైవేట్ గదిలోనే బంధించాం గదా! ఇందాక నువ్వు లేవు. బాటిల్స్ ఓపెన్ చెయ్యడానికి ఓపనర్ కనిపించలేదు. కత్తి కోసమని నా గదిలోకి వెళ్ళాను. దిగాలుగా ఆపిల్ పండు ముక్కలు తింటూ కూచుంది. ఆ భంగిమలో ఆపిల్ కంటే ఆ పిల్లే నాకు బాగా నచ్చింది. చెప్పొద్దూ! అప్పటికే కాస్త మైకంలో వున్నాను. ముందూ వెనకా చూళ్ళేదు...."

"ఎంతపని చేశావురా! ఈ విషయం ఆ పవన్ గాడికి తెలిస్తే కొంప మునుగుతుంది. మంచు పూలు రాయడు; మశానం పూలు రాయడు. కొంప ముంచావు కదయ్యా! అసలది బ్రతికుందో చచ్చిందో చూసొస్తానుండు. అసలు దాన్ని పంపించేస్తానని వాడికి మాటిచ్చాను. ఎందుకైనా

మంచిదని వుంచుకున్నాను....”

నా రక్తం కతకత ఉడికిపోతోంది. శరీరం విపరీతంగా కంపిస్తోంది. ఆవేశం బుసలుకొడుతోండగా నా ముక్కుపుటా లదురుతున్నాయి.

రారా! బైటికి రా! నా ముష్టిఘాతంతో నీ తలని రెండుగా చీలుస్తాను. నా బలమైన వ్రేళ్ళతో నీ గుండెలు చీల్చి ఆ రక్తంతో నా చెల్లి హృదయాన్ని చల్లారుస్తాను!

పొజిషన్‌లో నిల్చున్నాను, అర్జున్ రాగానే దెబ్బ తియ్యడానికి. అవును! నా చెల్లెల్ని పాడుచేసింది ఆ దుర్మార్గుడైనా అందుకు కారణం వీడే! అర్జున్ గాడే! వీణ్ని నిలువునా చీరేసినా పాపంలేదు.

అమ్మా రత్నా! నన్ను క్షమించమ్మా! ఏనాడో పరిస్థితులకు లొంగి నేను చేసిన సాహితీ ద్రోహానికి ఫలితంగా నువ్వు శిక్ష అనుభవించావు. నీకు జరిగిన ఈ దారుణ అన్యాయానికి నైతిక బాధ్యత వహిస్తూ ఈ క్షణం నుండి నాలోని రచయితని నిద్రకు—శాశ్వత నిద్రకు గురిచేస్తున్నానమ్మా!

మూగగా రోదించాను.

రాడేం. అర్జున్ గాడు ఎంతకీ రాడేం!?

ఇప్పుడు నా మనసు ప్రశాంతంగా వుంది. అర్జున్ గాడు గురికదా! సాక్షాత్తు ఇంద్రుడు దిగొచ్చినా నన్నేమీ చెయ్యలేడు. అంతగా అయితే నా ప్రాణం తియ్యగలడు!

ఇదివరకటి టెన్షన్ లేదు.

ఇదివరకటి బాధ లేదు.

ఇదివరకటి ఆలోచనల్లేవు.

రచయితగా నా పేరు రావాలన్న కాంక్ష లేదు.

ఇప్పుడు టెన్షన్ ఒక్కటే!

ఇక్కణ్నుంచి బైటపడి పిల్లిద్దర్నీ వెలుగులోకి లాక్కురావాలి.

ఇప్పుడున్న బాధ, ఆలోచన, కాంక్ష అన్నీ కలిపి ఒక్కటే.

నా చెల్లిని రక్షించాలి. ఆమెని అంటిపెట్టుకొని వుండాలి.

అసలు రత్న బతికుంటుందా యింతవరకూ!? తనకి జరిగిన అవమానాన్ని సహించలేక నాకు మొహం చూపించలేక ఆత్మత్యాగం చేసుకొనుండదు గదా!

భగవాన్ అలా జరక్కుండా చూడు!

ఏదెంతకీ రాదేం!

ఎడిటర్ గాడు బలవంతంగా ఆపివుంటాడు.

మళ్ళీ చెవులు రిక్కించాను.

"బాధపడకు బ్రదర్! అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఇకమీదట అలా ప్రవర్తించను కదా! నన్ను 'క్ష'మించు! ఒకవేళ యిప్పుడు దాన్ని చూడబోయినా మూడ్ మారిపోయే పరిస్థితు లెదురైతే బావుండదు. ఖరీదైన మూడ్‌లో వున్నాం. ప్లీజ్—టేకిట్ ఈజీ!" ఎడిటర్ బతిమాలుతున్నాడు.

అర్జున్ గొణుగుతున్నాడు ఏదేదో.

హుఁ! టేకిట్ ఈజీ అట! ఎంత సులభంగా అనగలుగుతున్నా డీ మాట!

సరే! అర్జున్ గాడు బైటికి రాడని తేలిపోయింది. నా రత్న—నా చిట్టితల్లి యెలావుందో చూడాలి. బతికుంటే దాన్ని—లేదా దాని శవాన్నైనా సరే—తీసుకుని

యిక్కడినుండి బైటపడాలి. ఆ తర్వాత నేరుగా పోలీస్ స్టేషన్‌కి దారి తియ్యొచ్చు.

ఎడిటర్ గది నాకు లీలగా గుర్తుంది. ఎందుకంటే మేం ఆనాడు యెక్కువసేపు కూచుని మాట్లాడింది అక్కడేగా!

నేరుగా అక్కడికి దారితీశాను. పదినిమిషాలకి అతడి ప్రైవేట్ గదిని గుర్తించగలిగాను. గదిలో ట్యూబ్ వెలుగుతోన్న చిహ్నాల్లేవు. నీలంరంగు జీరో లైటు మందంగా వెలుగుతోంది.

తలుపు తట్టే ముందు చిన్నగా వణికాయి చేతి వ్రేళ్ళు....

ఎలాంటి దృశ్యం ఎదురౌతుందో! ఎలాంటి సన్నివేశం చూడాల్సి వస్తుందో....

చిన్నగా తలుపు తట్టాను. వెన్ను జలదరించింది. ఈ మాత్రం శబ్దానికి యెవరయినా వస్తారేమో! రత్న కోసం ఎవర్నయినా కాపలాగా నియమించారేమో!

ఎవరూ రాలేదు. లోపల్నుండి రెస్పాన్స్ లేదు.

అప్రయత్నంగా తలుపు నెమ్మదిగా తోశాను. తెరుచుకుంది.

ఆశ్చర్యపోయాను. కాని ఆలోచించాక స్ఫురించింది....

ఎడిటర్ వచ్చి పశువుగా మారి వెళ్ళిపోయాక రత్నకి తలుపు గడియ వేసుకునే శక్తి వుండదు. అసలే కుంటి పిల్ల. జరగాల్సిందంతా జరిగిపోయాక తలుపు గడియ వేసుకుంటే నేం? వేసుకోకపోతే నేం?

నెమ్మదిగా లోపలికి అడుగులు వేశానో లేదో! నీడ లాంటి ఆకారం నా కళ్ళముందు ఒక్కక్షణం పాటు కదు

లాడింది. మరుక్షణం నా పొట్టలో పొడుగాటి కత్తి దిగింది!

ప్రేవులు బైటికొచ్చేశాయి. చెంబులోంచి నీళ్ళు క్రింద పోస్తున్నట్టుగా రక్తం నేలని తడుపుతోంది ధారగా కురుస్తూ.

కేక వెయ్యబోయి పళ్ళ బిగువున సహించాను. ఆ ఆకారంకేసి చూశాను.

రత్న! నా చెల్లెలు రత్న!!

ఆమె కళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తున్నాయి. అతి కష్ట మీద టేబుల్ని తలుపువద్దకి జరిపి కత్తి పట్టుకుని దాని దానిమీదకి ఎక్కి కూచుంది.

“అమ్మా.... నేనమ్మా....” అతి కష్టంమ్మీద అనగలిగాను, నేల వాలుతూ.

కెవ్వున కేక వేసింది రత్న. దబ్బుమని నామీద పడిపోయింది.

“అన్నయ్యా! నువ్వా! అయ్యో యెంతపని చేశాను? యిందాకటి రాక్షసుడు మళ్ళీ ఖచ్చితంగా వస్తాడు, వాడో—అరుణ్ గాడో యెవడో ఒకడు ఈ కత్తికి బలి కావాలని యింతసేపూ నా ప్రాణం తీసుకోకుండా ఆగాను. అఖరుకి....నిన్ను....” ఆ పైన మాట్లాడలేకపోయింది రత్న. నన్ను చుట్టేసుకుని బావురుమంది.

నా కళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. వంట్లో రక్తం తరిగిపోతోంది.

“అమ్మా....కాలం సరైన తీర్పునిచ్చింది. విధి.... సరైన గుణపాఠం నేర్పింది. భగవంతుడు తగిన శాస్తి చేశాడు. నీ పతనానికి పరోక్ష కారకుడైన నాకు యిదే సరైన న్యాయం. సరైన న్యాయం జరిగింది. కాసుల

కోసం కలాన్ని తాకట్టుపెట్టిన నేను కలాన్ని మూసినా కళ్ళు మూసినా కాలం ఒడిలో పదిలంగా నిలిచిపో గలిగితే నా చరిత్ర చెప్పుకోవాలి అందరూ అసహ్యించుకుంటే నే చిరంజీవిని కాగలను. ఆ....ఆ పని చెయ్యమ్మా! అప్పుడే నా....ఆత్మకు....శాం....తి...."

నా కళ్ళు బరువుగా మూసుకుపోతున్నాయి. తెరవాలని ఎంత ప్రయత్నించినా సాధ్యం కావడంలేదు. చివరిసారిగా రత్న కేసి చూసిన నాకు నా పొట్టలోంచి కత్తి లాగి తన పొట్టలో గుచ్చుకుంటోన్న రత్న అస్పష్టంగా కనిపించింది. కాని....

ఆలస్యమైపోయింది.

—: అ యి పో యి ం ది :—

కుర్ర కోతి

కె. వి. యస్. యన్. మూర్తి

ఆ గదిలో సూదిపడితే వినపడేటంత నిశ్శబ్దం ఆవరించుకొని వుంది. కమీషనర్ శ్రీపతి చేతులు వెనక్కి కట్టుకుని ఆ మూలనుండి యీ మూలకు అసహనంగా తిరుగుతోన్నాడు.

ఆయన బల్ల యెదురుగా వున్న కుర్చీలలో ఏడుగురు పోలీసు ఆఫీసర్లు ఆసీనులై వున్నారు. వాళ్ళల్లో పాతిక సంవత్సరాల అనుభవం గడించిన డిప్యూటీ సూపరింటెండెంట్ రమణమూర్తి వున్నాడు, సంవత్సరం క్రితమే డ్యూటీలో జాయిన్ అయిన అవినాష్ వున్నాడు. అందరూ ఒకరి ముఖాన్ని మరొకరు చూసుకుంటున్నారే తప్ప, ఎవరూ పెదవి విప్పి మాట్లాడటంలేదు.

కమీషనర్ అంత సడన్‌గా అత్యవసర సమావేశాన్ని యేర్పాటు చేశాడంటే — దాని వెనుక యేదో పెద్ద విషయమే దాగివుంది.

అందరి మనసుల్లోనూ విషయాన్ని తెలుసుకోవాలనే

ఆరాటం వుంది. కానీ కమీషనర్‌తో మాట్లాడే ధైర్యాన్ని చెయ్యలేకపోతున్నారు. ఆయనతో కలిసి పాతిక సంవత్సరాలు పనిచేసిన రమణమూర్తే చొరవ తీసుకోలేకపోయాడు. ఇక మిగిలినవాళ్ళు ఎలా ధైర్యం చెయ్యగలరు?

పావుగంట పైచిలుకు పూర్తి టెన్షన్‌తో గడిచిపోయింది.

కమీషనర్ టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చాడు. జేబులోంచి వోమేగా సిగార్ తీసి వెలిగించాడు. బలంగా రెండు దమ్ములు పీల్చాడు. ఎదురుగా వున్న ఆఫీసర్లనోమారు తీక్షణంగా చూశాడు.

ఆఫీసర్లందరూ ఆ చూపులను తట్టుకోలేక పోయారు. తాము చేసిన తప్పేమిటో తెలియకపోయినా తలలు వంచుకున్నారు.

“తలలు దించుకున్నంత మాత్రాన సమస్యలు పరిష్కారం కావు. అసలు తలలు దించుకోవాల్సిన పరిస్థితి ఎందుకు రావాలని?” కమీషనర్ శ్రీపతి గొంతు ఉరిమింది.

శ్రీపతి వింత ప్రవర్తనకు అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. ఒక్కసారి అందరూ తలలు పైకెత్తారు. కొందరయితే ‘ఇదెక్కడి తద్దినంరా బాబూ!’ అనుకున్నారు.

“పాడేరు డివిజన్ మీదేనా?”

“యస్. సర్!” ఇన్‌స్పెక్టర్ సత్తిరాజు లేచి నిలబడ్డాడు. అతని గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తటం ఆరంభించాయి.

“మాడుగుల?”

“ప్రకాశరావుగారు చూస్తున్నారు....”

ప్రకాశరావు వినయంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీ చుట్టుపక్కల జరుగుతోన్న విషయాలు మీకు తెలుస్తోన్నాయా?"

కమీషనర్ ప్రశ్నకు ఆ యిద్దరి ఆఫీసర్ల మొహం లోను కత్తివాటుకు నెత్తురుచుక్క లేదు. "సార్ ...." ఇద్దరి గొంతూ ఒకేసారి పెగలింది.

శ్రీపతి వారిమీంచి తన చూపులను మార్చి రమణ మూర్తిని చూశాడు.

రమణమూర్తి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

"ఛ! మన సర్కిల్‌లో జరిగిన విషయాలను ఒరిస్సా పోలీసులు రాబట్టి, మనకు తెలియజేస్తేకాని మనం—ఏ విషయాన్ని తెలుసుకోలేని దౌర్భాగ్య స్థితిలో వున్నామన్న మాట."

ఆఫీసర్లు ఎవరైనా కిక్కురుమంటే వొట్టు.

"ఇదోటి చాతొచ్చు. ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా కూర్చుంటే సమస్యలు తీరుతాయా? మొన్న ఆంధ్రా బ్యాంకు దొంగతనం ఎంతవరకూ వచ్చింది?"

"పోయిన సొమ్ము పాతిక లక్షలు ..." ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్నాడు రమణమూర్తి.

"పాడిందే పాడరా ...అన్నట్లు నాకు కావలసింది పోయిన సొమ్మూ—తలుపులు బద్దలు కొట్టిన విధమూ కాదు.... దొంగల గురించి ఏమయినా ఆచూకీ తెలిసిందా అని...."

"ఆ ప్రయత్నంమీదే వున్నాం సార్!"

"కంప్యూటర్ ఫీడింగ్ యిచ్చారా?"

"ఇచ్చాం! సార్! ఈ నాలుగు నెలలలో దాదాపు అరవై దొంగతనాలు జరిగాయి. పోయిన సొమ్ము కోట్ల

లోనే వుంటుంది. కానీ విచిత్రం—ఒక దొంగతనానికి మరో దొంగతనానికి సాపత్యం లేదు. మానభంగాలూ, హత్యలూ, దోపిడీలూ, సజీవ దహనాలూ, దహన కాండలూ....వీటన్నిటి వెనకా అదృశ్య హస్తం వుండి వుండాలి. అన్నీ పథకం ప్రకారం విభిన్న రీతులలో జరుగుతోన్నాయి. ఆచూకీ దొరకటం చాలా కష్టంగా వుంది" రమణమూర్తి వినయంగా వివరించాడు.

"షేమ్! ఇన్ని జరిగినా మనం నత్త నడకే నడుస్తోన్నామన్న మాట. యెక్కడేసిన గొంగళీ—అక్కడే...."

"కాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తోన్నాం సార్!"

శ్రీపతి తల పంకించాడు. యాష్‌ను ట్రేలో దులిపి ఓ నిముషంపాటు పొగ పీల్చాడు. తరువాత సిగార్‌ను ట్రేలో పడేసి "ఖాదర్ బాబా గురించి విన్నారా?" అన్నాడు.

ఖాదర్ బాబా— పేరు వినగానే అందరి వూపిరి ఒక్కసారి ఆగిపోయింది. ఎయిర్ కండిషన్డ్ గది ఎలక్ట్రికల్ ఓవెన్‌లా మారిపోయింది. అందరి యూనిఫారాలూ చెమటతో తడిసిపోయాయి. ఒక్కసారిగా వాతావరణం మారిపోయింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ అవినాష్ పరిస్థితి మరోలా వుంది. అతని మొహంలోకి రక్తం వుబికి వచ్చింది. కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా కణకణ లాడాయి. దవడ కండరాలు బిగుసుకుపోయాయి. గుప్పిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

శ్రీపతి అక్కడి వాతావరణంలో వచ్చిన మార్పును పసిగట్టాడు. "రిలాక్స్! డోంట్ అన్ నెససరీ గెట్ ఎక్సైటెట్" అని అందర్నీ ఓమారు చూసి మళ్ళా ప్రారంభించాడు. "మొన్న జూలైలో నాగమునిగారి కారు దొంగ

తనం జరిగింది. ఆ కారుని భువనేశ్వర్లో అమ్మబోతే ఒరిస్సా పోలీసులు ఇద్దర్ని అనుమానించి అరెస్టు చేశారు. వాళ్ళదగ్గర మన రాష్ట్రంలో దోచుకోబడిన నోట్లు కొన్ని దొరికాయి. వారిద్దరూ ఖాదర్ బాబా అనుచర్లని ఒరిస్సా పోలీసులు అనుమానిస్తోన్నారు" అన్నాడు శ్రీపతి.

రమణమూర్తి నీళ్ళు నమిలాడు.

"హోమ్ మినిస్టర్ ఫోన్ చేశాడు. మనకి చేతకాకపోతే కేసును సి.బి.ఐ.కి ఒప్పచెబుతానన్నాడు. మనకి యెంత నామోషీయో ఆలోచించండి" అన్నాడు శ్రీపతి.

అక్కడున్న ఆఫీసర్ల దవడ కండరాలు వాళ్ళ ప్రయత్నాలు లేకుండానే బిగుసుకొన్నాయి.

"వెల్! మీరు విషయాన్ని అర్థం చేసుకున్నట్లున్నారు. ఇప్పుడు ఏం చేద్దామో చెప్పండి" అన్నాడు శ్రీపతి.

సత్తిరాజు గొంతు సవరించుకున్నాడు "ఏముంది సార్, మనవాళ్ళను తీసుకొని చింతపల్లి, పాడేరు అడవులను గాలిస్తే పోతుంది" అన్నాడు.

"అదంత మంచి పద్ధతి కాదు. ఎన్‌కౌంటర్ జరిగితే సంభవించే పరిణామాలు మరోలా వుంటాయి. మనకి కావలసింది ఖాదర్ బాబా! అతడు ఎక్కడున్నాడో మనకు యిదమిద్ధంగా తెలియదు. చింతపల్లిలో వున్నాడేమోనన్న అనుమానం తప్ప మనకు అతని స్థావరం తెలియదు. అదీగాక చింతపల్లి, గూడెం మొదలయిన ప్రాంతాల్లో నక్సలైట్సు వున్నారు. మనం వాళ్ళను రెచ్చగొట్టినట్లవుతుంది. అసలే వాళ్ళు మనమీద పనిగట్టారు. రూరల్ ఎస్.పి.కి బెదిరింపు వుత్తరాలు కూడా పంపారు."

"యస్! సర్! అదీ పాయింటే!" అన్నాడు రమణమూర్తి.

"యస్! అందుకే ఈ ఎసైన్‌మెంట్‌ను, ఎవరికో ఒకరికి అప్పజెప్పదల్చాను. మిమ్మల్ని ఇక్కడ రమ్మన్న కారణం కూడా అదే!"

అంతలో అవినాష్ చటుక్కున లేచి నుంచున్నాడు. "సార్! అవకాశం యిప్పిస్తే, నేను వాడిని పట్టుకుంటాను సార్!" అన్నాడు.

శ్రీపతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి. తన ఉద్యోగంలో జాలీ దయా వుండరాదని అతనికి తెలుసు. అయినా తన ప్రాణస్నేహితుడు శర్మ అతని కళ్ళముందు మెదిలాడు. సంవత్సరం క్రితం శర్మ కూడా సరిగ్గా యిలాంటి నిర్ణయాన్నే తీసుకుని ప్రాణంమీదికి తెచ్చుకున్నాడు. ఇప్పుడు మళ్ళీ తను అతని కొడుకును బలియ్యలేడు. అందుకే తటపటాయించాడు.

"ఆవేశం వద్దు. నువ్వు కుర్రాడివి. తొందరపడితే ప్రమాదం. అందులోనూ ఇంకా పెళ్ళి చేసుకొని పట్టుమని పదిరోజులయినా కాలేదు. ఓ నెలరోజుల పాటు సెలవు తీసుకొని హనీమూన్‌కు వెళ్ళు" అన్నాడు.

"లేదు సార్! నన్నాపకండి. ముందుగా ఆ దుర్మార్గుడిని ఉరికంబం ఎక్కిస్తేగానీ, నాకు మనశ్శాంతి లేదు సార్. నా తండ్రి చితిమంటలు నా గుండెలను పేల్చేస్తున్నాయ్ సార్. నాకు హనీమూన్ కన్నా నా తల్లిదండ్రుల చితిల దగ్గర చేసిన ప్రతిజ్ఞే ముఖ్యం. నన్ను ఆశీర్వదించి యీ పనిని నాకు ఒప్పగించండి సార్!" అన్నాడు అవినాష్.

అతని పట్టుదలకు శ్రీపతి ముచ్చటపడ్డాడు. కాదన్నా

అవినాష్ ఒప్పుకోడని గ్రహించాడు శ్రీపతి. అందుకే యిక యెదురు చెప్పలేదు. "సరే. ఆల్ ది బెస్టు!" అంటూ టేబిల్ సొరుగులాగి ఫైలు అందించాడు.

అవినాష్ ఆ ఫైలును ఆప్యాయంగా అందుకున్నాడు.

"ఎప్పుడు బయలుదేరుతావ్?"

"ఎప్పుడో ఎందుకు సార్! ఈ రాత్రికే!"

"గుడ్, మన బాయిస్ నలుగుర్ని సెలక్టు చేసుకుని తీసుకు వెళ్ళు."

"అవసరంలేదు సార్. పని గుట్టుగా జరిగితే మంచిది. నేనొక్కడినే వెళతాను."

శ్రీపతి అతని భుజం తట్టాడు. "వెల్ మై బోయ్! ఆల్ ది బెస్టు. కావల్సిన అమ్యూనిషన్ తీసుకు వెళ్ళు" అన్నాడు.

"థాంక్యూ! సార్!...." అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు అవినాష్.

"పాడేరులో విన్సెంట్—అని మన యిన్ఫార్మర్ వున్నాడు. నీకు కావలసిన సమాచారాన్ని ఆయన అందిస్తాడు. ఇప్పుడు ఫోన్ చేస్తాను. ఉదయం ఎనిమిది లోపు ఆయనను కలుసుకో;" అన్నాడు శ్రీపతి.

"యస్! సార్!" అంటూ బయటకు వచ్చాడు అవినాష్. జీప్ ఎక్కి స్టార్టు చేశాడు.

జీపు ముందుకు వురికింది.

అవినాష్ మనసంతా గతం అనే చేదుతో నిండి పోయింది.

2

టేబిల్ మీద వున్న ఫోన్ ట్రింగ్....ట్రింగ్.... మంటూ మోగటంతో, చూస్తోన్న ఫైలును ప్రక్కన

పెట్టి ఎస్. పి. వర్మ రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

"హలో! వర్మా హియర్ ....!"

"నా పేరు ఖాదర్ బాబా...." గొంతు గరగర లాడింది.

వర్మ పళ్ళు గిట్టకరిచాడు. రిసీవరు చెవుకు అతుక్కుపోయింది. "ఏం కావాలి?" వర్మ గొంతులో విసుగు ధ్వనిస్తోంది.

"నీతో బేరం పెట్టుకోవాలని ఫోన్ చేశాను."

"షటప్! హూ డేర్ యూ....బా...."

"ఆ....ఆ....మరీ తొందరపడకు భాయ్! తర్వాత చాలా పరేశాన్ ఔతది" డబ్బాలోంచి రాళ్ళు దొర్లాయి.

"పరేశానూ లేదు, పిండాకూడూ లేదు, మర్యాదగా ఫోన్ పెట్టెయ్."

"వద్దు వర్మా సాబ్! ఒక్క క్షణం చాలు. నా మనుషులు నలుగురు మోజుపడి ఓ చిన్నదాన్ని కాసేపు ఆడుకోవటానికి రమ్మన్నారు. అది మొండికేస్తే కొంచెం మోటుగానే జబర్దస్తీ చేశారు. లాడ్జికి పోయే టయిమ్ లేక, కిళ్ళీ షాపును చోటు చేసుకున్నారు. వాళ్ళ నశీబ్ బాగోక అటు జీప్‌లో పోతోన్న నీ కంటపడ్డరు. బొక్కలో తోస్తివి. చూడు భాయ్! నీకు అక్క, దాని బాబుకి అక్క ....ఇంక యెదుకు చెప్పక. ఏదో బహానాతో మా వాళ్ళను వదిలెయ్!"

వర్మ పళ్ళు కొరికాడు. "ఒరేయ్! వాళ్ళని వదలటం కాదురా, నీ తాట వొలుస్తాను. ఖబడ్దార్!"

"వర్మాజీ! మరీ అంత తొందర వద్దు. నేను ఇప్పుడు ఎక్కడ నుంచి మాట్లాడుతున్నానో తెలిస్తే నీకు గుండాగి

పోతుంది" అన్నాడు ఖాదర్ బాబా.

వర్మ ఒక్క క్షణం సంశయించాడు. మరుక్షణం అప్రయత్నంగా "ఎక్కడ నుండి?" అన్నాడు.

"ఎస్.పి. బంగ్లా నుండి."

వర్మ ఉలిక్కిపడ్డాడు. తూలి ముందుకు పడబోయి తమాయించుకున్నాడు. 'ఎంత ధైర్యం? తన బంగ్లా నుండి; తనకు ఫోన్ చేస్తాడా? తన వాళ్ళందరూ చచ్చారా?'

ఖాదర్ బాబా తెరలు తెరలుగా నవ్వాడు. అతడి నవ్వు వర్మ గుండెల్ని పిండుతోంది. "నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో నాకు తెలుసు. నీ యింట్లో జొరబడి నిన్నే బెదిరిస్తోన్నాను అంటే ఈ ఖాదర్ బాబా యెంతటి అసాధ్యుడో నీకు బోధపడి వుంటుంది. అందుకే మా వాళ్ళను మర్యాదగా వదిలెయ్!" అన్నాడు.

"ఇంపాసిబుల్ ...."

"సరే నీకు మళ్ళా రేపు ఇదే సమయానికి ఫోన్ చేస్తాను. ఆలోచించుకో. ఈలోగా నీకు నా గురించి తెలియజెప్పాలి. చిన్న సేంపిల్ చూపిస్తాను."

వర్మ గుండెల్లో రాయి పడింది. దుర్మార్గుడు యేం చేస్తోన్నాడో యేమిటో? "చూడు మిస్టర్! నువ్వు చేస్తోన్నది మంచిపని కాదు. మర్యాదగా చట్టానికి లొంగిపో" అన్నాడు.

"మరో పది నిముషాలలో నువ్వు యింటికి వచ్చి, చూసుకో, నలభైయ్యో పడిలో పడినా నీ పెళ్ళాం బింకం సడలలేదు. అవును నీ భార్య అందం అంతా ఆమె జుత్తులో వుందనుకుంటున్నావు కదూ! నువ్వు యింటికి వచ్చేటప్పటికి ముండనం జరిగిన నీ పెళ్ళాం నీకు దర్శన

మిస్తుంది”

వర్మ మొహం అంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. “మిస్టర్ బాబా!” అంటూ యేదో అనబోయాడు. అటు వయిపు నుండి లైన్ కట్ అయిపోయింది.

వర్మ గాభరాపడుతూ కుర్చీలోంచి. హడావుడిగా లేచాడు. పరుగులాంటి నడకతో బయటకు వచ్చాడు. అంత వేగంతోనూ కారు ఎక్కాడు. “ఇంటికి పోనియ్” అన్నాడు. డ్రైవర్ను చూసి.

అయ్యగారి కంగారుని అర్థం చేసుకున్న డ్రయివర్ కారును ముందుకు వేగంగా దూకించాడు.

మరో పది నిముషాల్లో కారు బంగ్లా ముందు ఆగింది. కారులోంచి అదురుతోన్న గుండెలతో క్రిందకు దిగాడు వర్మ.

బంగ్లాలో స్మశాన నిశ్శబ్దం తాండవిస్తోంది.

వర్మ లోపలకు నడిచాడు. బెడ్రూమ్ గుమ్మం బయట, ఇన్స్పెక్టర్లూ, కాన్స్టేబుల్సూ, గుమిగూడి వున్నారు.

జరగకూడని దేదో జరిగిందని గ్రహించాడు వర్మ. అందర్నీ తప్పించుకొని లోపలకు వెళ్ళాడు. అతని భార్య మంచంమీద నిర్జీవంగా పడుంది. ఆమె అందమయిన వంకీల జుత్తంతా, జడగా మంచం ప్రక్కనే పడివుంది.

వర్మ మంచం దగ్గరకు అడుగులు వేశాడు. “శారదా!” అంటూ భార్య నడుంమీద పడిపోయి భోరుమని ఏడిచాడు.... పది నిముషాలు పోయాక తేరుకున్నాడు. “ఇంట్లో యింతా జరుగుతూంటే మీరేం చేస్తున్నారు?” అన్నాడు.

“సార్! అతను మీతో పనుందని వచ్చాడు. కాసేపు

విక్రమ్ గారితో తన పాస్‌పోర్టు గురించి మాట్లాడాడు. మా కందరికీ కాంప్లిమెంట్లంటూ సెంటు బాటిల్స్‌ను యిచ్చాడు. అందరికీ సెంటుని స్ప్రే చేశాడు. అంతే యేం జరిగిందో తెలియదు.... మెలకువ వచ్చేటప్పటికి వాడు కారెక్కి వెళ్ళిపోతున్నాడు" అన్నారు గార్డ్స్.

"ఎవరేదిచ్చినా అలా తీసుకోవటమేనా!" అంటూ ఓ క్షణం అరిచి, మంచంవయిపు చూశాడు వర్మ.

మంచం అవతల నుండి సన్నగా మూలుగు వినిపిస్తోంది.

వర్మ అటు వెళ్ళాడు. అక్కడ పనిమనిషిని తాళ్ళతో కట్టేసి పడేశారు. నోటికి టేప్ అతికించారు.

గార్డ్స్ ఆమెను రిలీజ్ చేశారు.

పనిమనిషి గొల్లుమంది. "అమ్మగారు ఎంత బతిమాలినా ఆ దొంగ సచ్చినోడు యినలేదండి. నన్ను తాళ్ళతో కట్టిపడేసి, అమ్మగారి తలను.... మీకు వోర్నింగటండి, లేకపోతే అమ్మగార్ని మరేదో చేస్తానన్నాడండి! అమ్మగారు గట్టిగా బొబ్బపెట్టి పడిపోయారండి" అని చెప్పింది.

వర్మ పళ్ళు కొరికాడు.

విషయం తెలిసి ఒక్కొక్కరే వర్మను ఓదార్చటానికి పోగడ్డారు.

అందరిలోకీ ఎక్కువ బాధపడింది కమీషనర్ శ్రీపతి.

ఖాదర్ బాబాని నరికి పోగులు పెడతానని ప్రతిజ్ఞ చేసి ఆ రోజు రాత్రికే బయలుదేరాడు వర్మ. శ్రీపతి ఎంత వద్దన్నా వినలేదు.

కానీ జరిగింది మరొకటి—

మర్నాడు ఉదయం—ఎస్.పి. వర్మ శవం కమీషనర్ యింటి గుమ్మం దగ్గర ప్రత్యక్షమయింది.

పోలీసు ట్రయినింగ్‌లో వున్న అవినాష్ తల్లిదండ్రుల చావు గురించి తెలుసుకుని ఉద్రేకపడిపోయాడు.

శ్రీపతి అతడిని శాంతపరిచాడు.

ఆ రోజు నుండి ఖాదర్ బాబా మీద పగపట్టాడు అవినాష్.

కానీ యేనాడూ ఖాదర్ బాబా అతనికి యెదురుపడలేదు.

దోపిడీలూ, దుర్మార్గాలూ మాత్రం తగ్గలేదు. అతని పేరు చెబితే చాలు ప్రజలంతా భయపడి ఛస్తున్నారు....

3

జీపు హారన్ వినిపించటంతో ఊర్మిళ బయటకు వచ్చింది.

జీపులోంచి దిగుతోన్న భర్తను ఆప్యాయంగా చూసి జీపు దగ్గరకు పరుగెట్టుకు వచ్చింది. అవినాష్‌ను అమాంతం కౌగలించుకుంది. అవినాష్ ఆమెతోపాటు లోపలకు వెళ్ళాడు. అతనికి భార్యను చూస్తుంటే జాలి వేస్తోంది. ఆమెను వదలి ఎసైన్‌మెంట్‌కు వెళ్ళటానికి అతని మనసొప్పలేదు.

"ఏమిటండీ! అదోలా వున్నారు....?" అంది ఊర్మిళ.

"ఏమీ లేదు...." అంటూ యేదో సర్దబోయాడు అవినాష్.

కానీ ఊర్మిళ తక్కువదేం కాదు. ఎదుటి మనిషి మనసుని క్షణాలలో పసిగట్టేస్తుంది. అందులోనూ అవినాష్

సంగతి ఆమెకు బాగా తెలుసు. ఇంటికి వచ్చినదగ్గర్నుండీ ఒక్క క్షణం కూడా సరిగా వుండడు. చిలిపి పనులు చేస్తూ ఊర్మిళను వేధిస్తూ వుంటాడు. కానీ యిప్పుడు వచ్చిన దగ్గరనుండీ మౌనంగా వున్నాడు. అందుకే ఊర్మిళ అతడిని వదలదల్చుకోలేదు.

నెమ్మదిగా అసలు సంగతికి వచ్చాడు అవినాష్.

"ఎప్పుడు బయలుదేరాలి?"

"ఈ రాత్రికే!"

"మీతో నేనూ వస్తాను."

"ఊర్మిళా!" ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయాడు అవినాష్. అంతలోనే తేరుకుని "నేను వెళ్ళేది హనీమూన్‌కు కాదు. ఒక దుర్మార్గుడిని పట్టుకోవటానికి. అందులోనూ అతి గతి లేని అరణ్యంలోకి. రాత్రి పగలూ తెలియకుండా కష్టపడాలి. ఎండపొడ ఎరుగని సుకుమారివి. వద్దు ఊర్మిళా! ఇంట్లో రెస్టు తీసుకో! అదృష్టం బాగుంటే తొందరలోనే తిరిగొచ్చేస్తాను" అన్నాడు.

"అదృష్టం కలిసి రాకపోతే!"

"ఊర్మిళా!"

"అవునండీ! మీరన్నట్టే మీరు వెళ్ళబోయేది, ఒక కరోడ్గటకుడి దగ్గరకు. అరణ్యంలోకి. అందునా ఒంటరిగా వెళ్ళటం మంచిది కాదు. శత్రువుని జయించటానికి కృష్ణుని వెంట సత్యభామ, అరణ్యవాసానికి రాముని వెంట సీత వెళ్ళలేదా....? కాదనకండి. మనకి యిదే హనీమూన్!"

"వద్దు ఊర్మిళా! ఇది ఆడవాళ్ళు జోక్యం చేసుకోవాల్సిన విషయం కాదు."

"వద్దండీ! నా మాట కాదంటే నామీద ఒట్టే"

గారాలు పోయింది ఊర్మిళ.

అవినాష్ కాదనలేకపోయాడు. "సరే నీ యిష్టం" అన్నాడు.

"థాంక్యూ!" అంటూ అతడిని చుట్టేసింది.

అవినాష్ రెండు పెద్ద పెద్ద ఎయిర్ బాగ్ లు తీసుకు వచ్చి మంచంమీద పెట్టాడు. వాటిల్లో బట్టలు సర్దు కున్నారు. బ్రెడ్లూ, బిస్కెట్లూ, గ్లూకోజ్, ఎలక్ట్రాల్ పేకెట్లూ, ఫ్లాస్కూ, వాటర్ బాటిల్లూ, ఒకటేమిటి కావలసిన సరంజామా అంతా సర్దేశారు. పిస్టల్సూ, హేండ్ గ్రయినేడ్లూ, డబుల్ బారెల్ గన్నూ, మరో సంచిలో సర్దేరు.

అవినాష్—శ్రీపతి తనకు అందించిన ఫైలును తెర చాడు.

ఒక్కొక్క పేజీ తిరగవేయసాగాడు. ప్రతి పేజీ చివర ఖాదర్ బాబా ఫోటో అతికించి వుంది. ఒక ఫోటోకు మరో ఫోటోకూ పోలిక లేదు. ఆ ఫోటోలన్నీ ఖాదర్ బాబావే అంటే నమ్మశక్యం కాదు.

ప్రతి పేజీలో ఆ రోజు జరిగిన హత్యో, దోపిడీయో, మానభంగమో.... టైప్ చేయబడి వున్నాయి. ఆ దురా గతంలో బాబాకు సహాయపడిన వ్యక్తుల పేర్లూ.... ఇతర అనుమానితులూ.... ఆచూకీలూ.... పోయిన వస్తువులూ.... వాటి వివరాలూ.... పోగొట్టుకొన్నవాళ్ళ అడ్రెసులూ.... మానభంగాలవల్ల చనిపోయినవారి వివరాలూ.... అన్నీ వున్నాయి.

పేజీలను తిరగవేస్తోన్న అవినాష్ మొహంలో ఆశ్చర్యం చోటుచేసుకుని, పేజీ పేజీకి అది రెట్టింపు.... రెట్టింపుకు రెట్టింపూ.... అయిపోతోంది.

"ఏమిటండీ! అంత సీరియస్‌గా చదువుతోన్నారు?" ఊర్మిళ ఆసక్తిగా అడిగింది.

"అదికాదు ఊర్మిళా! ఇన్ని దురాగతాలు జరిగాయా! కానీ ఒక్కసారి కూడా ఖాదర్‌బాబా అరెస్టు కాలేదు. కనీసం అతని అనుచరులు కూడా పోలీసులకు దొరకలేదు. ఒకళ్ళిద్దరు, అనామకులు దొరికినా.... వాళ్ళకు ఆ దొంగతనంతో సంబంధం లేదని తెలిసిపోవటంవలన, పోలీసులు వాళ్ళని వదిలేశారు."

"విచిత్రంగా వుందే!...." ఊర్మిళ రెప్పలు తాటించింది.

మరో పావుగంటలో యిద్దరూ తయారయి జీపు ఎక్కారు.

టాంకు నిండా ఆయిల్ నింపుకుని, బంకు దగ్గర నుండి జీపు పాడేరువయిపు పరుగు తీయటం ఆరంభించింది.

4

తెల్లవారుజాము మూడు గంటలు దాటింది.

చలి విపరీతంగా వుంది. ఎముకలను కొరికేస్తోంది.

జీపు పాల్‌ఘాట్ రెస్టారెంట్ ముందు ఆగింది. ఇంకా రెస్టారెంటు తలుపులు పూర్తిగా తెరవలేదు. లోపల నుండి ఫలహారాలు తయారవుతోన్నట్లు వాసనలు, చప్పుళ్ళు వినిపిస్తోన్నాయి.

డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చుని వున్న అవినాష్ క్రిందకు దిగాడు. సగందాకా తెరిచివున్న రెస్టారెంట్ షట్టర్ లోంచి లోపలకు చూస్తూ "కాఫీ వుందా?" అని అడిగాడు.

అయ్యప్పస్వామికి పూజ చేస్తోన్న నాయర్ వెనక్కి

తిరక్కుండానే "రెండు నిముషా" అన్నాడు.

అవినాష్ జీప్ దగ్గరకు తిరిగివచ్చాడు. ఊర్మిళను చూసి "బ్రష్ చేసుకో!" అన్నాడు.

జిప్ బాగ్‌లోంచి బ్రష్‌లనూ పేస్టునూ బయటకు తీసింది ఊర్మిళ. ఒక బ్రష్‌ను నోట్లో వుంచుకుని మరో బ్రష్‌ను అవినాష్‌కు అందించింది.

మరో పావు గంటలో కాఫీ టిఫిన్‌లు పూర్తయ్యాయి.

అవినాష్ టయిమ్ చూసుకొన్నాడు.

నాలుగు కావటానికి కొన్ని నిముషాలు వుంది.

అతడు నాయర్‌కు బిల్లు చెల్లించాడు.

"విన్సెంట్ మాస్టారి ఇల్లెక్కడ?"

అవినాష్‌ను అదోలా చూశాడు నాయరు. "అక్కడ-అదే సీదాగా పోతే టర్నింగ్ వస్తది. అక్కడ కాఫీ ప్లాంటేషన్ ఆఫీసు వుంది. దానెదురుగా వున్న సందులో మూడో ఇల్లు" అన్నాడు.

అక్కడ నుండి బయటకు వచ్చి జీపు ఎక్కారు. జీపు స్టార్టయ్యింది.

మాస్టారు ఇల్లు సులభంగానే దొరికింది.

జీపు ఆగిన శబ్దం విని తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. గుమ్మం అవతల పొట్టిగా బొద్దుగా తెల్ల గడ్డంతో వున్న వ్యక్తిని విన్సెంట్‌గా గుర్తించాడు అవినాష్.

"నమస్కారం మాస్టారూ!" అన్నాడు జీపు దిగుతూనే,

అతని వెనక ఊర్మిళ కూడా జీపు దిగింది. ఆమె కూడా మాస్టారిని విష్ చేసింది.

మాస్టారు వాళ్ళకు ప్రతినమస్కారం చేసి లోపలకు

ఆహ్వానించారు.

"నా పేరు అవినాష్! ఈ మధ్యనే పోలీస్ డిపార్టు మెంటులో రిక్రూటయ్యాను. శ్రీపతిగారు మిమ్మల్ని కలవ మన్నారు" అంటూ లోపలకు వచ్చి తన ఐడెంటిటీ కార్డును అందించాడు అవినాష్.

మాస్టారు గాభరాపడుతూ తలుపు బిగించారు. రెండు నిముషాలు తలుపుకు ఆనుకొని నిలబడి "కూర్చోండి" అన్నాడు.

గుండ్రంగా వున్న పెద్దా కానీ చిన్నా కాని గది. నేలమీద తుంగతో చేసిన చాపలు పరచివున్నాయి. గది మధ్య పేముతో చేసిన గుండ్రటి బల్ల, బల్లమీద దళసరి గాజు పలక. దాని క్రింద భారతదేశ పటం. బల్లచుట్టూ పేముతో చేసిన నాలుగు కుర్చీలు, కుర్చీలలో స్పాంజ్ దిళ్ళు. గోడలకు గాంధీ మొదలుగా అనేకమంది నాయ కుల తైలవర్ణ పటాలు.

ఓ ప్రక్కగా ఏసుక్రీస్తు శిలువ. శిలువ క్రింద రోజ్ వుడ్ బల్ల. దాని కిరువైపులా కొవ్వొత్తి స్టాండ్‌లూ, వాటి మధ్య బైబిల్. ఆ బల్లకు కొంచెం ఎడంగా పెద్ద పుస్తకాల రేక్కు, మరోవైపు టేకు బీరువా.

ఆ గదిని సర్దిన తీరుకు ఆశ్చర్యపోయింది ఊర్మిళ.

మాస్టారు ఓ కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

ఆయనకు ఇరుప్రక్కలా అవినాష్, ఊర్మిళ కూర్చు న్నారు.

మాస్టారు గొంతు సవరించుకున్నారు. "శ్రీపతి నాకు మెసేజ్ పంపారు" అన్నారు,

"చెప్పారు."

"మీ నాన్నగారు నాకు బాగా తెలుసు."

అవినాష్ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఆయన బాబాతో ఒంటరిగా తలపడే అనవసరంగా ప్రాణాలు కోల్పోయారు."

"..................."

"బాబూ! పెద్దవాడిని చెబుతున్నాను. ఇది నీ ఒక్కడికల్లా అయ్యేపని కాదయ్యా!"

"మరెలా మాస్టారూ! మొత్తం పటాలం అంతా రావాలా?"

"అలాగని కాదు."

"మరి నా బదులు మరొకరొచ్చినా అంతే కదా మాస్టారూ! మీరు నామీద వున్న అభిమానం కొద్దీ ఇలా చెబుతోన్నారు."

"అవును బాబూ! నువ్వు చెబుతోన్నదీ నిజమే!" అని "ముందు మీరు స్నానాలు చేసి విశ్రాంతి తీసుకోండి. తరవాత మాట్లాడుకుందాం!" అన్నారు.

"స్నానానికేముంది మాస్టారూ! ముందు విషయాని కొద్దాం."

అతని కార్యదీక్షను మెచ్చుకొన్నారు మాస్టారు. "అనిరమ్మా!" అని పిలిచారు.

"దా...రా!" అంటూ లోపలనుండి పాతికేళ్ళ పడుచు ఆ గదిలోకి వచ్చింది.

ఆమె అందాన్ని చూసి "కొండమల్లి" అనుకున్నాడు అవినాష్. అంతలోనే తమాయించుకున్నాడు. అతని అవస్థ చూసి కిసుక్కుమని నవ్వబోయి ఆగింది ఊర్మిళ. అది చూసి అవినాష్ మొహం ఎర్రనయింది.

"బ్రెడ్ కాల్చి! ఆమ్లెట్లు వెయ్యి!" అన్నారు మాస్టారు.

"అట్నే దొరా!" అంటూ వచ్చినంత వేగంగానూ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది అన్సిరమ్మ.

మాస్టారు కుర్చీలోంచి లేచి బీరువా దగ్గరకు వెళ్ళారు. చిన్న మ్యాప్ తో తిరిగివచ్చారు. మ్యాప్ ను బల్లమీద పరచారు. అది పాడేరు మొదలుకొని చింతపల్లి, అరకు, సీలేరు, నర్సీపట్నం, గూడెం, భద్రాచలం మొదలయిన మన్యప్రాంతాలన్నిటినీ చూపిస్తోంది. మ్యాప్ లో అక్కడక్కడ చిన్న చిన్న వృత్తాలు చుట్టారు.

"మీకు ఈ మ్యాప్ ను వివరించే ముందు కొంచెం ఖాదర్ బాబా గురించి చెప్పాలి" అంటూ ఖాదర్ బాబా గురించి చెప్పటం మొదలుపెట్టారు:

"ఖాదర్ బాబా యే రాష్ట్రానికి చెందినవాడో చెప్పటం కష్టం. హాజ్రఫీఖాన్ అన్న పేరుతో బాబా తన కార్యక్రమాలకు 1969 లో నాంది పలికాడు. 1971 దాకా బొంబాయిని ఒక వూపు వూపాడనే చెప్పొచ్చు. అక్కడున్న స్థానిక స్మగ్లర్లతో పేచీపడి, మన్ మోహన్ పేరుతో ఢిల్లీ, తరువాత ఠాగూర్ పేరుతో కలకత్తా....యింకా అనేక పేర్లతో అనేక ప్రాంతాల్లో రకరకాల అవతారాలు ఎత్తి, చివరకు ఖాదర్ బాబాగా ఇక్కడ స్థిరపడ్డాడు.

అతడు ఒక్కసారికూడా పోలీసులకు దొరకలేదు. అతని చేతుల్లో చాలామంది ఆఫీసర్లు దుర్మరణం పాలయ్యారు. బాబా పచ్చినెత్తురుతాగే పరమ కిరాతకుడు. వాడిలో ఉన్న ఒకే ఒక్క మంచితనం వాడిని యింత కాలం కాపాడుతూ వస్తోంది. వాడు సంపాదించిన దాంట్లో బీదాబిక్కికి పంచిపెడతాడు. అది ధర్మంకోసం కాదు, రక్షణ కోసం.

వాడి స్థావరం ప్రస్తుతం చింతపల్లి అడవులలో వుంది. ఆ చుట్టుపక్కల వున్న గూడాలలో వాడి అనుచరులు యథేచ్ఛగా తిరుగుతూ వుంటారు. పోలీసు రెయిడింగ్ జరిగితే వారి సంగతి గూడెం ప్రజలు పోలీసులకు చెప్పరు. దానికి రెండు కారణాలున్నాయి. ఒకటి వాడిచ్చే డబ్బుకు ఆశపడి. రెండు చెపితే చంపేస్తా రేమోనని భయపడి."

అనిరమ్మ అక్కడకు రావడంతో మాస్టారి ప్రసంగం ఆగిపోయింది.

రోస్టు చేసిన బ్రెడ్ ముక్కలనూ, ఆమ్లెటనూ టేబిల్ మీద వుంచి, నీళ్ళు తేవటానికి వెళ్ళింది అనిరమ్మ.

తినుబండారాలను — మాస్టారు మూడు ప్లేట్లలో సర్దేరు. ఊర్మిళ ఆయనకు సాయపడింది.

పదినిముషాలలో తినటం పూర్తయింది.

అనిరమ్మ వాళ్ళకు టీ అందించింది.

ప్లేటనూ, టీ కప్పులనూ తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళి పోయింది.

మాస్టారు మళ్ళా మొదలుపెట్టారు:

"నాకందిన సమాచారం ప్రకారం ఖాదర్ బాబా ప్రస్తుతం తన స్థావరంలోనే వున్నాడు. ఇంకా కొంత కాలం అక్కడే వుంటాడు. మీరు అతని స్థావరం దగ్గరకు చేరుకుని వాడిని లొంగదీసుకోండి" అన్నారు.

"అతని స్థావరం ఎక్కడో చెప్పగలరా మాస్టారూ?" నిదానంగా ప్రశ్నించాడు అవినాష్. టేబిల్ మీద వున్న మ్యాప్‌ను చూపించారు మాస్టారు.

అవినాష్, ఊర్మిళ మ్యాప్ మీదకు దృష్టి సారించారు.

మాస్టారి చూపుడువ్రేలు ఒక వృత్తంమీదికి వెళ్ళింది.

"ఇది మినములూరు. ఈ కొండల్లో ఎత్తయిన ప్రాంతం. ఇక్కడ ఎరుకనాయుడని ఓ చిన్న హోటల్ నడుపుతుంటున్నాడు. బాబాకూ అతని ముఠావాళ్ళకూ ఎరుకనాయుడు మీడియేటర్. అతడిని మీ నాన్నగారు చాలాసార్లు యింటరాగేట్ చేశారు. ఫలితం కనపించలేదు. వాడిమీద నిఘా వేసినా ఫలితం లేకపోయింది. మీకు ఈ మ్యాప్ లో కనిపిస్తోన్న చిన్న చిన్న వృత్తాల్లో ఎరుకనాయుడులాంటి వాళ్ళు వున్నారు. వాళ్ళను ఏం చేసినా ప్రయోజనంలేదు" అని కాసేపు ఆగి చూపుడు వేలును పెద్ద వృత్తం దగ్గర ఆపాడు మాస్టారు. అక్కడ ఆయన చెయ్యి చిన్నగా వణికింది.

"ప్రస్తుతం వాడి స్థావరం యిక్కడే వుంది" అన్నారు.

"థాంక్యూ మాస్టారూ! థాంక్యూ!" అవినాష్ ఉత్సాహంగా కదిలాడు.

"మరీ అంతగా భుజాలెగరెయ్యకు. అతని స్థావరం యిరవై మైళ్ళ వ్యాసార్థం లోపల వుంది. ఈ ప్రదేశాన్ని గాలించటానికి రోజులు పడుతుంది. లోగడ హెలికాప్టర్ల మీద కూడా సెర్చి జరిగింది. స్థావరం కనిపించలేదు."

అవినాష్ నీరు కారిపోయాడు. "స్థావరం అక్కడ వుందని మీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు.

"బాబా అనుచరులను వెంబడించిన పోలీసులు సరిగ్గా యీ సర్కిల్లోనే తమ ప్రాణాలను కోల్పోయారు. ఇటునుండి బయలుదేరిన గుర్రాలు చింతపల్లి దరిదాపుల్లో మాయం అవుతోన్నాయి. పైగా ఆ ప్రాంతం యిక్కడి వాళ్ళకు ఒక ప్రొహిబిటెడ్ ఏరియా—ఆ ప్రాంతం

అంతా భయంకరమైన అడవి. బాబాకు అన్నివిధాలా అనుకూలమయింది."

"మరయితే అతని స్థావరాన్ని కనుగొనే మార్గమే లేదా?" అవినాష్ కంఠంలో నిరాశ.

"నేను మీకో చిన్న హింట్ యివ్వగలను."

అవినాష్ ఉత్కంఠతో ముందుకు వంగాడు.

"బాబా నివాసం ఏర్పరుచుకొన్న ప్రాంతంలో నీరు లేదు. అందుకే ఆ పదిహేను వందల చదరపు మైళ్ళ ప్రాంతంలోనూ ఒక్క గూడెంకూడా లేదు. ఇప్పుడు బాబా విషయానికి వద్దాం. బాబా మనుషులూ గుర్రాలూ రోజులకు రోజులు బయటకు రాకుండా స్థావరంలోనే వుంటూ వుంటారు. నీరు లేకపోతే వాళ్ళు వుండలేరు. కాబట్టి ఆ ప్రాంతంలో ఎక్కడ నీరు పుష్కలంగా దొరుకుతుందో, అక్కడే బాబా స్థావరం వుంటుందనటంలో నూరుపైసల సత్యం వుంది" అన్నాడు మాస్టారు.

అవినాష్ నోటిలోంచి అతనికి తెలియకుండానే చిన్న విజిల్ బయటకు వచ్చింది.

మాస్టారు అతని భుజం తట్టారు.

తూర్పు తెల్లవారుతోంది. "మీరు పగలు అక్కడకు వెళ్ళటం మంచిదికాదు. చీకటి పడేదాకా విశ్రాంతి తీసుకోండి. రాత్రి మీరు ప్రయాణం ప్రారంభించవచ్చు" అన్నారు మాస్టారు.

అవినాష్ తల వూపాడు.

ఆ గదికి ఆనుకుని వున్న మరో గదిని—మాస్టారు వారికి చూపించాడు.

గది మధ్య రెండు నులక మంచాలు—వాటిమీద మెత్తటి పరుపులూ—వాటిని చూడగానే అవినాష్కు

నిద్రముంచుకు వచ్చేస్తోన్నట్లనిపించింది.

"నేను మిమ్మల్ని సాయంత్రం కలుస్తాను. మిమ్మల్ని యెవరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యరు. ఏదైనా అవసరం వస్తే ఆనిరమ్మను పిలవండి" అన్నారు మాస్టారు!

"మాస్టారూ! నాదో చిన్న సందేహం!" అన్నాడు అవినాష్.

"ఏమిటి?"

"మీరెప్పుడయినా బాబాను చూశారా?"

మాస్టారు చిన్నగా నవ్వారు. "బాబా నన్ను వారానికి రెండుసార్లయినా కలుస్తో వుంటాడు. అతడు తన సహాయక కార్యక్రమాలను నాద్వారా జరిపిస్తో వుంటాడు" అన్నారు.

అవినాష్ ఆశ్చర్యపోయాడు. "మరి మీరు మాకు యెందుకు యిన్‌ఫర్మేషన్ యివ్వలేదు?" అని అడిగాడు.

"అతడు నన్ను కలిసి తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు కానీ అతడు ఖాదర్‌బాబా అని నాకు తెలియదు."

"మీరు యిన్ఫార్మర్—అని అతనికి తెలుసా?"

"తెలియదనుకుంటాను. నేనంటే అతనికి చాలా గౌరవం. నేను అతని గురించి మీకు చెబుతోన్నానని తెలిస్తే అతని ప్రవర్తన యెలా వుంటుందో తెలియదు."

మరో పదినిముషాలు మాట్లాడి మాస్టారు బయటకు వెళ్ళిపోయారు.

5

జీపు ఘాట్ రోడ్డుమీద మెల్లగా పరుగెడుతోంది.

జెరిగొడ్డులా పాకిపోతున్న రోడ్డుకు ఒక వయిపున కత్తితో నరికినట్లున్న బండరాళ్ళు. మరోవైపు అగాధం. జీపు అటు తిరిగినా యిటు తిరిగినా ప్రమాదమే.

అవినాష్ జీపును ఏకాగ్రతతో నడుపుతున్నాడు. చలికి చేతులు వొంకర్లు పోతున్నాయి. ఒంటిమీదున్న జర్కిన్ గానీ దానిమీద కప్పుకున్న షాల్ గానీ చలిని ఆపలేకపోతున్నాయి.

ఊర్మిళ పరిస్థితి కూడా అలానే వుంది. పళ్ళు గిట్ట కరుచుకు కూర్చుంది.

రాత్రి ప్రయాణాన్ని ముందుగానే వూహించిన అవినాష్ తనతో ఒక చిన్న బ్యాటరీ హీటర్ను తీసుకు వచ్చాడు. ఆ హీటరు జీపులో పనిచేస్తోన్నా చలిగాలి ప్రభావం మాత్రం ఏమీ తగ్గలేదు.

"కొంచెం టీ త్రాగి బయలుదేరుదాం!" అంది ఊర్మిళ.

జీపును ఒక చదునయిన ప్రదేశం దగ్గరకు పోనిచ్చి రోడ్డుకు బాగా యివతలగా తీసి ఆపాడు అవినాష్.

ఫ్లాస్కులోంచి టీని రెండు కప్పులలో పోసింది ఊర్మిళ.

వేడి టీ లోపలకు వెళుతోంటే కొంచెం హాయిగా వుంది వాళ్ళకు.

"ఎంత దూరం వచ్చాం?" అంది ఊర్మిళ.

అవినాష్ జేబులోంచి మ్యాప్ తీసి చూశాడు. "ఇంకో ముప్పై మైళ్ళు వెళితే మనం గమ్యం చేరుకున్నట్లే" అన్నాడు అవినాష్.

"అయితే యింకో గంటసేపు చలికి ప్రయాణం వుందన్నమాట."

"అంతకన్నా యెక్కువ వేగంతో వెళ్ళటం ప్రమాదం."

మళ్ళీ ప్రయాణం మొదలయింది.

అవినాష్ సిగరెట్ వెలిగించి గుండెలనిండా పొగ నింపుకుని కదులుతోన్నాడు. ఊర్మిళ జీపు వెనక్కి వెళ్ళి పడుకుంది.

ప్రయాణం అరగంట పైచిలుకు సాఫీగానే జరిగింది.

జీపును నడుపుతోన్న అవినాష్ యెందుకో ఉలిక్కి పడ్డాడు. అతని సిక్స్త్ సెన్స్ అతడిని హెచ్చరించింది. జీపును ఆపాడు. దూరంగా గుర్రపుసకిలింపు వినిపించింది.

కుదుపుకు ఊర్మిళ లేచింది. "ఏం జరిగింది?" అంది.

"ఉష్!" అన్నాడు అవినాష్.

జీపు వెనకనుండి పెద్ద పగ్గం తీశాడు. పగ్గం చివర్ని జీపు వెనక వున్న కొక్కానికి కట్టాడు. పగ్గం రెండో చివర్ని రోడ్డువారగా వున్న చెట్టుకు కట్టాడు. సంగతేమిటో తెలియకపోయినా ఊర్మిళ అతనికి సాయపడుతోంది. ఇద్దరూ కలసి జీపును పల్లంలోకి తోశారు. అదృష్టం బాగుండి ఆ ప్రాంతం చదునుగానే వుంది. శాఖీ ముక్కలను తొక్కుకుంటూ జీపు ముందుకుపోయి ఆగింది. అవినాష్ కంగారుపడుతూ, ఊర్మిళ చేతిని అందుకున్నాడు. ఆమెను తీసుకుని జీపు వారగా పరుగెట్టాడు.

రెండు నిముషాల తరువాత రోడ్డుమీద గుర్రాలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి. గుర్రాలు పరుగెట్టటంలేదు. నెమ్మదిగా నడుస్తోన్నాయి. గుర్రాలమీదున్న ఆగంతకుల మొహాలు వెన్నెల్లో క్రూరంగా కనిపిస్తోన్నాయి.

పదినిముషాలు పోయాక అవినాష్ లేచి నిలబడ్డాడు.

అదురుతున్న గుండెని అదుపులో పెట్టుకుని ఊర్మిళ లేచింది.

ఆ పదినిముషాలూ, చల్లగా వీస్తోన్న గాలి వారిని ఏమీ చెయ్యలేకపోయింది.

ప్రమాదం దాటిపోగానే చలి మొదలయింది.

అవినాష్ రోడ్డు మీదకు వచ్చాడు.

"నువ్వు జీపు స్టార్టు చేసి రివర్సులో రా! నేను వెనక నుండి పగ్గంపట్టుకు లాగుతాను" అన్నాడు.

ఊర్మిళ జీపు స్టార్ట్ చేసింది. రివర్సు గేరు వేసింది.

జీపు విపరీతమయిన శబ్దం చేసిందే తప్ప వెనక్కు రాలేదు.

కాళ్ళు రెంటినీ చెట్టుకు బోటు పెట్టి బలాన్నంతటినీ ఉపయోగించి పగ్గాన్ని రెండు చేతులమధ్య ఇరికించుకుని జీపును వెనక్కు లాగసాగాడు అవినాష్.

అవినాష్కు చేతులు ఒరుసుకుపోతున్నాయి. చెమటా, రక్తం కలసి పగ్గం తడయిపోతోంది. అయినా పళ్ళ బిగువున బాధను భరించి అవినాష్ పగ్గాన్ని లాగుతూనే వున్నాడు.

అయిదు నిముషాలు గడిచింది. వారి ప్రయత్నం ఫలించింది. జీపు నెమ్మదిగా పైకిరాసాగింది. అవినాష్లో ఉత్సాహం పెరిగింది. లేని సత్తువ తెచ్చుకుని పగ్గాన్ని లాగటం మొదలు పెట్టాడు.

జీపు దాదాపుగా రోడ్డు దగ్గరకు వచ్చేసింది.

అంతే—అంతలోనే జరగకూడనిది జరిగిపోయింది.

అవినాష్ దన్ను పెట్టిన చెట్టు, వేళ్ళతో సహా వూడిపోయింది. చెట్టు అవతల భాగం నేలంతా పెళ్ళలా వూడిపోయింది.

ఆధారంలేక అవినాష్ ముందుకు తూలిపడిపోయాడు.

జీపు ఎవరి ప్రయత్నం లేకుండానే ముందుకు జారిపోయింది. ఊర్మిళకు తెలియకుండానే గేరు న్యూట్రల్లో పడిపోయింది. వేగంగా ముందుకుపోతున్న జీపులో

కూర్చున్న ఊర్మిళకు విషయం బోధపడలేదు, భయంతో స్పృహ తప్పి స్టీరింగ్ మీద వ్రాలిపోయింది.

దాదాపు రెండు నిముషాలు క్రిందకు దొర్లాడు అవినాష్.

మూడంటు రాయిలూ, చెట్లమోడులూ తగిలి అతని ఒళ్ళంతా గీరుకుపోయి సలుపుతోంది.

అగాధంలోకి దొర్లిపోతున్న జీపు వయిపు అతడు నిస్సహాయంగా చూసి "ఊర్మిళా!" అని అరిచాడు.

కానీ ఆ అరుపు అతని గొంతు పెగిలి బయటకు రాలేదు.

జీపు దిగిపోయిన వైపుకు పిచ్చిగా పరుగెట్టాడు అవినాష్. విచిత్రం అదంతా సాఫీ అయిన స్లోపే తప్ప అగాధంగానీ, ఎగుడుదిగుళ్ళుగానీ లేవు.

అవినాష్‌లో ఉత్సాహం పెరిగింది. పరుగు పెడుతూ ముందుకు సాగిపోయాడు.

పదినిముషాలలో అతడు జీపును చేరుకున్నాడు.

పగ్గం కట్టిన చెట్టు రెండు చెట్లమధ్య ఇరుక్కుని వుండిపోయింది. అందుకే జీప్ ఇక ముందుకు వెళ్ళక ఆగిపోయింది.

అదురుతున్న గుండెలతో జీపు దగ్గరకు వచ్చి డ్రయివింగ్ వీల్ వయిపు చూశాడు అవినాష్. స్టీరింగ్ మీదకు వొరిగి వుంది ఊర్మిళ. ఒక్క క్షణం అవినాష్‌కు వూపిరి స్తంభించిపోయింది.

వణుకుతోన్న చేతులతో ఊర్మిళను తాకాడు.

ఒళ్ళు వెచ్చగా వుంది. ముక్కు దగ్గర వేలు పెట్టి చూశాడు—ఊర్మిళ బ్రతికే వున్నట్లు గ్రహించి హాయిగా వూపిరి పీల్చాడు.

జీపు వెనక్కి వచ్చి వాటర్ బాటిల్ తీశాడు. చేతిలో నీళ్ళుపోసుకుని ఊర్మిళ మొహంమీద చిలకరించాడు.

ఊర్మిళ మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచింది. చివురుటాకులా వణికిపోయింది. "ఏమండీ!" అంటూ అవినాష్‌ను వాటేసుకుంది.

అవినాష్ ఆమెను ఓదార్చాడు.

అంతలోనే అవినాష్ అలర్టయ్యాడు.

"ఊర్మిళా గెట్ డౌన్!" అంటూ ఆమెను తీసుకుని జీపు వెనక్కి వెళ్ళాడు. జీపు వెనుకనుండి స్టెన్ గన్‌ను తీసి స్టడీగా కూర్చున్నాడు.

మరు నిముషం వాళ్ళకు ఇరవై గజాల దూరంనుండి గుర్రాల గుంపొకటి అతి వేగంగా దూసుకుపోయింది.

"మై గాడ్!" అనుకుంది ఊర్మిళ గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుని.

"ఊర్మిళా! వుయార్ లక్కీ. మన జీప్ గనుక ఇలా దొర్లకపోతే మనం ఈ గుంపుకు దొరికిపోయి వుండే వాళ్ళం. తప్పించుకునే అవకాశంకూడా వుండకపోను" అన్నాడు అవినాష్.

ఊర్మిళ భయంతో రొప్పుతోంది.

అవినాష్ జీపులోంచి టార్చిలైటు తీశాడు. ముందుకు వేశాడు. లైటు కాంతిలో రోడ్డు మెరుస్తోంది.

"మనం అడ్డుతోవన వచ్చామన్నమాట" అంటూ ఊర్మిళ వయిపు చూశాడు.

"మనకు దైవబలం వుంది" అంది ఊర్మిళ.

"నువ్వు జీపు ఎక్కి స్టార్టు చెయ్యి. నేను తాడు తప్పిస్తాను" అన్నాడు అవినాష్.

ఊర్మిళ జీప్‌ను స్టార్ట్ చేసింది.

అవినాష్ పగ్గాన్ని తొలగించాడు.

జీపు పూర్తిగా రోడ్డుమీదకు వచ్చేసింది.

ఈసారి డ్రయివింగ్ బాధ్యతను ఊర్మిళే తీసుకుంది.

రోడ్డుమీద జీపు పరుగెడుతోంది.

మరో గంటలో జీపు సమతలమయిన అరణ్యంలో ప్రవేశించింది.

అది పక్కా రోడ్డు కాదు.

జీపు కల్లు తాగినట్లు తూలుతోంది.

మరికొంత సేపయినాక కదలనని మొరాయించింది.

అప్పుడు టయిమ్ తెల్లవారుజాము నాలుగు గంటలు దాటింది.

"ఇక జీపు లాభంలేదు. కాళ్ళకు పని చెప్పాలి" అన్నాడు అవినాష్.

ఇద్దరూ జీప్ దిగారు. కావలసిన సామానులను రెండు పెద్ద బ్యాగులలో సర్దేశారు. తలో బ్యాగును వీపుకు తగిలించుకున్నారు. జీపును గుబురుగా వున్న చెట్లలోపు మధ్యకు తోసేశారు. నెమ్మదిగా నడక మొదలుపెట్టారు.

ఇద్దరికీ బాగా అలసటగా వుంది. వాళ్ళు గుబురుగా వున్న చెట్ల మధ్యకు నడిచారు.

ఒక చెట్టు మొదలు దగ్గర బాగా చదునుగా వుంది. కర్రలను చిదుగులను, చిన్న చిన్న రాళ్ళను ఏరేసి, దుప్పట్లు పరిచారు. మొహాలు కడుక్కొని, సుష్టుగా ఫలహారం చేసి, కాఫీ త్రాగారు.

"ఇక మనకు టిన్డు మీట్, బ్రెడ్, కోల్డు కాఫీలే గతి" అంది ఊర్మిళ.

భార్యను ఆప్యాయంగా చూసి "పని సాధించాలంటే

ఆ మాత్రం కష్టపడక తప్పదు" అన్నాడు అవినాష్.

అవినాష్‌కు నిద్ర ముంచుకు వస్తోంది. కళ్ళు మూతలు పడిపోతోన్నాయి.

"మనం ప్రస్తుతం విశ్రాంతి తీసుకుందాం. ముందు యెవరికి మెలుకువ వస్తే వాళ్ళు లేచి, రెండో వాళ్ళని లేపుదాం" అంటూ సమాధానం గురించి చూడకుండా ముసుగుతన్నాడు అవినాష్.

భర్తను ఆప్యాయంగా చూసి ఊర్మిళ కూడా నిద్ర కుపక్రమించింది.

6

'బీప్, బీప్' మని శబ్దం రావటంతో అవినాష్ ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

ప్రక్కనే వున్న వాకీటాకీ ఆదేపనిగా సిగ్నల్ యిస్తోంది. వాకీటాకీని చేతిలోకి తీసుకుని "హాలోవ్!" అన్నాడు అవినాష్.

సమాధానం లేదు. సిగ్నల్ మాత్రం వస్తోంది.

ప్రక్కకు చూశాడు అవినాష్,

ప్రక్కనే ఖాళీగా వున్న పక్క అతన్ని వెక్కిరిస్తూ చూస్తోంది. అవినాష్‌కు ఒళ్ళంతా చెమటతో తడవటం ఆరంభించింది. "ఎక్కడికి వెళ్ళింది?" అనుకుంటూ లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఊర్మిళా!" అంటూ నాలుగయిదుసార్లు గట్టిగా పిలిచాడు. ఫలితం శూన్యం!

వాకీటాకీ మాత్రం నిస్తేజంగా అరుస్తోనే వుంది.

వాకీటాకీని చేతిలోకి తీసుకుని సర్ది చూశాడు. ప్రయోజనం కనిపించలేదు.

తప్పి జారి విడిపోవలసి వస్తే ఒకరి వునికిని మరొకరు

తెలుసుకునేందుకు వీలుగా అవినాష్ వాకీటాకీలను ఏర్పాటు చేశాడు.

మొదట్లో ఊర్మిళ యే బయలుభూమికో వెళ్ళిందనుకున్నాడు. తర్వాత ఆ అనుమానం తప్పని తేలింది. ఊర్మిళ తన బ్యాగ్‌నూ, తనకు సంబంధించిన యితర సామాన్లనూ తీసుకువెళ్ళిపోయింది.

ఎందుకు చేసిందలా? ఏ క్రూరమృగమయినా తీసుకుపోయిందా—అంటే! ఆ జాడలేదు. ఎవరి బలవంతం మీదయినా వెళ్ళిందా అంటే; తనకు కావాల్సిన సామానులనన్నింటినీ తీసుకుని బందోబస్తుగా బయలుదేరదు. మరయితే ఒంటరిగా యెందుకు వెళ్ళింది? వెళ్ళేటప్పుడు కనీసం తనతో యెందుకు చెప్పలేదు? అలా వెళ్ళిపోవటానికి కారణం ఏమిటి?

ఒకటి జరిగివుండాలి!

ఏదో అనుమానం వచ్చి, ఎవర్నో వెంబడించి వుండొచ్చు—తనను లేపటానికి కూడా సమయం లేక పోవచ్చు. మరయితే వాకీటాకీ! అదే పనిగా మ్రోగటం తప్ప అదెందుకూ పనికి రాకుండా పోయింది. అంటే ఊర్మిళ వాకీటాకీని వుపయోగించే స్థితిలో లేదన్న మాట. అయితే ఏం జరిగివుండొచ్చు?

ఇక వూహించలేక అవినాష్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతని మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది.

దుప్పట్లు మడచి బ్యాగ్‌లో సర్దేశాడు. బ్యాగ్‌ను భుజానికి తగిలించుకుని, నెమ్మదిగా ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

చీకటిపడుతోంది.

చలిగాలి వీచటం ఆరంభించింది.

చేతిలో వున్న వాకీటాకీ ఆధారంగా అతడు ముందుకు సాగిపోతోన్నాడు.

దాదాపు రెండుగంటలు పైచిలుకు నడిచాడు. అతనిలో ఆత్రుత అధికమయింది.

ఊర్మిళ దగ్గరవున్న వాకీటాకీకి తను చేరువలోకి వచ్చాడు. శబ్దాలను అతి జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ముందుకు వెళ్ళాడు.

ఆ దగ్గర్లోనే వాకీటాకీ వున్నట్లుగా అతని దగ్గరున్న వాకీటాకీ చెబుతోంది.

బ్యాగ్‌లోంచి టార్చితీసి ముందుకు ఫోకస్ చేశాడు అవినాష్.

అడవిలో విపరీతంగా పెరిగిన చెట్లూ, వాటి నీడలూ; టార్చిలైటు కాంతిలో వింతగా అగుపించాయి. టార్చిని వలయంలా తిప్పుతూ చుట్టూ గమనించాడు. ఎక్కడా ఊర్మిళ వున్న జాడ కనిపించలేదు.

గొంతు పెగల్చుకుని భార్యను పిలవబోయి, ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకున్నాడు.

ఆ పదడుగుల వ్యాసార్థంలోనే అతడి అన్వేషణ జరిగింది.

ఎక్కడా ఏ ఆధారం లభించలేదు.

అతడికి సమయం గుర్తుకు రావటంలేదు. అప్పుడే అతడు బయలుదేరి ఏడుగంటలు దాటింది.

దగ్గర్లో కీచురాళ్ళ అరుపులూ, దూరంగా వినవచ్చే క్రూరమృగాల గర్జనలూ, అతడిని ఏ మాత్రం భయపెట్టటం లేదు. ఎముకలని కొరకగలిగే చల్లటి గాలి, అది చేసే మృత్యునాదం, అతనిమీద ప్రభావాన్ని చూపలేక పోతున్నాయి. అంత పెద్ద మహారణ్యంలో అతడు

ఒంటరితనాన్ని అనుభవించటంలేదు. ఊర్మిళ తాలూకు ఊహలతో అతడు బాహ్యాన్ని మరచిపోయాడు. అలా గని కర్తవ్యాన్ని విడచే భీరువు మాత్రం కాదు.

సమయం సాగిపోతోంది—దాంతోపాటే—అంత వేగంగా కాకపోయినా అవినాష్ అన్వేషణ కూడా సాగుతూనే వుంది.

చిట్టచివరకు అతడు ఒక అగాధం దగ్గరకు వచ్చాడు.

అవినాష్ గుండె చప్పుడు పెరిగింది. అతడికి వెన్నులోంచి చలి మొదలయింది.

అవును అగాధంలోంచే వాకీటాకీ తన వునికిని చెబుతోంది—అయితే ఊర్మిళ—అవినాష్ కళ్ళు చెమర్చాయి.

వెంటనే టార్చిని అగాధంలోకి ఫోకస్ చెయ్యలేకపోయాడు.

పది నిముషాలు అలానే నిలబడిపోయాడు. ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకున్నాడు.

వణుకుతోన్న చేతులతోనే అగాధంలోకి టార్చిని ఫోకస్ చేశాడు.

దాన్ని అగాధం అనేకన్నా, శంకువు ఆకారంలో వున్న నుయ్యి అనవచ్చు.

అడుగు కనిపించటం కష్టంగానే వుంది. అగాధ వట్రువుకు దుబ్బుగా పెరిగిన చెట్లు ఒకరకమయిన రూపాన్ని దిద్దుతోన్నాయి. ఆ చెట్లలో ఒకదాని కొమ్మకు తగులుకుని వ్రేలాడుతోంది ఊర్మిళ దగ్గర వుండాల్సిన వాకీటాకీ. అగాధంలోకి మనిషి దొర్లిన జాడ ఏమీ లేదు. మనిషి అడుగుకు చేరుకోవటం కష్టం. మనిషంటూ అగాధంలోకి జారితే చెట్లలో చిక్కుకుని వుండాలి. అలాంటప్పుడు మనిషి పైకి కనిపిస్తుంది.

ప్రాణంపోయే అవకాశం యెంతమాత్రం లేదు.

అయితే ఊర్మిళ అగాధంలో పడిపోలేదు. మరయితే శత్రువుల చేతుల్లో చిక్కిందా....వాళ్ళు ఆమెను ఏం చేస్తోన్నారో—

ఆలోచిస్తోన్న అవినాష్‌కు పదిగజాల దూరంలో తెల్లటి వస్తువు కనపడింది. అతడు అటు పరుగెట్టాడు. అతని కళ్ళు మెరిశాయి. అది ఊర్మిళ కాలిజోడు. దాని మడమ చెట్టు వయిపుకు వుంది. అంటే ఊర్మిళ సూటిగా ముందుకు వెళ్ళిందన్నమాట. తనకు సూచన యివ్వటానికి చెప్పును ఆ దిశలో వదిలిందన్న మాట. అవినాష్ ఆమెను అభినందించకుండా వుండలేకపోయాడు. చెప్పును తీసి బ్యాగ్‌లో వేసుకొన్నాడు.

ఊర్మిళ సూచించిన దిశలో అవినాష్ తన ప్రయాణాన్ని సాగించాడు. అరగంట నడిచేటప్పటికి అతడికి మరో చెప్పు ఎదురయింది.

ఇప్పటి వరకూ తన ప్రయాణం సక్రమంగానే జరిగిందన్నమాట. ఈ చెప్పును కూడా తీసి బ్యాగ్‌లో వేసుకుని నడక మొదలుపెట్టాడు. ప్రతి పదినిమిషాలకు ఏదో వస్తువును ఊర్మిళ తనకోసం జారవిడుస్తూనే వుంది.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట దాటింది.

అవినాష్‌కు నడిచే ఓపిక పోయింది. అయినా గమ్యం చేరుకోవాలనే వుద్దేశంతో నడక సాగిస్తోనే వున్నాడు.

రెండవుతోందనగా అతనికి ఊర్మిళ బ్యాగ్ కనిపించింది. అవినాష్ అప్పటివరకు తను పోగేసిన ఊర్మిళ వస్తువులన్నిటినీ ఆ బ్యాగ్‌లో సర్దాడు. ఆ ప్రాంతాన్ని సునిశితంగా పరీక్షించాడు. అక్కడ గుర్రాల అడుగు జాడలూ, వాటిని అక్కడ చెట్లకు కట్టిన గుర్తులూ

వున్నాయి. గుర్రపు డెక్కల గుర్తులు నాలుగువైపులా వ్యాపించి వున్నాయి. ఇప్పుడు ఎటు వెళ్ళాలో తేల్చుకోలేని స్థితి అతనిది.

అందుకే కొంతసేపు ప్రయాణాన్ని ఆపి విశ్రాంతి తీసుకోవాలన్న నిశ్చయానికి వచ్చాడతడు. దానికి సాయం, అతనికి కడుపులో ఎలుకలు పరుగెడుతున్నాయి. ముందు ఆత్మారాముడు తృప్తిపడాలి. లేకపోతే నీరసం ఆవహిస్తుంది.

అవినాష్‌ను అక్కడకు కొంచెం ఎడంగా వున్న చదునయిన ప్రదేశం ఆకర్షించింది.

నెమ్మదిగా అటు నడిచాడు. దుప్పటి పరిచాడు. ఒక్కసారిగా అతనికి విశ్రాంతి కావాలనిపించింది. దుప్పటిమీద పడుకుని బ్యాగ్‌లోంచి బ్రెడ్ తీసి, ఒక్కొక్క స్లయిస్‌నూ సావధానంగా తినటం ప్రారంభించాడు.

చెట్ల నీడ, వాటిమీంచి వచ్చే చల్లని గాలి అతడిని సేద తీరుస్తున్నాయి. అప్పటివరకు అతడు పడిన కష్టం తాత్కాలికంగా మరచిపోయాడు.

చెట్టుకేసి చూస్తూ బ్రెడ్ తింటోన్నాడు.

అంతలో అతని దృష్టి, చెట్టుమీద కూర్చుని తనవైపే చూస్తోన్న కోతిమీద పడింది. అది అతడిని ఆశగా చూస్తోంది.

అవినాష్ చిన్న బ్రెడ్‌ముక్కను విసిరాడు. అది దూరంగా పడింది. కోతి చటుక్కున క్రిందకు దిగి బ్రెడ్ ముక్కను అందుకుని, ఆబగా తినేసి అవినాష్ వయిపు ఆప్యాయంగా చూసింది.

అవినాష్ మరో బ్రెడ్‌ముక్కను అటు విసరాడు.

దాన్నికూడా కోతి అప్యాయంగా తీసేసింది.

అంతలోనే అవినాష్‌లో ఓ చక్కటి ఆలోచన రూపు దిద్దుకుంది.

"నీరు వున్న చోటే అతని స్థావరం వుండితీరాలి!" అన్న మాస్టారి మాటలు అతనికి గుర్తుకు వచ్చాయి.

అవును యిక్కడున్న జంతువులకు ఈ ప్రాంతంలో నీరు యెక్కడ వుందో తెలిసి తీరుతుంది.

అంతే. అవినాష్ తనకు వచ్చిన ఆలోచనను ఆచరణలో పెట్టదలిచాడు.

మరో చిన్న బ్రెడ్ ముక్కను తనకు కొంచం దగ్గరలో విసిరాడు. కోతి దగ్గరకు వచ్చి దానిని అందుకుని తినేసింది. అలా నాలుగయిదు ముక్కలు ఖర్చయ్యేటప్పటికి, కోతి అతనికి బాగా దగ్గరగా వచ్చేసింది.

దానికి ముక్కలు విసురుతూనే అవినాష్ బ్యాగ్ లోంచి, పొడవుపాటి తాడును బయటకు తీశాడు. ఆ తాడుకు ఒక చివర చిన్న వుచ్చులా తయారు చేసి, దానిని ఒడుపుగా కోతిమీదకు విసిరేడు. ఆ వుచ్చు తిన్నగా పోయి కోతి మెడకు బిగుసుకుంది. తాడు రెండో చివరను చెట్టుకు కట్టేశాడు.

మొదట్లో కోతి విపరీతంగా గింజుకుంది, కానీ తర్వాత అవినాష్ వేస్తోన్న బ్రెడ్ ముక్కలను, పావ్ కారన్ గింజలనూ ఆపిల్ ముక్కలను సుష్టుగా ఆరగించటం మొదలు పెట్టింది. అయిదు నిముషాలు గడిచాక, మళ్ళీ కోతి గింజుకోవటం ప్రారంభించింది.

అవినాష్‌లో ఉత్కంఠ ఆరంభమయింది. తన ప్రయత్నం ఫలించబోతోంది.

బ్యాగ్ లోంచి చిన్న ట్రాన్స్మిటర్ తీసి దాని

మెడకు బిగించి కట్టాడు.

వాటర్ బాటిల్ తీసుకుని దానికి దగ్గర్లో నీటిని ధారగా పోశాడు. నీటిని చూసి కోతి పిచ్చిగా గెంతులు వేయటం ఆరంభించింది. నీటిని అందుకోవటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం జరిపింది.

అవినాష్ మరో అయిదు నిమిషాలు ఆగాడు.

కోతి వింతగా అరుస్తూ అతడిని జాలిగా చూడటం ఆరంభించింది.

చెట్టుకు కట్టిన తాడును వూడదీశాడు అవినాష్.

అంతే__వింటినించి సంధించిన బాణంలా ముందుకు పరుగెట్టింది కోతి.

రిసీవర్ ని చేతిలో బిగించి పట్టుకుని, బ్యాగ్ లను నడ్డికి కట్టుకుని దాని వెంట పరుగెట్టాడు అవినాష్.

7

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటల సమయం.

ఊర్మిళ నిద్రపట్టక అటూ యిటూ దొర్లుతోంది.

ప్రక్కన అవినాష్ ఆదమరచి నిద్ర పోతున్నాడు.

ఊర్మిళ మురిపెంగా భర్తను చూస్తోంది.

అంతలో వారికి కొంచెం దూరంలో మాటలు వినిపించాయి. కనీసం ముగ్గురయినా వుంటారని ఊహించింది ఊర్మిళ. వారి మాటలను బట్టి వాళ్ళు ఖాదర్ బాబా అనుచరులని గ్రహించింది.

నెమ్మదిగా పైకిలేచి కొంచెం ముందుకు వెళ్ళింది.

ముగ్గురు దున్నపోతుల్లాంటి ఆకారాలు. హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ముందుకు అడుగులు వేస్తున్నారు. వాళ్ళ వెనుక మూడు గుర్రాలు వారికంటే ధీమాగా

వాళ్ళని అనుసరిస్తోన్నాయి.

దూరంగా వుండి వాళ్ళను అనుసరిస్తే సాఠరం దొరక వచ్చు—

ఈ ఆలోచన రాగానే ఊర్మిళ గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి తాము పడుకున్న చోటికి వచ్చింది. అవినాష్‌ను లేపుదామనుకుని, ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంది.

నిన్నటినుండి బాగా అలసిపోయి వున్నాడు. అతనికి విశ్రాంతి అవసరం. తన దగ్గర ఎలాగూ వాకీ టాకీ వుంది. ఒకవేళ ఏదయినా జరిగితే తమ యిద్దరికీ ప్రమాదమే—అలాంటప్పుడు అవినాష్ ఆశయం నెరవేరదు. తను ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నా పర్వాలేదు—ఖాదర్ బాబా సాఠరం కనుగొని అవినాష్‌కు తెలిపితే—కాగల కార్యాన్ని గంధర్వులే తీరుస్తారు. భార్యగా తాను ఆ మాత్రం రిస్కు తీసుకోక తప్పదు—

ఈ ఆలోచన రాగానే ఊర్మిళ తాత్సారం చెయ్య లేదు. తనకు సంబంధించిన సామానులను బ్యాగ్‌లో సర్దేసింది. పిస్టల్నూ, మిషిన్ గన్నునూ జాగ్రత్తగా లోపల ఉంచింది. అవినాష్ నుదిటిని ఆప్యాయంగా చుంబించింది. బ్యాగ్‌ను వీపుకు తగిలించుకొంది. ప్రయాణానికి సన్నద్ధమయింది. బాబా మనుషులను అనుసరించటం ఆరంభించింది.

ముందు నడుస్తోన్న మనుషులు తమను ఒకరు అనుసరిస్తోన్న విషయం తెలియక తమ రహస్యాలన్నిటిని దాపరికం లేకుండా మాట్లాడుకుంటోన్నారు.

వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటోన్నవి పూర్తిగా వినపడక పోయినా సారం మాత్రం గ్రహించగలుగుతోంది ఊర్మిళ.

వాళ్ళు నాలుగయిదు చోట్ల ఆగి విశ్రాంతి తీసుకుని మళ్ళీ బయలుదేరుతున్నారు.

వాళ్ళకు అనుమానం రాకుండా ఊర్మిళ ఫాలో అవుతోంది.

సమయం నాలుగవుతోందనగా, వారి సంభాషణ సారాన్ని పూర్తిగా అవగతం చేసుకుంది ఊర్మిళ.

విజయనగరంలో నాలుగు రోజులలో అమ్మవారి పండుగ జరుగనుంది. ఆ రోజున పెద్ద ఎత్తున దోపిడీకి రంగం సిద్ధం చేస్తోన్నాడు ఖాదర్ బాబా.

ముందుగా ఈ విషయాన్ని వాకీటాకీలో అవినాష్‌కు చెప్పాలి. తర్వాత అతడు తన దగ్గరున్న ట్రాన్స్‌మీటర్‌తో విషయాన్ని పై అధికార్లకు వివరిస్తాడు.

ఊర్మిళ వాకీటాకీని ఆన్ చేసింది. అటునయిపుకు సిగ్నల్ వెళుతోంది. బాబా మనుషులను చూసుకుంటూ ముందుకు నడుస్తోన్న ఊర్మిళ రాబోయే ప్రమాదాన్ని పసిగట్టలేకపోయింది. పెనుభూతంలా నోరావలించుకుని ఆమెకు యెదురుగా ఒక అగాథం ఎదురుచూస్తోంది. వాకీటాకీ గురించి ఆలోచిస్తూ ముందుకు అడుగు వేయబోయిన ఊర్మిళ తృళ్ళిపడింది. మనిషి ముందుకు తూలిపోయింది. కొంచెం వుంటే అగాథంలో పడిపోయేదే—అదృష్టం కలిసొచ్చి ఆమె రెండు చేతులతోనూ అగాధం అంచున వున్న చిన్న చెట్టును పట్టుకొంది. వాకీటాకీ మాత్రం ఆమె చేతిలోంచి జారి అగాథంలోకి పడిపోయింది.

ఆ షాకునుండి తేరుకోవటానికి ఊర్మిళకు దాదాపుగా పదినిముషాలు పైనే పట్టింది.

అవినాష్‌తో మాట్లాడలేకపోయినందుకు ఆమె చాలా బాధపడింది. బాబా మనుషులు దూరంగా వెళ్ళిపో

తున్నారు. ఒంటరిగా వారిని అనుసరించటం అవివేకమేమో అనిపించింది ఊర్మిళకు. కానీ రోటిలో తల దూర్చి రోకలిపోటుకు భయపడటం అవివేకమనిపించింది. పోనీ వెనక్కు తిరిగిపోదామంటే తనకూ ఇప్పటివరకూ తాను ప్రయాణం చేసిన తోవ తెలియదు.

ఆమెలో మొండిధైర్యం ప్రవేశించింది.

బాబా మనుషులను వెంబడించటం ఆరంభించింది.

వాకీటాకీ చేసే శబ్దానికి లేచి తను ప్రక్కన లేకపోతే అవినాష్ కంగారుపడతాడు.

వాకీటాకీ ఆధారంగా అగాధం వరకూ వస్తాడు. తరవాత అతనికి తను వెళ్ళిన త్రోవ తెలియాలి. అంటే తను ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి.

వెంటనే ఊర్మిళకు ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. కాలి జోడును తీసి మడమను అగాధంవైపు వుంచింది ఇప్పుడు ఆ జోడు తను వెళుతోన్న దిశను సూచిస్తోంది. అదృష్టం బాగుండి జోడు కదలకపోతే మాత్రం అవినాష్ తను వెళుతోన్న మార్గాన్ని స్పష్టంగా గుర్తించి తీరతాడు.

ఇప్పుడు ఊర్మిళ హుషారుగా ముందుకు సాగిపోయింది.

మరి కొంతసేపయినాక మరో జోడునుకూడా ఇదివరకటి జోడులాగానే ఏర్పాటు చేసింది.

ఇప్పుడు ఆమెకు చాలా తృప్తిగా వుంది. ఈ పాటికి అవినాష్ బయలుదేరి వుంటాడు.

మరో పది నిముషాలు పోయిన తరువాత కాళ్ళకు చెప్పులు లేకపోవటంవలన కలిగే యిబ్బంది ఆరంభమయింది. సుకుమారమయిన పాదాలలో ముళ్ళూ రాళ్లూ దిగి బాధ పెడుతున్నాయి. పాదాలలోంచి రక్తంకూడా వస్తోంది. అన్నింటికీ ఓర్చుకుని బాబా అనుచరులను

వెంబడిస్తోంది. తను నడుస్తోన్న మార్గంలో అవినాష్ తన మార్గాన్ని తెలుసుకోవటానికి వీలుగా ఒక్కొక్క వస్తువును జారవిడుస్తోంది.

వారి ప్రయాణం మరో గంట సాగింది.

చివరకి ఊర్మిళ దగ్గర బ్యాగ్ మాత్రమే. మిగిలింది.

దాన్ని కూడా జారవిడిచింది.

అవినాష్కు తను అంతవరకే దారిచూపగలిగింది. సావరందాకా రావటం ఇక అదృష్టంమీద ఆధారపడి వుంటుంది.

బాబా అనుచరులు చటుక్కున ఒకచోట ఆగారు. ఊర్మిళకు గుండెలు అదిరాయి. ఆ ప్రాంతం అంతా మైదానంలా వుంది. తప్పుకోవటానికి యే రకమయిన మార్గమూ లేదు. ఖర్మకాలి వాళ్ళలో యెవరయినా వెనక్కి తిరిగితే తను వాళ్ల కంట పడటం ఖాయం. ఊర్మిళ గుండె బిగబట్టి అలానే నిలబడిపోయింది. వాళ్ళెవరూ వెనక్కి తిరగకూడదని వెయ్యి దేముళ్లకు మొక్కుకుంది.

మనం అనుకునేది ఒకటి జరిగేది మరొకటి.

ఏదయితే జరగకూడదని ఊర్మిళ కోరుకుందో అదే జరిగింది.

బాబా అనుచరులలో ఒకడు వెనక్కి తిరిగిచూశాడు. అంతే కొంపలు మునిగిపోయేలా కేకలు వేయటం ఆరంభించాడు.

ఆ కేకలకు మిగిలిన ఇద్దరూకూడా వెనక్కి తిరిగి చూశారు—అంతే "పట్టుకోండ్రా!" అంటూ కేక వేసి ఊర్మిళ వయిపు దూసుకు వచ్చారు.

అప్పటి వరకు చేష్టలుడిగి నిలబడివున్న ఊర్మిళ లేని

సత్తువను తెచ్చుకుంది. పిక్కబలంకొద్దీ వెనక్కు పరుగెట్టడం ఆరంభించింది.

ఆమె పరుగు లంకించుకోగానే ఆ ముగ్గురూ పిచ్చిపట్టినట్టు అరుస్తూ ఆమెను వెంబడించారు.

ముందు లేడిపిల్ల, వెనుక మదించిన మూడు పెద్దపులులు.

ప్రాణ రక్షణకు లేడిపరుగు, భక్షణకు పులులు.

పరుగెడుతోన్నదల్లా, కాలికి ఎండుపుల్ల తగిలి ముందుకు బోర్లా పడిపోయింది.

అంతే—ఆ ముగ్గురూ ఆమెను కమ్ముకున్నారు.

ఆమె చివురుటాకులా వణికిపోతోంది.

“ఎవరు నువ్వు?”

“మా వాళ్ళతో కలసి వేట చూడటానికి వచ్చాను. దారితప్పిపోయాను” ఊర్మిళ స్వరం నూతిలోంచి వచ్చినట్లు వుంది.

ముగ్గురు ఒకేసారి పకపకా నవ్వారు. “వేటకు ఎవరూ ఇక్కడివరకూ రారు. వచ్చినా నువ్వు దారితప్పవు. తప్పినా, చక్కటి బాటలున్న అటెటో పోతావుకానీ, రాళ్ళు రప్పలతో నిండివున్న ఇటు రావటానికి సాహసించవు” అన్నాడొకడు.

“నిజం. నన్ను నమ్మండి.”

ఊర్మిళ చెంప చెళ్ళుమంది. కళ్ళముందు బైర్లు కమ్మాయి. వెంటనే క్రిందపడిపోయింది.

“చచ్చిందేమోరోయ్!”

వాళ్ళలో ఒకడు ఆమె గుండెకు చెవి ఆనించాడు.

ఊర్మిళకు శరీరం అంతా చచ్చుబడినట్లయిపోయింది. క్రింద పడిపోయిందే కాని, స్పృహ పోలేదు. అయినా పరిస్థితులనుబట్టి స్పృహ పోయినట్లు నటించింది. కానీ

ఇప్పుడు పరాయి మగాడు ఒకడు తన ఎదను తాకు తోంటే భరించలేక పోతోంది. అయినా ఏమీ చెయ్య లేని పరిస్థితి ఆమెది. స్పృహ వున్నట్లు తెలిస్తే, జరగ బోయే ప్రమాదం చాలా దారుణంగా వుంటుంది. దాన్ని వూహించటమే కష్టం. అందుకే జరుగుతోన్న దాన్ని మౌనంగా భరించి కళ్ళు మూసుకుని వుండిపోయింది.

"గుంట మంచి రంజామీద వుంది! ఓ చూపు చూద్దామా?" అన్నాడొకడు.

"ఛ! నీ యవ్వ! చచ్చినట్లు పడున్న ఆడదానిమీద అఘాయిత్యం చేస్తావా?" మందలింపు.

మొదటివాని మాటలతో ఊర్మిళ గుండె ఆగిపోవల సిందే! కానీ రెండోవాని మందలింపు ఆమెకు ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది. "స్పృహ లేనట్లు పడిపోవటం ఇందుకు ఉపయో గించిందన్న మాట."

"అయితే దీన్ని ఏం చేద్దాం?"

"ఏం చేయటం ఏముంది. బాస్ దగ్గరకు తీసుకు పోదాం?"

"ఎందుకు గురూ! స్పృహ రానీ, గులాబ్‌జాంలా వుంది."

"ఒరేయ్ నీకు బుద్ధిరాదు. మళ్ళీ ఆ మాట ఎత్తావో నాలుక చీరేస్తాను" అంటూ ఊర్మిళను భుజం మీదకు ఎత్తుకున్నాడు మరొకడు.

నెమ్మదిగా నడుస్తూ వాళ్లు గుర్రాలను చేరుకున్నారు. ఊర్మిళను గుర్రంముందు వేసి వెనక కూర్చున్నాడతను.

మరునిముషం గుర్రాలు ముందుకు ఉరికాయి. దుమ్ము లేపుకుంటూ ముందుకు దౌడ తీశాయి.

పావుగంట తరువాత గుర్రాలు ఒక చల్లని ప్రదేశానికి

వచ్చాయి.

ఊర్మిళ ఇంకా స్పృహలేనట్లే పడుకుని వుంది.

గుర్రాలు ఆగాయి. రౌతులు క్రిందకు దిగారు. ఒకడు ఊర్మిళను భుజంమీద వేసుకుని ముందుకు నడిచాడు.

"ఎవర్రా అది?" డబ్బాలోంచి రాళ్ళు దొర్లాయి. చాలా అసహ్యమయిన కంఠం.

"ఎవరో తెలియదు బాస్! మన సర్కిల్లో దొరికితే తెచ్చాం."

"సి. ఐ. డి. ఏమో?"

"లేదు బాస్! బెదురు గొడ్డు. మమ్మల్ని చూడగానే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయింది. ఇంకా లేవలేదు."

"దాని దగ్గర ఏమయినా వున్నాయేమో! చూశారా?"

"లేదండి."

"ఛూ! యదవనాయాళ్ళులారా? ఎవడయినా దానికి ట్రాన్స్‌మీటరిచ్చి ఇక్కడికి పంపితే మన పని ఏమయిపోతుంది? దాని దగ్గర పిస్టలూ అదీ కూడా వుందేమో! చూడండి."

అతడు వినయంగా తలవూపి, ఎత్తుగా వున్న అరుగు మీద యెక్కాడు. ఊర్మిళను ఒక నులకమంచంమీద పడేశాడు. సోదా ప్రారంభించాడు.

ఊర్మిళ సిగ్గుతో చచ్చిపోయింది. ఆమె ఒళ్లంతా జర్రులు పాకినట్లయింది.

"ఏమీ లేదు బాస్!"

"అయితే దాన్ని ఆమూల గదిలో పడేసి బయట తాళం వెయ్యి! ఈ రాత్రికి నాకు పనుంది. రేపు రాత్రి దీన్ని విందు చేసుకుందాం!" ఖాదర్ బాబా చిద్విలాసంగా నవ్వాడు.

అనుచరుడు ఊర్మిళను మళ్ళీ భుజానికెత్తుకుని లోపలకు తీసుకువెళ్ళాడు. వాళ్ళా మంచంమీద పడేసి, తలుపు వేశాడు. గొళ్ళెం వేసి తాళం తగిలించాడు. తాళంచెవిని బాబాకు అందించాడు.

బాబా దానిని ఆప్యాయంగా అందుకుని జేబులో వేసుకున్నాడు.

చిన్నగా ఈలవేసుకుంటూ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

గదిలో ఊర్మిళ వెక్కి వెక్కి ఏడిచింది. అలా ఏడుస్తూనే నిస్త్రాణగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

8

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలయింది.

అవినాష్ రొప్పుతో పరుగెడుతోన్నాడు.

ట్రాన్సిమీటర్లోని ముల్లు కోతి వెళుతోన్న దిశను చూపిస్తోంది. ఆ ట్రాన్స్మీటరు శక్తి మూడు మైళ్ళవరకే వుంటుంది. కోతికీ తనకూ వున్న దూరం మూడు మైళ్ళు దాటిందా దాని జాడ తనకు తెలియదు. అందుకే శక్తినంతా కూడదీసుకుని మరీ పరిగెడుతోన్నాడు.

మీటరులోని ముళ్ళు వేగంగా కదులుతోంది. అంటే కోతి వేగాన్ని పెంచిందన్నమాట. దాని పరుగంతా నీటికోసమే.

కొంచెం కష్టపడితే బాబా స్థావరం దొరికిపోతుంది. అందుకే లేని సత్తువను కొని తెచ్చుకుని శక్తికొద్దీ పరుగెడుతోన్నాడు అవినాష్. అతని వళ్ళంతా చెమటలో తడిసిపోతోంది. దానికి సాయం వీపుమీద రెండు బరువయిన బ్యాగ్ లు అతని ఓపికను పరీక్షిస్తోన్నాయి.

ఉన్నట్టుండి ట్రాన్సిమీటరులోని ముల్లు కదలిక ఆగిపోయింది.

ఉత్కంఠతో అవినాష్ రోమాలు నిక్కబొడుచు కున్నాయి.

తన ప్రయత్నం ఫలించేనా?!

కోతి నీరున్న ప్రదేశాన్ని చేరుకుందా? లేక దాహంతో మధ్యలో నే చచ్చిపోయిందా? అనుమానాలతో అవినాష్ బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

ఒకక్షణం తరువాత మీటరులోని ముల్లు కదలటం ఆరంభించింది. కానీ ఈసారి కోతి పరుగెత్తటంలేదు. నెమ్మదిగా నడుస్తోంది.

అవినాష్‌లోని ఉత్సాహం అతనికి ఊపిరినిచ్చింది.

ఇప్పుడు తనకీ కోతికి మధ్య వున్న దూరం, రెండు మైళ్ళకంటే వుండదు.

అవినాష్ వేగాన్ని పెంచాడు.

మీటరులోని సంకేతాన్ని బట్టి తను కోతికి బాగా దగ్గరగా వచ్చేశాడు.

పావుగంట తరువాత ముల్లు నిశ్చలంగా వుండి పోయింది.

గమ్యాన్ని చేరానన్న సంతోషంతో అతడు అప్పటి వరకూ పడిన కష్టాన్ని మర్చిపోయాడు.

చుట్టూ పెద్ద పెద్ద కొండలూ, చెట్లూ, రాళ్ళ గుప్పలూ, పొదలూ—

ఆ ప్రాంతంలో కోతిగానీ, నీరుగాని ఎక్కడా కనిపించలేదు అవినాష్‌కు.

పదినిముషాలు ఆ ప్రాంతాన్నంతటినీ కలయతిరిగాడు. ఫలితంలేదు. మీటరులోంచి మాత్రం కోతి జాడ తెలుస్తూనే వుంది.

విచిత్రం — నీరు తాగాక కోతి అంతసేపు ఏం

చేస్తోంది. అది నీటికోసంకాక ఇక్కడ మరెందుకయినా వచ్చిందేమో!

అవినాష్ ఒక పెద్ద కొండదగ్గర ఆగాడు.

కోతి అక్కడే వుంది. కాని ఎలా సాధ్యపడుతుంది. కొండలో సొరంగంగానీ మరే యితర ఏర్పాటుగానీ వున్నట్టు తోచటం లేదు.

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

కోతి వెనకబడిపోయింది.

మళ్ళీ వెనక్కు వచ్చాడు. మళ్ళీ మీటరు కోతి తన దగ్గరే వున్నట్లు చెబుతోంది.

వెనక్కు అడుగులు వేశాడు.

తను వెనకబడిపోయాడు.

మళ్ళీ ముందుకు వచ్చాడు. ఇప్పుడు కోతి తన పక్కనే వుంది.

ఈ మిస్టరీ అతనికి బోధ పడలేదు.

అతనికి ఎడంచేతి వయిపుగా పెద్ద చెట్టు వుంది. అవినాష్ నెమ్మదిగా ఆ చెట్టును ఎక్కాడు.

ఆశ్చర్యం—ఆ చెట్టు ముందునుంచి చల్లటి గాలి వీసి, అతడి నేద తీరింది

అవినాష్ నెమ్మదిగా చెట్టు దిగాడు. నేలను బాగా పరిశీలించి చూశాడు.

అతని కళ్లు ఆశ్చర్యంతో మెరిసాయి.

అక్కడ ఒక చిన్న బాట వుంది.

బాటను అనుసరిస్తూ ముందుకు సాగిపోయాడు అవినాష్.

అతడికి అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి మతిపోయింది. రెండు కొండల మధ్యన చిన్న నీటి కయ్య వుంది.

అక్కడ కోతి అటూ యిటూ గింజుకుంటోంది. దాని మెడకు వున్న తాడు రెండు రాళ్ళమధ్య యిరుక్కు-పోయింది. బయటకు రాలేక నానా బాధా పడుతోంది ఆ కోతి.

అవినాష్ దాని దగ్గరకు అడుగులు వేశాడు.

పరిచయమున్న వ్యక్తి తన దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి కోతి అతడిని ఆశ్చర్యంగానూ, ఆప్యాయంగానూ చూసింది.

అవినాష్ కోతి మెడలోని ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఇప్పి, బ్యాగ్‌లో వేసుకున్నాడు. దాని మెడ తాడునుకూడా తొలగించాడు.

కోతి ఒక్క క్షణంకూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఉరుకులాంటి పరుగుతో ముందుకు పోయింది.

అవినాష్ కోతికి మనసులోనే ధన్యవాదాలర్పించుకున్నాడు.

అక్కడి వాతావరణానికి అవినాష్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

పైకి కొండంతా ఒకటిగానే వుంది. ప్రక్కన మరో కొండతో కలసి వుంది. రెండు కొండల మధ్య నుండి కొంత దూరం నడిస్తే ఒక కొండ. ఎవరో కత్తితో కోసి, రెంటినీ దూరంగా జరిపినట్లుగా చీలిపోయి వుంది. పీఠ భాగం బాగా వెడల్పుగా వుండి పైభాగం కలసిపోయి వుంది.

పీఠ భాగం కొంత వంకరగా వుండి పోను పోనూ చదునుగా సమతలంగా ఏర్పడింది. వంకరగా వున్న భాగంలో చల్లటి స్వచ్ఛమయిన నీరు ప్రవహిస్తోంది. ఆ ప్రవాహం యెక్కడనుండి వచ్చిందో యెక్కడకు వెళుతోందో చెప్పటం కష్టం.

అవినాష్ నీటి ప్రవాహంలోకి అడుగులు వేశాడు.

మోకాలు కూడా మునగలేదు.

నీరు చాలా స్వచ్ఛంగా వుంది. అడుగున వున్న రాళ్ళూ, కర్రలూ పైకి స్పష్టంగా కనబడుతోన్నాయి.

పనిగట్టుకుని ఎవరయినా తనలా అక్కడకు వస్తే తప్ప ఎవరికీ అక్కడ నీటి ప్రవాహం వుందని గానీ, కొండలో బోలుందని గానీ తెలియదు.

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

ముందుకు వెళుతోన్న కొద్దీ నేల వైశాల్యం పెరుగుతోంది.

ఒకచోట చిన్న మైదానంలా వుంది. అక్కడ దాదాపు పాతిక దాకా గుర్రాలు వున్నాయి. అవి గడ్డిని మేస్తోన్నాయి. చాలా బలంగావున్నాయి.

గుర్రాలను చూడగానే అవినాష్‌కు తను ఖాదర్ బాబా స్థావరానికి వచ్చానన్న నమ్మకం కుదిరింది. బ్యాగ్ లోంచి పవర్ ఫుల్ ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను తీశాడు. కమీషనర్ శ్రీపతిని కాంటాక్టు చేశాడు.

అటువయిపునుండి కమీషనర్ గొంతు వినపడగానే, అవినాష్ అప్పటివరకు జరిగిన దానిని వివరించాడు. స్థావరం దగ్గరకు త్రోవను చూచాయగా చెప్పాడు.

"నేను ముందుకు వెళుతోన్నాను. స్థావరం మీకు తెలియటానికి వీలుగా ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఆన్ చేసి వుంచుతాను" అని చెప్పి, ట్రాన్స్‌మీటర్‌ను ఎత్తుగా వున్న రాతి వెనక భాగంలో వుంచాడు.

"అమ్మయ్య! ఇప్పుడు తనకు ఏమయినా పరవాలేదు. ఖాదర్ బాబా స్థావరాన్ని పట్టిస్తోన్నాను."

అవినాష్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు.

రెండువయిపుల ఎత్తయిన అరుగులు. అరుగులమీద నులకమంచాలు, పెద్ద పెద్ద మూటలూ, భోషాణాలూ, మందుగుండు సామానులూ, కత్తులూ, బట్టలూ.

అవినాష్ అరుగులవైపు ఒక సారి పరిశీలనగా చూశాడు.

నెమ్మదిగా ఒక అరుగు మీదకు యెక్కాడు. అరుగు నంతటినీ గాలించాడు. అనుమానించాల్సింది ఏమీ లేదు.

మొదటి అరుగు దిగి రెండో ప్రక్క అరుగును యెక్కాడు అవినాష్, నెమ్మదిగా పరిశీలించాడు. అరుగు చివరన మూడు గదులు వున్నాయి. రెండు గదులు తెరిచే వున్నాయి. అక్కడ చీకటిగా వుంది. బ్యాటరీ లైటుతో లోపల చూశాడు. లోపల చొక్కాలూ, లాగులూ, రగ్గులూ....వున్నాయి.

రెండో గదీ అంతే.

మూడో గదికి మాత్రం తాళం వేసి వుంది. చిన్న వూచతో తాళాన్ని తీశాడు. గొళ్ళెం తప్పించాడు. 'తలుపు తీద్దాం' అనుకునేలోగా బయట చప్పుడయింది. అవినాష్ చటుక్కున పక్క గదిలోకి దూరాడు.

తలుపు వెయ్యబోయాడు.

అంతే.

ఫట్ మని—తల అదిరిపోయే దెబ్బ తగిలింది. మాడు చిట్లింది. వెంటనే స్పృహ తప్పి క్రింద పడిపోయాడు అవినాష్.

9

బయట గొళ్ళెం చప్పుడయ్యేసరికి ఉలిక్కిపడి లేచి కూర్చుంది ఊర్మిళ.

ఒళ్ళంతా బద్ధకంగా వుంది. టయిమ్ యెంతయిందో తెలియదు. కనీసం అది పగలో రాత్రో కూడా తెలియదు. తనను తీసుకువచ్చి గదిలో పడేశారు. తను ఏడ్చింది. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఇప్పుడు చప్పుడుకు మెలుకువ వచ్చింది.

ఊర్మిళ తలుపువైపు చూసింది. తెరుచుకోలేదు. ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. ఏమిటీ విచిత్రం, తలుపు గొళ్ళెంతీసిన వ్యక్తి తలుపును తెరవదేమిటి? గొళ్ళెం తీసిందెవరు? బాబా తిరిగివచ్చాడా? తనపని పట్టడానికి వస్తోన్నాడా? మరి లోపలకు ఎందుకు రాలేదు? ఆమె ఎటూ తేల్చుకో లేక పోయింది.

మెల్లగా మంచం మీదనుండి లేచింది. తలుపు దగ్గరకు అడుగులు వేసింది. తలుపును లాగింది. విచిత్రం? ఎవరో మంత్రించినట్లు తెరుచుకుంది తలుపు. తల బయట పెట్టి చూసింది. బయట ఎవరూ లేరు. 'వీళ్ళ గుంపదెగా! కాపలాకి ఒక్కడయినా లేడు! ఎంత ధైర్యం!" అను కుంటూ బయటకు వచ్చింది.

బయట పెద్ద అరుగులా వుంది. కొండను దొలచి చాలా ఆర్టిస్టిక్ గా ఆ అరుగును ఏర్పరచారు. ఆ అరుగుకు ఎదురుగా మరో అరుగు. తనను వుంచిన గదినికూడా కొండను దొలచే తయారుచేశారు. రెండు అరుగుల మధ్య నీరు పాయగా ప్రవహిస్తోంది. ఒక కొండ గుహ, అనే కన్నా ఒక పెద్ద గుడారం అనటం మంచిది.

ఊర్మిళ అడుగులు వేస్తో ముందుకు వెళ్ళింది. అరుగు చాలా పొడవుగా వుంది. చివరను చేరుకోవటానికి పది నిముషాలు పట్టింది. వెలుగు సన్నగా వుంది. ఆకాశం కనిపించటంలేదు. అరుగు చివరగా పెద్ద బండరాయి

వుంది. దానిమీద హంసతూలికా తల్పంమీద కూర్చున్న మహారాజులా కూర్చుని వున్నాడు ఖాదర్ బాబా. అతనికి కొంచెం దూరంలో కొండ మధ్యనుండి నీటి ధార పడుతోంది.

అరుగును ఆనుకుని పెద్ద మైదానంలా వుంది. ఆ మైదానం మధ్య, పెద్ద నెగడు వుంది. దానిమీద కొండ మేక మగ్గుతోంది. నెగడు చుట్టూ బాబా అనుచరులు కూర్చుని వున్నారు.

వాళ్ళకు కొంచెం ఎడంగా వున్న దృశ్యాన్ని చూసి ఊర్మిళ సంభ్రమించిపోయింది. అక్కడ అవినాష్ ను తాళ్ళతో కట్టేశారు. మామూలుగా కాదు — అతడిని తల క్రిందులుగా వ్రేలాడ కట్టారు. రెండు కాళ్ళను ఎడంగా లాగి పాదాలను పై కప్పుకు బిగించారు. మనిషి క్రిందకు వ్రేల్లాడుతోన్నాడు. అతడి ఒంటిమీద నూలుపోగయినా లేదు.

ఊర్మిళ కళ్ళనుండి నీళ్ళు రాలాయి. ఆమెలో ఆవేశం చోటు చేసుకుంది. నెమ్మదిగా ప్రక్కకు చూసింది. అక్కడ మిషన్ గన్నులు పడివున్నాయి. నెమ్మదిగా పాక్కుంటూ అక్కడకు వెళ్ళింది ఊర్మిళ. రెండు మిషన్ గన్నులను తీసుకుంది. తనను ఎవరూ చూడరు. బాబా అటువయిపు తిరిగి వున్నాడు.

“వక్రతుండ! మమ్మల్నే పట్టుకుందుకు వచ్చావన్న మాట. నిన్ను కత్తితో కండగా కోసి మీ కమీషనర్ కు రోజుకో ముక్కను పంపుతాను.” అని “ఒరేయ్ అప్పన్నా ఈ వాళ వీడి ఎడంచెయ్యి తెగ్గొట్రా!” అన్నాడు.

అప్పన్న అనేవాడు హుషారుగా లేచాడు. అతని

చేతులో తళ తళలాడే కత్తి వుంది. కత్తిని ఝుళిపించుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళాడు. అవినాష్‌ను సమీపించాడు. ఎడం చెయ్యిని సున్నితంగా పిడిమాడు. కత్తిని పైకెత్తాడు.

అవినాష్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఒక్క క్షణం ఆలస్యం అయితే చెయ్యి తెగిపోయేదే.

కానీ అంతలోనే "ఆగు!" అన్న గర్జన వినపడి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు అప్పన్న.

బాబా ఆజ్ఞను విని విపరీతంగా కంపించిపోయింది ఊర్మిళ. ఇక తాత్సారం చెయ్యకూడదు. చప్పుడు చెయ్యకుండా బాబా వెనక్కి వెళ్ళింది. మెషిన్ గన్‌ను అతని వీపుకు ఆనించింది. "ఆగు" అని అప్పన్నను ఆజ్ఞాపించింది.

బాబా ఆశ్చర్యంతో వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"కదిలితే చస్తావ్!" అంది కర్కశంగా—మెషిన్ గన్ బాబా వీపులో గుచ్చుకుంది.

"నీ అనుచరులందర్నీ లేచి నిలబడమను!"

బాబా పళ్ళు నూరాడు! అతని మొహం కోపంతో కందగడ్డలా మారిపోయింది.

"నిన్నా!"

"ఒరేయ్! మీ యవ్వ! లెగండిరా!"

అనుచరులంతా లేచి నిలబడ్డారు.

"చేతులు పైకెత్తమను!"

"మిమ్మల్నే."

అందరి చేతులూ పైకి లేచాయి.

"ఆయన కట్లు విప్పమను! ఊ!"

"ఒరే అప్పి నాయాల! మనిసివి గాదేంట్రా అణ్ణి

దించు!"

అవినాష్ కట్లు విప్పాడు అప్పన్న. నెమ్మదిగా క్రిందకు దించాడు.

అవినాష్‌కు జరుగుతోన్నది అర్థంకావటంలేదు. గబగబా ప్రక్కనే వున్న బట్టలు కట్టుకొన్నాడు. క్రింద వున్న మిషన్ గన్‌ను అందుకుని, బాబా అనుచరులను కవర్ చేశాడు.

ఈలోగా బయట నుండి ఒకడు పరుగెట్టుకు వచ్చాడు.

"బాస్! హెలికాప్టర్లో పోలీసోళ్ళు వస్తున్నారు" అన్నాడు రొప్పుతూ.

లోపల కలకలం బయలుదేరింది.

"కదిలారా! చస్తారు!...." అవినాష్ కంఠం ఉరిమింది.

ఖాదర్ బాబా ఏదో అనబోయాడు.

ఈలోగా కమీషనర్ శ్రీపతి తన అనుచరులతో రంగప్రవేశం చేశాడు. ఖాదర్ బాబానూ అతని అనుచరులనూ బంధించారు.

"వెల్! మిస్టర్ అవినాష్! నువ్వు ఆన్ చేసి వుంచిన ట్రాన్స్‌మీటరు సాయంతో మేము యిక్కడకు త్వరగా రాగలిగాం. దానికి తోడు, వీడి అనుచరుడు మమ్మల్ని చూసి కంగారుపడుతూ ఇక్కడకు పరుగెట్టుకొచ్చాడు. వాడిని అనుసరిస్తూ, మేము సరాసరి ఇక్కడకి చేరుకున్నాం. ఎనీ హౌ కంగ్రాట్స్! నువ్వూ, అమ్మాయీ, ప్రాణాలకు సైతం లెక్కచెయ్యకుండా యీ ప్రమాదకరమయిన పనిని సాధించారు" కమీషనర్ శ్రీపతి వారిరువురినీ అభినందించాడు.

—: అయిపోయింది :—

సీరియల్

వి.యస్.రావ్

(గత సంచిక తరువాయి)

అతనివైపు ఏదో అరవబోతూ మనోజ్ ఆగాడు. భరత్ ఆరితేరిన వ్యక్తిలా వున్నాడు. పైన చిన్నగా చప్పుడైంది. తాడు గోడవారగా పాములా కిందికి పాకుతోంది. గుడ్! భరత్ తాడుని ఉపయోగించి, కిందికి దిగబోతున్నాడు.

“భరత్! వచ్చేయ్!” మనోజ్ చిన్నగా అరిచాడు. కానీ అతని మాటని పిస్టల్ షాట్ మింగేసింది. మనోజ్ ఉలిక్కిపడి, కంగారుగా పైకి చూశాడు. భరత్ తూలి పడబోతూ, తాడు ఆధారంతో జరజరా కిందికి దూసుకొస్తోన్నాడు. మరుక్షణంలో తన దగ్గరగా కిందికి వాలిన భరత్ భుజమ్మీద మనోజ్ చెయ్యి వేశాడు.

“భరత్.... గాయపడ్డావా?” వణికే కంఠంతో

ప్రశ్నించాడతను.

భరత్ రొప్పుని ఆపుకుంటూ తల విదిల్చాడు. తటాలున లేచి, నిలబడ్డాడు. "కుక్క కాల్చి కరిచేసింది. ఆల్ రైట్ ....పద! తొందరగా....!" బొంగురుగా అన్నాడతను.

* * *

మనోజ్ కదిలాడు. గోడ అవతల నుంచీ యెవరో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళు ఏ నిచ్చెననో ఉపయోగించి, ఇటువైపు దూకొచ్చు. గేటువైపు పరుగెత్తి, ఇటువైపు రావొచ్చు. తనకి ఆట్టే వ్యవధి లేదు. మనోజ్ రోడ్డువైపు పరుగెట్టసాగేడు. అప్పటికే విభీషణ్ ఎలుగుబంటిలా ముందు పరుగెడుతున్నాడు.

తన వెనుక వస్తున్న భరత్ వొగరుస్తూ చేస్తున్న శబ్దం మనోజ్‌కి వినిపిస్తోంది. గాయం తగిలిన భరత్ ప్రాణం కోసం పరుగెడుతున్నాడు!

రోడ్లోంచీ సందులోకి మలుపు తిరిగి మనోజ్ యెదురుగా చూశాడు. విభీషణ్ అప్పుడే కుడివేపు తిరుగుతున్నాడు! మనోజ్ చెవులు రిక్కించాడు. భరత్ చేస్తోన్న శబ్దాలు తప్ప, మరే చప్పుళ్ళూ వినపడ్డంలేదు. ఇంకా తమని వాళ్ళు వెంటాడ్డంలేదు....

మనోజ్ మరో మలుపు తిరిగాడు. పడుతూ లేస్తూ ముందు వెళ్తున్న విభీషణ్‌ని చూస్తూ నవ్వుకుంటూ గోడవారగా ఆగాడు. వెనుకనుంచీ భరత్ అడుగుల చప్పుడు తప్ప మరేం వినపడ్డంలేదు. వాళ్ళెందుకు రాలేదు? సందులమ్మట రాకుండా తిన్నగా వెళ్ళిపోయారా? ఆలోచిస్తోన్న మనోజ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. దబ్ మంటూ చప్పుడైంది.

మనోజ్ ఆదుర్దాగా చూశాడు. కొద్దువారగా, భరత్ బస్తాలా పడున్నాడు. మనోజ్ అతనివైపు పరుగెట్టాడు. భరత్ మూలుగు అతనికి తగ్గుస్వరంలో వినిపిస్తోంది. మనోజ్ అతని దగ్గరగా కిందికి వంగాడు.

"భరత్ ...."

భరత్ మూలిగాడు. "బుల్లెట్ ....వీపులో ....దూరి నట్టుంది....ఓహ్....కారు....కారు తెచ్చావా?" తగ్గు స్వరంలో అగి భరత్ దగ్గడం ప్రారంభించాడు.

మనోజ్ అతని భుజమ్మీద చెయ్యి వేశాడు. దగ్గు ఆపేసిన భరత్ నిశ్శబ్దంగా పడున్నాడు మనోజ్ అతని దగ్గరగా, నేలమీద గొంతుకూర్చున్నాడు. అతని ముంజేతిని పట్టుకుని నాడిని పరీక్షించే ప్రయత్నం చేశాడు. అతని వేళ్ళకి చల్లగా గట్టిగా ఏదో తగుల్తోంది. ఏదో కడియం. దాన్ని పక్కకి తోస్తూ వేళ్ళని అతని నాడిమీద వుంచాడు. నాడి బలహీనంగా కొట్టుకుం టోంది.

"భరత్ ...." మొహం దగ్గరగా వంగి, మనోజ్ పిలిచాడు.

".... నేను .... నేను ....భరత్ కాదు .... బాబ్జీని .... ఆస్పత్రి.... డాక్టర్ ...." పలవరిస్తున్నట్టుగా గొణిగా డతను.

భరత్ కాదు! బాబ్జీ!....మనోజ్ ఆశ్చర్యంతో ఉలిక్కిపడ్డాడు. విరూపాక్షరావు ఇతని పేరుని మార్చి ఎందుకు చెప్పాడు? అతని అనుచరులు రెండుమూడు పేర్లతో జీవిస్తున్నారా? ఎందుకు?

ఆలోచిస్తూ మనోజ్ మళ్ళీ అతని నాడిని పరీక్షించ డానికి వేళ్ళు చాచాడు. మళ్ళీ చల్లగా ఏదో, అతని

చేతికి తగిలింది. మనోజ్ చేతిని తిటాలున వెనక్కి లాక్కు న్నాడు. అతని మెదడులో ఏవో తారాజువ్వల్లా మాసు కొట్టున్నాయి.

మనోజ్ మళ్ళీ అతని మణికట్టుని పట్టుకున్నాడు. అతన్ని కుదుపుతూ కంగారుగా పిలిచాడు. "భరత్.... బాబ్జీ...."

జవాబుగా బాబ్జీ మూలిగాడు.

"బాబ్జీ ...నిజం చెప్తే నిన్ను డాక్టర్ దగ్గరికి తీసు కెళ్తా . లాయర్ రంగనాధం భార్యను గాయపరిచింది నువ్వేనా?" మనోజ్ అతని చెవిదగ్గరగా అన్నాడు.

బాబ్జీ కంఠం గుర్రు గుర్రుమంటూ చప్పుడు చేసింది. అతను శరీరం సగానికి తెగిన పాములా కదుల్తున్నాడు. మనోజ్ అతని చేతిని నొక్కుతూ మళ్ళీ అడిగాడు.

"ఊ ... నే.... నే...." బాబ్జి మూలిగాడు.

మనోజ్ వేళ్ళు అప్రయత్నంగా అతని మణికట్టు చుట్టూ బిగుసుకున్నాయి. అతని శరీరం వణుకుతోంది.

"ఎందుకు?" మనోజ్ అసంకల్పితంగా గర్జించాడు.

బాబ్జీ మాట్లాడలేదు. బాధతో మూలుగుతూ వుండి పోయాడు.

మనోజ్ ఎడమచెయ్యి బాబ్జీ చొక్కా ముందు భాగాన్ని గట్టిగా బిగించి పట్టుకుంది. అతన్ని కొంచెం పైకిలేపుతూ మళ్ళీ అడిగాడు మనోజ్: "ఎందుకు? చెప్పు!"

"బాస్ .... బాస్ .... చెప్పాడు........" బాబ్జీ గుస గుసగా అన్నాడు.

"బాస్ ఎవరు?" మనోజ్ మళ్ళీ అడిగాడు. బాబ్జీ కంఠంలో గురక ప్రారంభమైంది. మనోజ్ ప్రశ్న విని పించని ఏదో ప్రదేశంలో వున్నాడతను. మనోజ్ అదే

ప్రశ్నని పదేపదే అడుగుతూ వుండిపోయాడు. చెవిలో ధ్వనిస్తున్న మనోజ్ కంఠం బాబ్జీని ఈ లోకంలోకి లాక్కొచ్చింది. అర్థరహితంగా ఏమిటో గొణుగుతున్నాడు డతను.

"బాబ్జీ.... చెప్పు! బాస్ ఎవరు?" మళ్ళీ అరిచాడు. చెవిని బాబ్జీ నోటికి దగ్గరగా వుంచాడు.

"వి....రూ....పా....క్ష....రా...." బాబ్జీ యమ ప్రయత్నంతో ఒక్కో అక్షరాన్నే పలుకుతూ ఆగాడు. మనోజ్ చెవికీ, చెంపకూ వెచ్చటి జల్లు తగిలింది బాబ్జీ కక్కుతున్న రక్తం!

మనోజ్ చెయ్యి అతని చొక్కాని వదిలేసింది. బాబ్జీ తల నేలమీదికి వాలింది. మనోజ్ ఎడమచేతిని అతని ఛాతీమీదికి జరిపాడు. అతని గుండె విశ్రాంతి తీసుకుంటోంది...

తన కుడిచేతి వేళ్ళకి చల్లగా తగులుతున్న గొలుసుని బలంగా ఇవతలికి లాగాడు మనోజ్. రోడ్డుమీద పడున్న తన రివాల్వర్ని అందుకొన్నాడు.

బాబ్జీ తను యిచ్చిన రివాల్వర్ కోసం వెతికాడు. అతని చేతుల్లో, శరీరంమీదా రివాల్వర్ లేదు. అతను ఎక్కడో జారవిడిచి వుంటాడు. మనోజ్ మెల్లగా లేచాడు.

తన వేళ్ళమధ్య ఇరుక్కున్న గొలుసుని కసిగా నొక్కుతూ జేబులో పడేసుకున్నాడు.

దూరంగా ఏదో కారు స్టార్టయిన శబ్దం వినిపిస్తోంది. మనోజ్ బాబ్జీ శవాన్ని అలాగే వదిలేసి, వేగంగా పరుగెత్తసాగేడు. రెండు మలుపులు తిరిగి. మెయిన్ రోడ్డు అంచుకి చేరుకున్నాడు. జాగ్రత్తగా రెండడుగులు

ముందుకి వేసి, తను కారు ఆపిన చెట్టువేపు తలవాల్చి చూశాడు.

కారు లేదు!

• • •

మాయమైన కారు గురించి ఆశ్చర్యంతో ఆలో చిస్తోన్న మనోజ్‌ని అడుగుల చప్పుళ్ళు దూరం నుంచీ హెచ్చరించాయి.

అతను ఎడంవేపున్న సందులోకి పరుగుతీశాడు. దగ్గర దగ్గరగా వున్న ఇళ్ళమధ్య అడ్డంగా, నిలువుగా సాగి పోతున్న సందులమ్మట వేగంగా పరుగెడుతూ వుండి పోయాడు.

నిమిషాలు దొర్లుతున్నాయి. మలుపులు తిరుగుతూ మనోజ్ తనకీ, తనని వెంటాడేవాళ్ళకీ మధ్య దూరాన్ని పెంచుతున్నాడు. కాలువలు కట్టుతున్న చెమట అతని శరీరాన్ని స్నానం చేయిస్తోంది. మెయిన్ రోడ్‌లోకి వెళ్ళకుండా అతను జాగ్రత్తపడుతున్నాడు.

వాళ్ళు యెంత వేగంగా పరుగెట్టినా తనని అందుకో లేరని అతనికి తెలుసు. త్వరలో పరుగుకు స్వస్తి చెప్పి వాళ్ళు కారెక్కుతారు. వెడల్పాటి రోడ్డులోకి ప్రవే శించనంతకాలం కారులో కూడా వాళ్ళు తనని అందుకో లేరు...

మలుపు తిరిగి మనోజ్ ఆగాడు.

ఊపిరి వేడిగా అతని ముక్కుల్లోంచీ బైటపడు తోంది. అరచేత్తో మొహాన్ని తుడుచుకుని మనోజ్ రిస్టు వాచీ చూశాడు. దాదాపు ముప్పావుగంట తను ఆప కుండా పరుగెట్టాడు! ఆ ప్రదేశం నుంచీ తను చాలా దూరం వచ్చేశాడన్నమాట.

మనోజ్ చెవులు రిక్కించాడు. అవాంఛితమైన శబ్దాలేవీ వినిపించడంలేదు.

సందులోంచీ మెయిన్ రోడ్డులోకి కదిలాడు. పరిశీలనగా చూశాడు. చిరునవ్వుతో అతని పెదవులు విచ్చుకున్నాయి. రంగులరాట్నంలా తిరిగినా తను ఆ ప్రదేశం నుండీ దూరంగా వచ్చేశాడు. తను టూ టౌన్‌లో వున్నాడు. మామూలుగా నడిస్తే తన హోటల్ గది చేరుకోడానికి పావుగంటకన్నా పట్టదు. రోడ్డు దాటి మరో సందులోకి ప్రవేశించాడతను.

వేగంగా అడుగులేస్తున్న మనోజ్ తటాలున ఆగాడు. తను తీసుకువచ్చిన కారు మాయమైంది. విరూపాక్షరావు నిజస్వరూపం భరత్—బాబ్జి ద్వారా తనకి తెలిసింది. తనకి తెలిసినట్టు కారు తీసుకుని ఉడాయించిన వ్యక్తికి తెలుసా? విరూపాక్షరావుకి తెలుసా?

ప్రాణాలు పిడికిట్లో పట్టుకుని పరుగెడుతున్న ఆ వ్యక్తి ఆగి, తన అనుచరుడు ప్రాణాలు వదుల్తూ చెప్పిన మాటల్ని విన్నాడా? ఆలోచిస్తూంటే అది అసంభవమనిపిస్తోంది మనోజ్‌కి. అయినా యేదో అనుమానం అతన్ని ముల్లులా గుచ్చుతోంది. మనోజ్ నడక ప్రారంభించాడు. ఏమీ తెలీనట్టు నటించడం తనకి మంచిది.

విరూపాక్షరావు అసలు రూపం తెలిసినట్టు తను ప్రవర్తిస్తే, అది తనకి ఆటంకం అవుతుంది. విరూపాక్షరావు చుట్టూ కోట కట్టుకుని, అనుక్షణం తనని హత మార్చడానికి ప్రయత్నిస్తాడు! తను నటించే అమాయకత్వం తనకి కవచంలా ఉపయోగిస్తుంది. నివురు కప్పిన నిప్పులా అది తనని దాచి వుంచుతుంది!

విరూపాక్షరావ్! మనోజ్ అప్రయత్నంగా పళ్ళ

కొరుక్కున్నాడు. రాక్షసుడు! తెలివిగా తనని వుపయోగించుకున్నాడు. మేకతోలుని అడ్డంగా పెట్టుకొని తన పులిరూపాన్ని మరుగుపరిచాడు. అనుచరుల్ని రక్షించుడానికి తనని ఆయుధంగా వాడుకున్నాడు!

మనోజ్ పిడికిళ్ళు ఆవేశంగా బిగుసుకున్నాయి.

* * *

ఉదయం తొమ్మిది కావస్తోంది.

మనోజ్ గదిలో పచార్లు చేస్తున్నాడు. ఆలోచనలతో అతని బుర్ర వేడెక్కుతోంది. ఇంతకాలం తను విరూప్ ఇంటర్నేషనల్ ఫీల్డాఫీసర్ గా ఈ హోటల్ గదిలో వున్నాడు. విరూపాక్షరావు యేర్పాటు చేసిన విడిదిలో యింకా వుండటానికి యెందుకో మనస్కరించడంలేదు. హోటల్ పూర్తిగా అతని చేతిలో ఉన్నట్టుంది....

మనోజ్ సిగరెట్ వెలిగించాడు. తను మరోచోటికి మారిపోతే విరూపాక్షరావు అప్రమత్తుడవుతాడు. తనకి అంతా తెలుసని తెలుసుకుంటాడు. అది తనకి ప్రమాదం. వేటాడాల్సిన తను వేటాడబడకుండా కాపాడుకోవడంతోనే సరిపోతుంది! మనోజ్ లో యేదో ఆలోచన మెరిసింది.

సోఫాలో కూచుని టెలిఫోన్ రిసీవరెత్తాడు. హోటల్ మేనేజర్ కి కనెక్షన్ ఇమ్మన్నాడు. కనెక్షన్ రాగానే మేనేజర్ని గదికి రమ్మన్నాడు. అసహనంగా లేచి పచార్లు ప్రారంభించాడు. నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి....

తలుపుమీద వేళ్ళ కణుపులు చప్పుడు చేశాయి. మనోజ్ గబగబా వెళ్ళి తలుపుని కొద్దిగా తెరిచి గుమ్మం ముందు నిలబడ్డ హోటల్ మేనేజర్ని చిరునవ్వుతో

"ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ"

ఈ నెల "సప్లిమెంట్" ముఖచిత్రాలు (అట్టమీది బొమ్మ, అట్టచివరి బొమ్మ) పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేటట్లుగా ఒక్కమాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని, పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి, ఈ నెల 6 వ తేదీలోపు మాకు చేరే టట్లు పంపండి.

'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులు తమ పూర్తి చిరునామాతో పాటు, తమ నెంబర్ కూడా వ్రాయాలి.

మాకు వచ్చిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యకు ఏడాది పాటు పత్రిక లేదా సప్లమెంట్ బహుమతిగా పంపుతాము.

"హోమ్ డెలివరీ"

'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులకు 'అపరాధ పరిశోధన' పత్రిక మరియు సప్లిమెంట్ కాపీలు వాటి అసలు ధరకే అందజేయబడతాయి. అంతేకాదు - వారికి పత్రికలను ప్రతి నెలా రిజిష్టరు లేదా బుక్ పోస్ట్‌లో పంపుతాము.

ప్రతి 6 నెలలకు ఒకసారి అంటే - జనవరి మరియు జులై నెలల పత్రికలు మాత్రం V. P. ద్వారా పంపబడతాయి. దానికి మీరు అర్థ సంవత్సర చందా రు. 99/-లు చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము. పత్రికల ఖరీదుకు మించి మీరు పైసా చెల్లించ నవసరంలేదు.

'హోమ్ డెలివరీ' వల్ల పత్రికలు మీకు మరింత త్వరితంగా, గ్యారంటీగా అందుతాయి. ఇంకా నెలనెలా, రెండేసి నెలలకు V. P. ద్వారా తెప్పించుకునే సౌకర్యంకూడా వుంది.

మరి - మీరు చేయవలసిందల్లా వెంటనే రు. 10/-లు పంపి శాశ్వతంగా 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులుగా చేరటమే.

పూర్తి వివరాలకై 'అపన' చూడండి!

చూశాడు.

తలుపుని బార్లా తెరిచి, అతను లోపలికి రాగానే మూసి గొళ్ళెం పెట్టేశాడు.

హోటల్ మేనేజర్ మౌనంగా, ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తున్నాడు.

సోఫాలో కూచుని మేనేజర్ని నవ్వుతూ చూశాడు.

"కూర్చోండి!"

హోటల్ మేనేజర్ రిమ్‌లెస్ అద్దాలగుండా విసుగ్గా చూశాడు "నాకు పనుంది. ఏమిటో చెప్పండి!"

మనోజ్ మొహంమీద చిరునవ్వు మాయమైంది. "మిస్టర్ గుర్నాధం నాకో బుల్‌డాగ్ కావాలి!"

గుర్నాధం అర్థంకానట్టు చూశాడు. అతని కనుబొమలు మధ్యలో కల్సుకున్నాయి.

"మాది హోటల్ వ్యాపారం; కుక్కల వ్యాపారం కాదు!" అతని కంఠంలో చిరాకు స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. మేనేజర్ అమాయకుడా? నటిస్తున్నాడా? తనని కన్సుకోవాల్సి వస్తే మేనేజర్ని "బుల్‌డాగ్ కావాలి!" అని అడగమన్నాడు విరూపాక్షరావు....

"మిస్టర్ గుర్నాధం, విరూపాక్షరావుగారు...." మనోజ్ ఏదో చెప్పబోయాడు.

"ఎవరతను?" గుర్నాధం అడ్డొస్తూ విసుగ్గా అడిగాడు.

మనోజ్ సోఫాలో వెనక్కి వాలాడు. కళ్ళు చిట్లిస్తూ గుర్నాధాన్ని చూశాడు. గుర్నాధం అసహనంగా కదుల్తున్నాడు.

"విరూపాక్షరా వెవరో మీకు తెలీదు. కనీసం నేను తెలుసా? మనోరంజన్, ఫిల్మాఫీసర్, విరూప్ ఇంటర్నేషనల్స్...."

మేనేజర్ విడ్డూరంగా చూశాడు. కళ్ళద్దాల్ని తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు. "మిస్టర్ మనోజ్, మీ ఆరోగ్యం బాగున్నట్టు లేదు! మీ పేరు మార్చి యెందుకు చెప్తున్నారో నాకు అర్థంకావడంలేదు. మీరు చెప్తున్న కొత్త పేరూ, హోదా ఇవేమీ నాకు తెలీదు! యూ బెటర్ సీ ఎ సైకియాట్రిస్టు! కావాలంటే...."

మనోజ్ తటాలున లేచి నిలబడ్డాడు. గుర్నాథం కళ్ళలోకి శూలాలతో పొడుస్తున్నట్టు చూశాడు. "మనోరంజన్ పేరుతో నేను ఇక్కడ దిగాను. నా కారు మీ గారేజీలో వుంది...."

గుర్నాథం బరువుగా నిట్టూర్చాడు. "మిస్టర్ మనోజ్, అయామ్ సారీ ఫర్ యూ! సూట్‌కేస్ మోసుకుని, కాలినడకన మీరు మా హోటల్‌కి వచ్చారు.... ఆల్‌రైట్....మీరున్న స్థితిలో నేను మీతో మాట్లాడి లాభంలేదు. సైకియాట్రిస్టు సంజీవరావుని ఇక్కడికి పిలిపిస్తాను...."

"నో థాంక్స్!" మనోజ్ అడ్డొస్తూ అరిచాడు. "మిస్టర్ గుర్నాథం, సారీ. మీకు కష్టం కలిగించాను. ఏదో అర్జెంటు పనుందన్నారు. వెళ్ళండి! ఇంకా నేను మీతో మాట్లాడితే, సైకియాట్రిస్టు దగ్గరకు కాదు; పిచ్చాసుపత్రికి వెళ్ళాల్సి వుంటుంది!"

గుర్నాథం మొట్టమొదటిసారిగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. కళ్ళద్దాల్ని తగిలించుకుంటూ మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగాడు. గున్న ఏనుగులా నడుస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

మనోజ్ సోఫాముందు స్తంభంలా నిలబడిపోయాడు. విరూపాక్షరావు తను ఊహించినదానికన్నా స్పీడుగా వ్యవహరిస్తున్నాడు. ఈ హోటల్లో తన ఉనికి అవసరం లేదని తనకి పరోక్షంగా తెలియజేయబడింది! అంటే, విరూపాక్షరావు బైటపడిపోయాడు. ఎందుకు? తనని దూరంగా తోసేస్తున్నాడు. ఎందుకు? సగం కాలిన సిగరెట్ ని దూరంగా విసిరి మనోజ్ పచార్లు ప్రారంభింభించాడు.

రెండు అరచేతుల్తో కణతల్ని నొక్కుకున్నాడు మనోజ్. తను ఈ గదిలో వుండాలా? మరోచోటికి బిచాణా ఎత్తేయాలా?

అతని ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్తున్నట్టు టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ని లాగి చెవికి ఆనించాడు మనోజ్.

"యస్?"

"రిసెప్షన్.... మిస్టర్ మనోజ్, నెల దాటినా మీరు అకౌంట్ ఫైనలైజ్ చేయలేదు...."

"వాట్!" మనోజ్ ఆశ్చర్యంగా అరిచాడు.

"బిల్లు తొమ్మిదివేలు దాటింది...." రిసెప్షనిస్టు కంఠం ఆక్షేపణగా ధ్వనించింది.

"వాట్!"

"వెంటనే పేమెంట్ అరేంజ్ చేయండి. ఆడిట్ ఇబ్బందు లున్నాయి...."

మనోజ్ కింది పెదవిని పంటితో నొక్కుకుంటూ కాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు. విరూపాక్షరావు ఖచ్చితంగా దగాకోరు! స్కౌండ్రల్! తన మీద సాన పెట్టడానికి చాలా శక్తులు సిద్ధంగా వుంచుకున్నట్టున్నాడు....

(ఇంకా వుంది)

Blank Page

Regd.no: H/HD-48
PRABHAKAR